ELTE TREFORT ÁGOSTON GYAKORLÓISKOLA

ÉVKÖNYV

a 2010/2011. iskolai évről

az iskola fennállásának 139. évében

ELTE TREFORT ÁGOSTON GYAKORLÓISKOLA

ÉVKÖNYV

a 2010/2011. iskolai évről
az iskola fennállásának 139. évében

AZ ELTE TREFORT ÁGOSTON GYAKORLÓISKOLA
ÉVKÖNYVE
A 2010/2011-ES TANÉVRŐL

Szerkesztette: Mohay Péter
A szövegeket nyelvileg ellenőrizte: Szabó Beáta

A borítón látható fényképet – amely a szepesi vár egy részletét mutatja –
Gombos Éva tanárnő készítette a 9. b osztály felvidéki kirándulásán.

Kiadja az ELTE Trefort Ágoston Gyakorlóiskola

Felelős kiadó: Poros András
Nyomdai előkészítés: Szabó László

Nyomdai és kötészeti munkálatok: Lap Nyomda Kft., Győr, 2011
Felelős vezető: Lehoczky Antal

Készült 660 példányban

Tartalom

A TANÁRI TESTÜLET 7
Az iskola fenntartója és igazgatósága 8
A tantestület 9
Kitüntetett tanárok 15
Az egyes osztályok tanárai 16
Az iskola szolgáltató testülete 20

A TANÁRJELÖLTEK 21

NAPTÁR 25
Eseménynaptár 26
Trefort-napi előadások, programok 30
A művészeti nap programja 31
Iskolai szervezésű nyári programok (időrendben) 32

EREDMÉNYEK 33
Tanulmányi eredmények 34
Érettségi eredmények 36
A legjobb érettségi átlagok 37
Versenyeredmények 38
Végzős diákjaink iskolai kitüntetései 45
Tompa József-díj 45
Kolos Dávid Emlékdíj 46
Az iskolanapi vetélkedő eredménye 47
A papírgyűjtés eredménye 48
A sportnap eredményei 49
Hatodik iskolai métabajnokság 53
Diákszínjátszó fesztivál 54

BESZÁMOLÓK 55
Öregdiák találkozó 56
Német diákcsere 58
Koppenhágában jártam 59
MEP 2011 61
Kenutábor 2011 (7. b) 62
GyalogTrefort vándortábor 65
Bicajjal a Dolomitoktól Velencéig 70
Barátok között Angliában 71
Csallóközi kenutúra (9. c) 73
Bringatúra (7. a) 75
Anglia 2011 76

OSZTÁLYOK 77
7. a 78
7. b 82
7. c 85
8. a 89

8. b 92
8. c 95
9. a 99
9. b 103
9. c 107
10. a 110
10. b 112
10. c 113
11. a 116
11. b 118
11. c 119
12. a 126
12. b 129
12. c 130

AZ ISKOLAI ÉLET KÜLÖNBÖZŐ TERÜLETEI 131
A diákönkormányzat munkájáról 132
A felvételi a Trefortba 134
A Frankofónia ünnepe 136
A Trefort kórusáról 137
A zöld dök tevékenysége 139
Francia színjátszó szakkör 141
GyalogTrefort 143
Honlap 145
Igazgatói beszéd a ballagási ünnepségen 146
Kémia napok, avagy Trefort varázslóiskola 149
Nyugdíjba mentek 151
Szociális munka 157
Történelem szakkör, ahogy mi szeretjük 159

MŰVEK 161
János és Julis 162
Kiséry Tímea (10. c) novellája 170
Műfordítás 175
Újságcikkek 178

ISKOLATÖRTÉNETI EMLÉKEK 181
Emlékeim a Trefort utcai iskoláról 182
Húsz éve történt 185
Ságvári Endre és Trefort Ágoston 188
Lénárd Gábor igazgatói munkássága 192
Tanulmányi előmenetel, magatartás, szorgalom 197

AZ ISKOLA ALAPRAJZA 199

A TANÁRI TESTÜLET

Az iskola fenntartója és igazgatósága

❧

Fenntartó:
Eötvös Loránd Tudományegyetem
1056 Budapest, Szerb utca 21–23.

Az egyetem rektora:
Dr. Mezey Barna

❧

ELTE Trefort Ágoston Gyakorlóiskola

igazgató:
Poros András

igazgatóhelyettesek:
Dr. Schróth Ágnes
Palojtay Tamás
Pál Gergely

❧

Az iskola címe:
1088 Budapest, Trefort utca 8.

Az iskola honlapja:
www.trefort.elte.hu

A tantestület[1]

Bareithné Kecskés Mária (1983)
- testnevelés: 7. b, 7. c, 8. b, 8. c, 10. a, 10. c, 11. b

Boronkai Zsófia (2011. jan.)
- földrajz: 7. c, 9. a, 10. c

Bogdán Krisztina (2002)
- vezetőtanár, spanyol: 10. évf., 12. évf., szakkör

Bozóki Gabriella (1996)
- munkaközösség-vezető, osztályfőnök: 11. c, magyar: 7. a, 11. c, drámamodul 7. a, színjátszó szakkör

Böddiné Dr. Schróth Ágnes (1981)
- igazgatóhelyettes, vezetőtanár, kémia: 8. c, 12. fakt, OKTV-re felkészítő szakkör 12. évf.

Bugán Ilona (2006)
- spanyol: 9. évf., 10. évf., 11. évf., 12. fakt, szakkör

Chikán Éva (1985)
- vezetőtanár, munkaközösség-vezető, fizika: 7. a, 8. c, 9. c, 10. c, 11. a, 12. fakt, versenyfelkészítő szakkör

Csaba Orsolya (2002–2011. jan.)
- vezetőtanár, angol: 7. évf., 12. évf., földrajz: 7. c, 9. a, 10. c, 11.fakt, EU-klub

Csapodi Csaba (2000)
- vezetőtanár, osztályfőnök: 7. a, matematika: 7. a, 8. a, 11. c, 12. a, szakkör

Csapodi Zoltán (1993)
- vezetőtanár, osztályfőnök: 12. a, történelem: 12. a, 12. c, EU-klub: 9-12. évf.

Domokos Katalin (1982)
- vezetőtanár, munkaközösség-vezető, francia: 9. évf., 11. évf., 12. fakt, orosz: 10. évf., 12. évf., szociális munkát segítő pedagógus

1 A nevek mellett azt tüntettük fel, hogy az adott tanár melyik évben kezdett a Trefortban tanítani.

Eiben Ingeborg (1996)
- vezetőtanár, angol: 8. évf., 9. évf.

Elekes Katalin (1993)
- vezetőtanár, angol: 11. évf., 12. évf., 12. fakt

Éltető Katalin (2000)
- vezetőtanár, spanyol: 9. évf., 11. évf., 12. évf., 12. fakt, versenyre felkészítő szakkör

Faragó Norbert (2005)
- vezetőtanár, osztályfőnök: 12. c, biológia: 7. c, 9. b, 10. a, 11. fakt, 12. fakt, kémia: 8. b, természetismeret szakkör

Farkas Ferenc (2010)
- kémia: 8. a, 9. a, 9. b, 10. a, 11. b, szakkör

Fábián László (2004)
- osztályfőnök: 8. a magyar: 8. a, 9. a, 12. a, média: 11. fakt, 12. fakt, filmklub 9-12. évf. média modul

Ferencz Gábor (2006)
- osztályfőnök: 9. a, testnevelés: 7. a, 7. c, 9. a, 9. b, 10. a, 10. b, nomádtáborok szervezése és GyalogTrefort túrák szervezése, kosárlabdacsapatok vezetése

Fernengel András (1994)
- vezetőtanár, osztályfőnök: 11. a, kémia: 11. a, biológia: 7. b, 8. a, 8. b, 11. a, nomádtáborok szervezése

Gedeon Gábor (2001)
- osztályfőnök: 10. b, biológia: 8. c, 9. a, 10. b, 11. c, 11. fakt, matematika: 10. b

Gedő Szilvia (2010)
- ének: 8. b, 8. c, 10. a, 10. b, 10. c

Dr. Gerőcs László (1982)
- vezetőtanár, matematika: 10. a, 12. a, 12. c

Gombos Éva (1977)
- vezetőtanár, munkaközösség-vezető, osztályfőnök: 9. b, matematika: 9. b, 10. c, szakkör

Glatz János (1966–2011)
- testnevelés: 11. a, 12. c, foci sportkör 8-9. évf.

Gonda Zita (1993)
- vezetőtanár, francia: 9. évf., 10. évf., 12. évf., 12. fakt

Gömbösné Csabay Annamária (1975–2011)
- vezetőtanár, testnevelés: 9. c, 10. b, 11. c, 12. a, kosár házibajnokság: 7-8. évf.

Gyertyánfy András (2002)
- vezetőtanár, történelem: 9. a, 10. c, 11. a, 11. c, társadalomismeret: 12. a, 12. c

Jászné Kajmádi Mónika (2001)
- vezetőtanár, német: 7. évf., 9. évf., felzárkóztató szakkör

Kálmán Éva (1993)
- vezetőtanár, munkaközösség-vezető, testnevelés: 7. a, 8. a, 11. a, 12. c, gyógytestnevelés: 7-12. évf.

Keisz Ágoston (2004)
- magyar: 7. b, 7. c., 12. c, 11. fakt

Keleti Ilona (1997–2011)
- angol: 10. évf., 11. évf.

Kéri András (1990)
- vezetőtanár, földrajz: 7. a, 8. b, 8. c

Dr. Kiss Csilla (1999)
- vezetőtanár, történelem: 7. a, 8. c, 11. fakt, 12. fakt

Kis Kelemen Éva (1995)
- vezetőtanár, földrajz: 7. b, 8. a, 9. b, 9. c, 10. a, 10. b, 11. fakt

Kovács Ágnes (1979)
- vezetőtanár, osztályfőnök: 8. b, francia: 11. évf., 12. évf., magyar: 8. b

Kovács Gabriella (1995)
- vezetőtanár, munkaközösség-vezető, rajz és művészettörténet: 8. b, 9. a, 10. a, 10. b, 10. c, 11-12. fakt, szociális munkát segítő pedagógus

Kovács Géza (2004)
- fizika: 7. b, 7. c, 8. b, 9. a, 9. b, 10. a, 10. b, 11. b, szakkörök

Kovács Károly (1978–2011)
- vezetőtanár, matematika: 8. c, 12. c

Kovács Lehel (2000)
- rajz: 7. a, 7. b, 7. c, 8. a, 8. c, 9. b, 9. c

Krasser Petra (2001)
- angol: 9. évf., 10. évf., 11.évf., 11. fakt

Kubicza János (1983)
- vezetőtanár, testnevelés: 8. a, 11. c, 12. a, 12. b

Kutrovácz László (2002)
- kémia: 8. b, 9. c, 10. b, 10. c, 11. c, 11. fakt, biológia: 9. c, szakkör

Lenkefi Ferencné (1991)
- vezetőtanár, osztályfőnök: 8. c, angol: 8. c, 9. évf., 12. évf.

Littner Anita (1999)
- néptánc: 7. a, 7. b, 7. c

Magyarné Ulrich Zsuzsanna (2004)
- vezetőtanár, munkaközösség-vezető, osztályfőnök: 12. b, magyar: 12. b, történelem: 7. c, 10. b, 12. b, társadalomismeret: 12. b

Máriáss Márta (2003)
- német: 9. évf., 11. évf., 12. évf., 12. évf.

Mészáros Péter (2004)
- ének: 7. a,. 7. b, 7. c, 8. a, 9. a, 9. b, 9. c, 11-12. évf. fakt, énekkar: 7-12. évf., az iskolai kórus vezetője, dök-tanár

Mohay Péter (1986)
- vezetőtanár, osztályfőnök: 9. c, matematika: 9. c, 12. b, szakkör

Molnár Karolina (2008)
- osztályfőnök: 10. a, magyar: 9. c, 10. a, 10. b, 12. a

Németh Anna (2010–2011)
- matematika: 11. a, angol: 7. évf.

Nikolics Noémi (1994)
- vezetőtanár, angol: 7. évf., 8. évf., 9. évf., 11. évf., 11. fakt

Palojtay Tamás (1983)
- igazgatóhelyettes, vezetőtanár, munkaközösség-vezető, informatika: 7. b, 8. c, 9. c, 11. fakt

Pál Gergely (2002)
- igazgatóhelyettes, történelem: 10. a, német: 9. évf.

Pentz Anna Mária (2001)
- vezetőtanár, magyar: 9. b, 10. c, 12. fakt, dráma modul: 7. b

Dr. Piláth Károly (2005)
- vezetőtanár, informatika: 7. a, 7. b, 7. c, 8. b, 9. b, 10. a, 10. b, 10. c, 12. fakt, fizika: 11. c, rendszergazda

Poros András (2008)
- igazgató, történelem: 11. b

Regele György (1993)
- vezetőtanár, informatika: 7. a, 7. c, 8. a, 8. b, 9. a, 9. b, 9. c, 10. a, 10. b, 10. c, szakkör, floorball csapatok vezetője

Rezsekné Fehér Laura (2008)
- angol: 7. évf., 8. évf., 9. évf., 10. évf., 11. évf., 12. évf.

Sapszon József (1982)
- vezetőtanár, testnevelés: 7. b, 9. c, 10. c, 11. b

Sasvári Márta (2002)
- vezetőtanár, magyar: 7. b, 7. c, 8. c, 11. b

Schauermann Andrea (2010–2011. jan.)
- német: 10. évf., 11. évf., 12. évf.

Szabó Ádám (1993)
- vezetőtanár, magyar: 11. a, 12. fakt, francia: 12. fakt

Szabó Éva (1993)
- vezetőtanár, munkaközösség-vezető, német: 8. évf., 10. évf., 11. évf., 12. évf., 11. fakt, 12. fakt, szakkör

Szászné Heszlényi Judit (1975)
- vezetőtanár, munkaközösség-vezető, biológia: 7. a, 8. c, 10. c, 11. b, 11. fakt, 12. fakt

Szénásiné Dr. Steiner Rita (1998)
- vezetőtanár, munkaközösség-vezető, osztályfőnök: 10. c, angol: 10. évf., szakkör

Szilárd Gábor (1972)
- vezetőtanár, matematika: 7. c, 9. a, 11. c, szakkör

Sztrókay András (2008)
- osztályfőnök: 7. c, angol: 7. évf., 11. évf., 12. évf., 11. fakt, dráma modul 7. c, színjátszó szakkör

Tobisch Márta (2004)
- osztályfőnök: 11. b, matematika: 9. a, 11. b, 12. b

Tóvizi Katalin (2007)
- testnevelés: 8. b, 8. c, 9. b, 12. b

Ujházy Márton (2010)
- matematika: 7. b, 10. b, 11. b

Varga György (2002–2011)
- vezetőtanár, fizika: 8. a, 11. fakt

Veszprémi Ferenc (1985)
- vezetőtanár, matematika: 8. b, 10. a, 10. c, 11. a

Zsigmond Zsolt (2007)
- vezetőtanár, osztályfőnök: 7. b, történelem: 7. b, 8. a, 8. b, 9. b, 9. c, 12. fakt, szakkörök

Kitüntetett tanárok

Gömbösné Csabay Annamária
Pedagógus Szolgálati Emlékérem
(Az oktatásért felelős miniszter kitüntetése)

Glatz János
Pro Universitate Emlékérem ezüst fokozata
(az Egyetemi Tanács kitüntetése)

Kovács Károly
Pro Universitate Emlékérem ezüst fokozata
(az Egyetemi Tanács kitüntetése)

Csapodi Zoltán
Pro Universitate Emlékérem bronz fokozata
(az Egyetemi Tanács kitüntetése)

Gonda Zita
Pro Universitate Emlékérem bronz fokozata
(az Egyetemi Tanács kitüntetése)

Faragó Norbert
Trefort Ágoston Emléklap
(az Egyetemi Tanács kitüntetése)

Az egyes osztályok tanárai

tantárgy	7. a	7. b	7. c	8. a
magyar	Bozóki G.	Keisz Á., Sasvári M.	Keisz Á., Sasvári M.	Fábián L.
történelem	Kiss Cs.	Zsigmond Zs.	Magyarné U. Zs.	Zsigmond Zs.
matematika	Csapodi Cs.	Ujházy M.	Szilárd G.	Csapodi Cs.
kémia				Farkas F.
földrajz	Kéri A.	Kis K. É.	Csaba O., Boronkai Zs.	Kis K. É.
biológia	Szászné H. J.	Fernengel A.	Faragó N.	Fernengel A.
fizika	Chikán É.	Kovács Gé.	Kovács Gé.	Varga Gy.
angol nyelv	Csaba O., Rezsekné F. L., Németh A., Nikolics N., Sztrókay A.		Sztrókay A.	Eiben I., Rezsekné F. L., Nikolics N.
német nyelv	Jászné K. M.			Szabó É.
spanyol nyelv				
francia nyelv				
orosz nyelv				
kínai nyelv				
informatika	Piláth K., Regele Gy.	Piláth K., Palojtay T.	Piláth K., Regele Gy.	Regele Gy.
ének	Mészáros P.	Mészáros P.	Mészáros P.	Mészáros P.
rajz, művészettörténet	Kovács L.	Kovács Ga.	Kovács L.	Kovács L.
testnevelés	Kálmán É., Ferencz G.	Bareithné K. M., Sapszon J.	Bareithné K. Ferencz G.	Kálmán É., Kubicza J.
néptánc	Littner Anita	Littner Anita	Littner Anita	

8. b	8. c	9. a	9. b	9. c
Kovács Á.	Sasvári M.	Fábián L.	Pentz A. M.	Molnár K.
Zsigmond Zs.	Kiss Cs.	Gyertyánfy A.	Zsigmond Zs.	Zsigmond Zs.
Veszprémi F.	Kovács K.	Szilárd G., Tobisch M.	Gombos É.	Mohay P.
Faragó N., Kutrovácz L.	Böddiné Schróth Á.	Farkas F.	Farkas F.	Kutrovácz L.
Kéri A.	Kéri A.	Csaba O., Boronkai Zs.	Kis K. É.	Kis K. É.
Fernengel A.	Gedeon G., Szászné H. J.	Gedeon G.	Faragó N.	Kutrovácz L.
Kovács Gé.	Chikán É.	Kovács Gé.	Kovács Gé.	Chikán É.
Eiben I., Rezsekné F. L., Nikolics N.	Lenkefi Fné	Eiben I., Rezsekné F. L., Krasser P., Lenkefi Fné, Nikolics N.		
Szabó É.		Máriáss M., Jászné K. M., Pál G.		
		Bugán I., Éltető K.		
		Domokos K., Gonda Z.		
		Li Xiuyuan		
Piláth K., Regele Gy.	Palojtay T.	Regele Gy.	Piláth K., Regele Gy.	Palojtay T., Regele Gy.
Gedő Sz.	Gedő Sz.	Mészáros P.	Mészáros P.	Mészáros P.
Kovács Ga.	Kovács L.	Kovács Ga.	Kovács Ga.	Kovács L.
Bareithné K. M., Tóvizi K.	Bareithné K. M., Tóvizi K.	Ferencz G.	Tóvizi K., Ferencz G.	Gömbösné Cs. A., Sapszon J.

tantárgy	10. a	10. b	10. c	11. a
magyar	Molnár K.	Molnár K.	Pentz A. M.	Szabó Á., Keisz Á.
történelem	Pál G.	Magyarné U. Zs.	Gyertyánfy A.	Gyertyánfy A., Kiss Cs.
társadalomismeret				
matematika	Gerőcs L., Veszprémi F.	Gedeon G., Ujházy M.	Gombos É., Veszprémi F.	Németh A., Veszprémi F.
kémia	Farkas F.	Kutrovácz L.	Kutrovácz L.	Fernengel A., Kutrovácz L.
földrajz	Kis K. É.	Kis K. É.	Csaba O., Boronkai Zs.	
biológia	Faragó N.	Gedeon G.	Szászné H. J.	Fernegel A., Faragó N., Gedeon G.
fizika	Kovács Gé.	Kovács Gé.	Chikán É.	Chikán É., Varga Gy.
angol nyelv	Rezsekné F. L., Keleti I., Krasser P., Szénásiné S.R.		Szénásiné S.R.	Elekes K., Rezsekné F. L., Krasser P., Nikolics N., Sztrókay A.
német nyelv	Schauermann A.			Máriáss M., Schauermann A., Szabó É.
spanyol nyelv	Bogdán K., Bugán I.			Bugán I., Éltető K.
francia nyelv	Gonda Z.			Domokos K., Kovács Á.
orosz nyelv	Domokos K.			
kínai nyelv	Ye Qiuyue			Ye Qiuyue
informatika	Piláth K., Regele Gy.	Piláth K., Regele Gy.	Piláth K., Regele Gy.	Palojtay T.
ének	Gedő Sz.	Gedő Sz.	Gedő Sz.	Mészáros P.
rajz, művészettörténet	Kovács Ga.	Kovács Ga.	Kovács Ga.	Kovács Ga.
testnevelés	Bareithné K. M., Ferencz G.	Gömbösné Cs. A., Ferencz G.	Bareithné K. M., Sapszon J.	Kálmán É., Glatz J.

11. b	11. c	12. a	12. b	12. c
Sasvári M., Keisz Á.	Bozóki G., Keisz Á.,	Fábián, Molnár, Pentz, Szabó	Magyarné U. Zs., Pentz A. M., Szabó Á.	Keisz Á., Pentz A. M., Szabó Á.
Poros A., Kiss Cs.	Gyertyánfy A. Kiss Cs.	Csapodi Z., Kiss Cs., Zsigmond Zs.	Magyarné U. Zs., Zsigmond Zs., Kiss Cs.	Csapodi Z., Zsigmond Zs., Kiss Cs.
		Gyertyánfy A.	Magyarné U. Zs.	Gyertyánfy A.
Ujházy M., Tobisch M.	Csapodi Cs., Szilárd G.	Csapodi Cs., Gerőcs L.	Mohay P., Tobisch M.	Gerőcs L., Kovács K.
Farkas F., Kutrovácz L.	Kutrovácz L.	Böddiné Schróth Á.		
Faragó N., Szászné H. J., Gedeon G.	Faragó N., Gedeon G., Szászné H. J.	Faragó N., Szászné H. J.	Faragó N., Szászné H. J.	Faragó N., Szászné H. J.
Varga Gy., Kovács Gé.	Piláth K., Varga Gy.	Chikán É.		
Elekes K., Rezsekné F. L., Krasser P., Nikolics N., Sztrókay A.		Csaba O., Elekes K., Rezsekné F. L., Lenkefi Fné, Sztrókay A.		
Máriáss M., Schauermann A., Szabó É.		Máriáss M., Schauermann A., Szabó É.		
Bugán I., Éltető K.		Bogdán K., Éltető K.		
Domokos K., Kovács Á.		Gonda Z., Kovács Á.		
		Domokos K.		
Ye Qiuyue		Li Xiuyuan		
Palojtay T.		Piláth K.		
Mészáros P.		Mészáros P.		
Kovács Ga.		Kovács Ga.		
Bareithné K. M., Sapszon J.	Gömbösné Cs. A., Kubicza J.	Gömbösné Cs. A., Kubicza J.	Tóvizi K., Kubicza J.	Kálmán É., Glatz J.

Az iskola szolgáltató testülete

Stefánné Gál Borbála	gazdasági ügyintéző
Deákné Gyenis Ildikó	iskolatitkár
Szorgerné Szabó Ildikó	iskolatitkár
Gyorgyevics Tamásné	könyvtáros
Bartha László	gondnok
Márton Zoltán	technikus
Juhász András	technikus
Kolláth Ilona	laboráns
Versényi Györgyné	portás
Bergovecz József	portás
Németh Attila	takarító
Bozsó Gáborné	takarító
Dományné Gondos Éva	takarító
Fenyvesi Klára	takarító
Váradi Ildikó	takarító
Sárközi Mihályné	takarító

❧

A TANÁRJELÖLTEK

❧

	Vezetőtanár	Tanárjelöltek	
angol, amerikanisztika	Eiben Ingeborg	Kádár Judit	
		Mézes Ádám	**Vargáné Lévay Zsuzsanna**
		Richter Ildikó	Vasvári Emese
		Szuppingerné Papanecz Krisztina	
	Elekes Katalin	Balogh Borbála	Sárközy Nóra
		Kozák János	**Tóth Katalin Erzsébet**
		Papp Katalin	
	Keleti Ilona	**Pál Hajnalka**	
	Krasser Petra	**Dömötör Anita**	**Szijártó Tímea**
		Pete Barbara	
	Lenkefi Ferencné	**Gyuricza Kata**	**Magonyi Magdolna**
	Nikolics Noémi	**Horváth Hajnalka**	**Ruzsinszky-Dénes Katalin**
		Kovács Vilmos Ervin	**Sáryné Kiss Ildikó**
		Kurucz Gábor	
	Rezsekné Fehér Laura	**Tóth Éva**	
	Szénásiné Steiner Rita	Bagó Andrea	Németh Anna
		Felszeghy Ádám	**Rung Ádám**
		Jakus Enikő	Unger Imola
		Marián Lívia	
biológia	Faragó Norbert	Boronkai Zsófia Ingrid	Pénzváltó Zsófia
		Gallasy Katalin	Utczás Katinka Erzsébet
	Fernengel András	Sárai-Szabó Tamás	Szebedy Regő
	Szászné Heszlényi Judit	Kőhidi Tímea	Szikora Veronika
		Praczkóné Kerkuska Anikó	
ének	Mészáros Péter	**Stipkovits Fülöp**	
fizika	Chikán Éva	Gács Enikő	Ráczpali István
földrajz	Csaba Orsolya	**Farkas Csongor**	Pásti Tamás
	Kéri András	Kaposi Gábor	Morandini Kristóf Márk
		Karaffa András	
	Kis Kelemen Éva	Fábián Mária	**Nagy Krisztina**
		Kovács Ferenc	**Tóth Enikő**
francia	Domokos Katalin	Balika Anna Georgina	
		Giltán Tivadarné Kovács Adrienn	
	Gonda Zita	**Bihari Bernadett**	Mészáros Orsolya
	Kovács Ágnes	Suba Eszter	
kémia	Kutrovácz László	**Győri Ildikó**	Schiller Mátyás
		Kelemen Zoltánné	

	Vezetőtanár	Tanárjelöltek	
környezettan	Chikán Éva	Fellegvári András	
	Csaba Orsolya	Szebedy Regő	
	Faragó Norbert	Fábián Mária	
	Fernengel András	Herczeg Eszter	
	Schróth Ágnes	Sárai-Szabó Tamás	
	Kis Kelemen Éva	Vida Márton	
	Szászné Heszlényi Judit	Másik Attila György	
magyar	Pentz Anna Mária	**Csillagné Fuxreiter Enikő**	**Rigó Balázs**
		Nagyunyomi-Sényi Judit	**Szeghy Réka**
		Rácz Borbála	
	Sasvári Márta	**Bócz Éva**	Muraközi Zsóka
		Gönczör Mónika	**Vuity Antal Béla**
	Szabó Ádám	**Baranyai Mihály**	**Dusek Gabriella**
		Barta Gabriella	Förköli Gábor
		Zoltán Dominika Gyöngyvér	
magyar**	Kovács Ágnes	**Káli Diána**	Sólyom Ágnes
matematika	Csapodi Csaba	**Ale Zsuzsanna**	Guber Tamás
		Dulácskáné Fila Ágnes	**Hamuthné Mesterházy Anita**
		Gács Enikő	Utczás Katinka Erzsébet
	Gerőcs László	**Kádi Attiláné Patus Viktória**	Mécs Anna
	Gombos Éva	Horváth Zsolt Tibor	Kovács Ágota
	Kovács Károly	**Biliczki Gabriella**	**Siposné Schuszter Andrea**
		Renge Krisztina	Surnovszky Zsófia
	Mohay Péter	**Major Noémi**	Ring Péter
		Majoros Angéla	
	Szilárd Gábor	Keszey Veronika	Pál Hajnalka
		Komáromy András Pál	Szabó Dániel
	Veszprémi Ferenc	**Grujberné Skrapits Ildikó**	**Mahler Attila**
		Jánosi Györgyné	Sedlák Katalin
		Kiss Domonkos	
média	Fábián László	Balika Anna Georgina	Csorba Lóránt

	Vezetőtanár	Tanárjelöltek	
műv. t.	Kovács Gabriella	Boncz Hajnalka	Luczay Réka Laura
		Kutrucz Zsuzsanna	Molnár Katalin
német	Szabó Éva	**Csanádi Judit**	**Fabula Szilvia**
		Balogh Borbála	Németh Mónika
		Bencsik Norbert	
	Jászné Kajmádi Mónika	**Ács Imola Gyöngyi**	**Németh Odette**
		Badari Titanilla	**Szabó Zsuzsa**
		Kozák János	
spanyol	Bogdán Krisztina	Kulcsár Júlia	Vasvári Emese
		Szabó Nóra Judit	
	Éltető Katalin	Landy Annamária	Szöllősi Judit
		Szabó-Bakos Andrea	
számítástechnika	Piláth Károly	Kiss Domonkos	Viniczai Zsófia
		Kulyassa Róbert	**Zádor Adrienn Eszter**
		Ring Péter	
	Regele György	Péter László	Sedlák Katalin
		Ráczpali István	Szabó Dániel
	Siegler Gábor *	Csobánka Petra Éva	Surnovszky Zsófia
		Mahler Attila	Szabó Emánuel
testnevelés	Gömbösné Csabay Annamária, Kálmán Éva	Varga Sarolta	
	Kubicza János, Sapszon József	Búr Péter	Papp László
történelem	Csapodi Zoltán	**Burik Bernadett**	**Németh Péter**
	Gyertyánfy András	**Derdák Andrea**	**Lukács Krisztina**
		Gergye Szilvia	**Nagyunyomi-Sényi Judit**
		Kopácsi Viktória	**Wágnerné Gálicz Katalin**
	Kiss Csilla	**Farkas Balázs**	**Nagy Krisztina**
		Hajdu Zsófia	**Vadászi Zsolt**
		Hegedűs Dóra	
	Magyarné Ulrich Zsuzsa	**Gáti Zoltán**	**Rigó Balázs**
		Renge Krisztina	
	Zsigmond Zsolt	**Csontos Lídia**	**Lőrincz Tünde**
		Hegedüs Ágnes	**Molnár Anett**

Vastagbetűvel írtuk a mesterképzésben résztvevő hallgatók nevét.

* Iskolánk ún. külső vezetőtanárai. Ők nem a Trefortban tanítanak.

** Magyar mint idegen nyelv.

NAPTÁR

Eseménynaptár

szept. 1.	évnyitó
szept. 24.	verébavatás
okt. 8–9.	kórustábor az iskolában
okt. 15.	Columbus nap
okt. 14–21.	német környezetvédelmi diákcsere (Bad Kötzting)
okt. 22.	Trefort nap
okt. 25–26.	tömbnapok I.
okt. 28.	Könnyű és finom
okt. 29.	Halloween party
okt. 29–31.	GyalogTrefort túra a Cserehátban
okt. 30.–nov. 7.	őszi szünet
nov. 12.	a magyar tudomány napja a Trefortban
nov. 15–18.	papírgyűjtés
nov. 19.	öregdiák találkozó
nov. 22.	szaktanári fogadóóra
nov. 26.	igazgatói tájékoztató a felvételizők szüleinek
nov. 26.	DSD német próbavizsga
nov. 29.	szaktanári fogadóóra
dec. 11.	adventi koncert és néptáncbemutató
dec. 19.	szalagavató bál
dec. 19.–jan. 2.	téli szünet
jan. 5.	rajz és vizuális kultúra OKTV második forduló (Bárdits Éva (12. a))
jan. 6.	matematika OKTV második forduló (Bodó Kinga Sára (12. c))
jan. 7.	történelem OKTV második forduló (Sasvári Tunga (12. c))
jan. 10.	földrajz OKTV második forduló (Für Sebestyén (11. a))
jan. 11.	Varga Tamás matematikaverseny budapesti fordulója (Molnár Petra (7. a), Király Zalán (7. b), Rácz Imre, Gyetvai Viktor (7. c), Ryan Anna, Hegedűs Anita (8. a), Bojtár Veronika, Simola Róbert, Varga Sámuel (8. b), Berki Csaba, Illés Zsófia, Dang Nhat Sang (8. c))
jan. 14.	az első félév utolsó napja
jan. 15.	GyalogTrefort túra
jan. 16.	floorball diákolimpia országos döntő
jan. 19.	Implom József helyesírási verseny (9–10. oszt.) fővárosi fordulója (Rohály Sára (10. a))
jan. 21.	írásbeli felvételi

jan. 25.	angol OÁTV budapesti fordulója (Bordás Attila, Jakab Réka (7. c), Knopp Eszter Júlia (8. b), Tóth Gergő (8. c))
jan. 26.	magyar nyelvtan OKTV második forduló (Fűzik Míra (12. a))
jan. 26.	az első kémia nap a kémia éve alkalmából
jan. 31.–febr. 1.	nyitott napok az iskolába felvételizők és szüleik számára
febr. 3.	angol OKTV második forduló (Adamik Dóra (12. c), Fülöp Péter (12. a), Jaczkó Dániel (12. b))
febr. 4.	francia OKTV második forduló (Balogh Patrícia (12. a), Fűzik Míra (12. a), Kovács Beáta (12. a), Ujlaki Ágota (11. a))
febr. 5.	informatika OKTV második forduló (Benda Felicián, Gregorics Balázs (12. b))
febr. 5–13.	sízünet
febr. 7–12.	iskolai sítábor Ausztriában
febr. 7.	magyar irodalom OKTV második forduló (Zavecz Zsófia (12. a))
febr. 8.	kémia OKTV második forduló (Bodó Kinga Sára és Szabó György (12. c))
febr. 10.	fizika OKTV második forduló (Takács Hajna (11. b))
febr. 13–19.	német környezetvédelmi diákcsere program (Budapest)
febr. 14.	biológia OKTV második forduló (Barborják Zorka, Kovács Beáta (12. a), Benda Felicián (12. b), Juhos Fanni, Tóth Bence (12. c))
febr. 15.	spanyol OKTV második forduló (Jaczkó Dániel (12. b) és Sipos Júlia (12. c))
febr. 17.	Arany Dániel matematikaverseny második fordulója (Borbíró Ádám, Glavinics Judit, Gyetvai Dániel, Gyurkovics Zoltán (9. a), Kiss Barnabás, Lantos Viktor, Penha Felizardo Dániel, Tran Hoang László, Uzonyi Anna, Varga György (9. b), Bereczki Márk, Cynolter Zsófia, Onodera Daigoro Péter, Papp Dóra, Rekvényi Kamilla (9. c), Novák Balázs, Rohály Sára (10. a), Balaton Tamás, Nagy Jenő (10. c))
febr. 18.	orosz OKTV második forduló (Hompot Bálint (12. a))
febr. 18.	tömbnapok II.
febr. 18.	a műfordító verseny eredményhirdetése
febr. 19.	GyalogTrefort túra
febr. 23.	Fővárosi Informatikai Alkalmazói Verseny második fordulója (döntő) (Bojtár Veronika, Mc Call Júlia (8. b))
febr. 24.	beugró (diákönkormányzati rendezvény)
febr. 25 –27.	matektábor (Kismaros)
febr. 26 –27.	szóbeli felvételi
márc. 1.	matematika OKTV harmadik forduló (Bodó Kinga Sára (12. c))

márc. 2.	média OKTV második forduló (1.) (Trombitás Péter (11. a))
márc. 4.	Trefort bál (Rákóczi út 5.)
márc. 8.	a kórus fellépése a Vörösmarty Gimnáziumban
márc. 11.	megemlékezés az 1848/49-es forradalomról és szabadságharcról (Radnóti Gimnázium)
márc. 13–19.	német környezetvédelmi diákcsere program (Bad Kötzting)
márc. 14.	tanítási szünet
márc. 16.	média OKTV második forduló (2.) (Trombitás Péter (11. a))
márc. 17–20.	francia nyelvű diákszínjátszó fesztivál
márc. 22.	„Matematika határok nélkül" verseny (9. évfolyam)
márc. 22.	Mikola Sándor országos fizikaverseny második fordulója (Gyetvai Dániel, Stark Lívia (9. a), Penha Felizardo Dániel, Kalapos András (9. b), Cynolter Zsófia, Nagy Róbert, Onodera Péter, Rekvényi Kamilla (9. c), József Anna (10. a), Beregszászi Lilla (10. b), Nagy Jenő, Balaton Tamás (10. c))
márc. 23.	angol OKTV harmadik forduló (Jaczkó Dániel (12. b))
márc. 23.	a frankofónia ünnepe
márc. 24.	a kórus fellépése a Széchenyi-fürdőben
márc. 26–27.	kórustábor az iskolában
márc. 25–30.	a MEP 9. nemzeti ülése Székesfehérvárott
márc. 29.	Varga Tamás matematikaverseny országos döntője (Gyetvai Viktor (7. c), Molnár Petra (7. a), Ryan Anna (8. a))
márc. 30.	francia OKTV harmadik forduló (Balogh Patrícia, Fűzik Míra, Kovács Beáta (12. a), Ujlaki Ágota (11. a))
márc. 31.	spanyol OKTV harmadik forduló (Jaczkó Dániel (12. b), Sipos Júlia (12. c))
ápr. 1.	magyar nyelvtan OKTV harmadik forduló (Fűzik Míra (12. a))
ápr. 1–2.	1000 perces kosár
ápr. 4.	magyar irodalom OKTV harmadik forduló (Zavecz Zsófia (12. a))
ápr. 6–7.	tömbnapok III.
ápr. 7–8.	ART diákcsere program
ápr. 8–9.	Arany János irodalmi verseny döntője (Tata, Rohály Sára (10. a))
ápr. 8–10.	Országos Szilárd Leó fizikaverseny döntője (Paks, Nagy Jenő (10. c), Takács Hajna (11. b))
ápr. 9.	XI. iskolai diákszínjátszó fesztivál az Ódry színpadon
ápr. 9.	kémia OKTV harmadik forduló (Bodó Kinga Sára (12. c))
ápr. 11.	szaktanári fogadóóra
ápr. 12.	orosz OKTV harmadik forduló (Hompot Bálint (12. a))
ápr. 14.	művészeti nap

ápr.14.	Arany Dániel matematikaverseny döntője (Gyetvai Dániel (9. a), Penha Felizardo Dániel, Uzonyi Anna, Varga György (9. b), Bereczki Márk, Rekvényi Kamilla (9. c), Rohály Sára (10. a), Balaton Tamás (10. c))
ápr. 15.	Csapody Vera természetvédelmi tanulmányi verseny döntője (a csapat: Barborják Zorka (12. a), Juhos Fanni (12. c), Tóth Bence (12. c), Kéri Adrienn (11. a), Varga György (9. b))
ápr. 15–16.	Bereznai Gyula matematikaverseny döntője (Nyíregyháza, Bereczki Márk, Cynolter Zsófia, Onodera Daigoro Péter, Papp Dóra, Rekvényi Kamilla, Traore Sibien Youssouf (9. c))
ápr. 15–16.	Less Nándor földrajzverseny második fordulója (döntő) (Miskolc, Varga György (9. b))
ápr. 16.	Fizika OKTV harmadik forduló (Takács Hajna (11. b))
ápr. 16.	Országos spanyol nyelvű vers– és prózamondó verseny döntője (Tata, Berger Zsófia (10. c), Kalapos András, Szatmári Eszter (9. b), Sipos Ágota (9. c), Klein Lilla, Pap Regina (10. b))
ápr. 18.	biológia OKTV harmadik forduló (Tóth Bence (12. c))
ápr. 18.	szaktanári fogadóóra
ápr. 19.	a második kémia nap a kémia éve alkalmából
ápr. 20.	iskolanap
ápr. 21–6.	tavaszi szünet
ápr. 29.	ballagás
máj. 1–3.	Mikola országos fizikaverseny döntője (Gyöngyös, Gyetvai Dániel (9. a), Kalapos András (9. b))
máj. 4.	sportnap
máj. 5.	iskolai szavalóverseny
máj. 6–8.	Kitaibel Pál biológiaverseny országos döntője (Mosonmagyaróvár, Varga György (9. b))
máj. 9–12.	papírgyűjtés
máj. 13–15.	Jedlik Ányos országos fizikaverseny döntője (Nyíregyháza, Nagy Jenő (10. c))
máj. 14–15.	GyalogTrefort túra a Cserhátban
máj. 16–17.	a kórus esztergomi útja
máj. 23–29.	nomád tábor (9. a)
máj. 29.–jún. 3.	nomád tábor (9. b)
jún. 3–8.	nomád tábor (9. c)
jún. 8–13.	nomád tábor (10. c)
jún. 15.	utolsó tanítási nap
jún. 17.	évzáró ünnepség az udvaron, utána a Trés Fort kórus koncertje az iskolában
jún. 20.–aug. 31.	tizenkettő iskolai szervezésű nyári tábor

Trefort-napi előadások, programok

(2010. október 22.)

Budapest

- Tenk András: Budapest régi térképeken
- Ercsényi Balázs: „Azt mondd meg nékem, hol lesz majd lakóhelyünk."
- Balog Gyula (Menhely Alapítvány): Hajléktalanság Budapesten
- Németh Krisztina, Nagy Nóra (12. a): Budapest reklámfilmekben
- Gubicz Flóra, Jánosi Lilla (12. c): A régi és új Budapest
- Palotai Eszter (11. a): Budapest városfejlesztési tervei
- Petri-Lukács Simon (9. a): Irodalmi séták Budapesten
- Boldizsár Célia (12. a), Juhos Fanni, Tóth Bence (12. c): Budapest természeti értékei
- Tudatos Vásárlók Egyesülete: Az iskola és környékének zöld térképe
- Független Ökológiai Központ: Kié itt a tér? - társasjáték kisebb csoportokban
- Kovács Gabriella: Szobrászműhely
- Horváth Dezső: A vallások és a világegyetem
- Kiss Csilla: A közélet színterei a 19-20. század fordulóján
- Ferencz Gábor: Budapest és az olimpia?!
- Palojtay Tamás: Budapesti hidak
- Keisz Ágoston: Budapest és Szarajevó
- Fábián László: Szabó István Budapestje
- Tenk András: Budapest régi térképeken
- Rachel Appleby: Egy brit Budapesten
- Nick Palmer: Egy amerikai Budapesten
- Csorba László: Arcok és harcok a pesti utcán - egy világváros születése
- ifj. Bertényi Iván: Budapest Trefort korában
- Tanárjelöltek: Zajszennyezés a városban (workshop)
- Tanárjelöltek: Budapest élővilága (workshop)
- Tanárjelöltek: Por és allergia (workshop)
- Czoch Ákos, Gyetvai Viktor (7. c), Kiss Marina, Tóth Eszter: Szelektív hulladékgyűjtés Budapesten

A művészeti nap programja

(2011. április 14.)

- Jelenits István: Húsvét
- Gerőcs László: A naptárkészítés története
- Lenkefi Myrtill, Keisz Ágoston és diákok: Beavatások
- Fábián László és diákok: A tavasz a filmművészetben
- Eiben Ingeborg, Elekes Katalin: Angol versműhely, versfordító verseny
- Csapodi Csaba: A gömb geometriája
- Kutrovácz László: A vegyész virágoskertje
- Horváth Dezső: A világegyetemről
- Bárdi Bálint (11. c): A vörösiszap
- Traub Dorka, Solymos Eszter (10. c): Sminkszoba
- Kovács Lehel: Fal-alakítás (Brassai)
- Öregdiákok: Festés (Pollock)
- Bozóki Gabriella: Húsvét – magyar tradíciók
- Szabó Éva, Jászné Kajmádi Mónika: Ostern – a német húsvét
- Kovács Gabriella: Pészah – a zsidó ünnep
- Gonda Zita: Pâques – a francia húsvét
- Bogdán Krisztina-Bugán Ilona-Éltető Katalin: Pascuas – a spanyol húsvét
- Domokos Katalin: Paszha – a pravoszláv húsvét
- 11. évf. diákok: Ver sacrum – a szecesszió művészei
- Hamish Buchan: Skót táncok
- Joó Mária: Népi mesterségek
- Polyák Ágoston: Pészah – a zsidó húsvét
- Czibere Péter: Gerilla novella
- Kókay Szabolcs: Madárfestés
- Fernengel András: Kromatográfia
- Heszlényi Judit, Gedeon Gábor, Faragó Norbert: Tojások, peték
- Chikán Éva: Jemen
- Tojásfestés (Littner Anita)
- Víz alá merülés búvárruhában (Fejes László)
- Iskolai sakkbajnokság (Mohay Péter)
- Sudoku és amőba vetélkedő (Gombos Éva, Kovács Károly, Ujházy Márton)
- Kézművesség (Bánsághi Judit és fóti diákok)
- Korongozás (Bánsághi Judit és fóti diákok)
- Sakkszimultán (Szabolcsi János)
- Tavaszi origami
- Könnyűzenei koncert
- Kötélhúzó verseny
- Très fort kórus: zárózene

Iskolai szervezésű nyári programok (időrendben)

időpont	**idő-tartam (nap)**	**a program**	**helyszín**	**a résztvevők köre**	**gyerek-létszám**	**szervező tanár és kísérők**
jún. 26.–júl. 1.	5	Gyalog Trefort túra	Bükk, Mátra	9–12. évf.	6	Faragó N., Ferencz G., Mészáros P., Nikolics N., Tobisch M.
jún. 28.–júl. 1.	4	osztálykirándulás	Szlovákia	9. b	21	Gombos Éva, Farkas Ferenc
július 2–11.	9	kirándulás, városnézés	Anglia	9. évf.	7	Eiben Ingeborg, Fehér Laura
július 4–8.	5	osztálytábor	Lovas	9. a	20	Ferencz Gábor, Mészáros Péter
július 11–14.	4	kenutúra	Tisza	8. c	20	Lenkefi Myrtill, Kutrovácz László
július 24–29.	6	kenutúra	Csallóközi-Duna	9. c	20	Mohay Péter
júl. 29.–aug. 6.	9	biciklitúra	Olaszország	9–12. évf.	5	Regele György
augusztus 16–20.	5	biciklitúra	Fertő-tó	7. a	30	Csapodi Csaba
augusztus 18–27.	9	nyelvtanfolyam	Anglia	7–9. évf.	8	Lenkefi Myrtill
augusztus 22–26.	5	biciklitúra	Balaton	10. c	21	Szénásiné dr. Steiner Rita
augusztus 26–29.	4	angol tábor	Ráckeve	11. évf.	5	Sztrókay András
augusztus 28–30.	3	osztálytábor	Zamárdi	8. b	34	Kovács Ágnes

EREDMÉNYEK

Tanulmányi eredmények

tantárgyak	7. a	7. b	7. c	8. a	8. b	8. c
magyar irodalom	4,13	3,82	4,21	4,34	4,55	4,19
magyar nyelvtan	4,25	3,64	4,06	4,28	4,15	4,19
történelem	4,03	4,61	4,09	4,28	4,45	4,39
angol	4,36	4,31	4,42	4,32	4,52	4,55
német	4,50	4,00		4,10	4,40	
francia						
spanyol						
orosz						
kínai						
matematika	4,03	4,03	3,94	3,44	4,48	3,78
informatika	4,22	3,97	4,52	3,63	4,61	4,28
fizika	4,16	4,42	4,70	3,28	4,45	4,38
biológia	3,90	4,21	4,06	3,72	4,27	4,25
kémia				3,94	4,42	4,63
földrajz	3,91	4,70	4,15	4,22	4,25	4,13
ének	4,22	3,61	3,97	3,69	4,61	4,63
rajz, művészettörténet	4,88	4,82	4,82	4,94	4,85	4,97
testnevelés	4,56	4,55	4,45	4,66	4,42	4,19
néptánc	4,41	4,33	4,18			
társadalomismeret						
média						
mozgókép kultúra						
átlag (mag., szorg. nélkül)	4,24	4,23	4,28	4,05	4,46	4,35

9. a	9. b	9. c	10. a	10. b	10. c	11. a	11. b	11. c	12. a	12. b	12. c	
4,06	4,41	4,38	4,00	3,90	4,25	4,45	4,45	4,21	4,32	4,26	4,11	4,22
4,44	4,26	4,31	4,00	4,03	4,31	4,67	4,27	4,36	4,61	4,14	4,06	4,22
4,18	4,35	4,84	3,83	4,23	4,09	4,00	4,27	4,06	4,61	4,20	4,06	4,25
4,33	4,50	4,56	4,14	3,93	4,75	4,24	4,50	4,19	4,64	4,25	4,06	4,37
3,58	3,70	4,70	4,23	4,55	4,83	4,00	4,20	4,40	4,00	4,43	4,44	4,25
4,33	4,55	4,63	4,25	4,50	3,86	3,88	4,83	3,78	4,17	4,13	3,90	4,23
3,85	4,82	4,50	4,67	4,20	3,90	3,75	3,80	4,09	4,00	4,35	4,57	4,21
			3,33	3,00	4,43				3,67		3,71	3,63
5,00	4,50	5,00	4,00	5,00	5,00	3,67	4,50	3,67				
3,62	3,85	4,41	3,97	3,61	3,75	4,03	4,09	4,09	4,13	4,29	3,94	3,97
3,97	4,29	4,22	3,76	4,03	4,22	4,50	5,00	5,00		5,00	5,00	4,37
3,94	4,21	4,52	3,77	3,55	4,22	3,97	3,52	3,79	5,00	5,00	5,00	4,22
3,59	4,15	4,66	3,97	3,32	3,84	3,52	4,30	4,27	5,00	4,86	5,00	4,16
3,94	4,24	4,50	3,76	4,16	4,47	3,58	4,00	4,13	4,60	5,00	5,00	4,29
4,44	4,56	4,66	4,23	4,48	4,00							4,31
3,91	3,76	3,91	4,61	4,87	4,75	5,00		5,00		5,00	5,00	4,41
4,85	4,82	5,00	4,83	4,87	4,44		5,00	5,00	5,00	5,00		4,88
4,47	4,41	4,62	4,18	4,50	4,37	4,70	4,67	4,67	4,79	4,39	4,64	4,51
												4,31
									3,90	4,29	3,77	3,99
			4,52	4,81	4,38							4,57
						5,00	4,83	5,00	4,00	5,00	5,00	4,81
4,12	4,30	4,51	4,13	4,18	4,27	4,12	4,26	4,21	4,39	4,33	4,18	

Érettségi eredmények

	12. a				12. b				12. c			
tantárgyak	vizsgázók száma		átlag		vizsgázók száma		átlag		vizsgázók száma		átlag	
	emelt	közép	emelt	közép	emelt	közép	emelt	közép	emelt	közép	emelt	közép
magyar nyelv és irodalom		31		4,74	1	34	5,00	4,50		35		4,74
történelem	7	24	5,00	4,83	14	21	5,00	4,62	9	26	5,00	4,58
matematika	4	27	5,00	4,59	6	29	5,00	4,52	7	28	4,86	4,34
fizika	3	2	5,00	5,00	1	1	5,00	5,00	2	2	5,00	5,00
kémia	2	3	5,00	4,67		3		4,67	5	1	5,00	5,00
biológia	6		5,00		6		5,00		7	2	4,86	5,00
földrajz						4		4,75		8		4,88
angol	3	26	5,00	4,96	6	28	5,00	4,93	8	25	5,00	4,86
német		3		4,67	1	1	5,00	5,00	1	4	5,00	5,00
francia	6	1	5,00	5,00		2		5,00				
kínai		1		5,00						1		5,00
spanyol	3	2	5,00	5,00	2	3	5,00	4,67	5		4,80	
orosz	1		5,00									
társ. ism.						1		5,00				
informatika		5		4,60	4	3	4,75	5,00	1	6	5,00	4,50
testnevelés										1		5,00
műv. történet										1		5,00
rajz és vizuális kultúra		1		5,00		2		5,00		1		5,00
dráma						1		5,00				
mozgókép-kultúra és médiaismeret		3		5,00		6		5,00		4		5,00
érettségi átlag			5,00	4,85			4,97	4,84			4,95	4,86

A legjobb érettségi átlagok

Azon diákok nevei olvashatók itt, akiknek az érettségi vizsgákon elért százalékos eredményeinek átlaga legalább 93 százalék. Zárójelben a tanulók emelt szintű, majd a középszintű érettségi vizsgáinak száma van feltüntetve.

Kenesei Zsanett (12. a) (0, 5)	97,4
Bárdits Éva (12. a) (0, 5)	97,0
Kovács Vera (12. b) (3, 2)	96,6
Fűzik Míra Dorottya (12. a) (2, 3)	96,4
Balogh Patrícia Dóra (12. a) (1, 4)	95,8
Pápai Lőrinc (12. a) (1, 4)	94,8
Sipos Júlia (12. c) (2, 4)	94,2
Jaczkó Dániel (12. b) (2, 3)	94,0
Palotás Petra (12. b) (1, 4)	93,6
Zavecz Zsófia (12. a) (2, 3)	93,6
Olajos Balázs Dániel (12. b) (2, 3)	93,4
Mónus Gergely (12. a) (1, 5)	93,3
Hompot Bálint (12. a) (2, 4)	93,2
Sasvári Beatrix Tunga (12. c) (1, 5)	93,0
Vadászi Henrietta (12. b) (1, 4)	93,0

Versenyeredmények

[Szögletes zárójelben a felkészítő tanár neve olvasható]

Nemzetközi eredmények

Olimpiai reménységek cseh-lengyel-magyar-osztrák-szlovák atlétikai versenye

nyolcszáz méteres síkfutás

Kenesei Zsanett (12. a)	1. helyezés
Perjés Fanni (11. a)	6. helyezés

kétezer méteres síkfutás

Kriván András (11. a)	5. helyezés

Országos eredmények

Országos Középiskolai Tanulmányi Verseny

francia nyelv

Fűzik Míra (12. a)	6. helyezés	[Gonda Zita]
Balogh Patrícia (12. a)	9. helyezés	[Gonda Zita]
Kovács Beáta (12. a)	24. helyezés	[Gonda Zita]
Ujlaki Ágota (11. a)	33. helyezés	[Domokos Katalin]

média

Trombitás Péter (11. a)	6. helyezés	[Fábián László]

magyar irodalom

Zavecz Zsófia (12. a)	7. helyezés	[Molnár Karolina]

magyar nyelvtan

Fűzik Míra (12. a)	9. helyezés	[Molnár Karolina]

orosz nyelv

Hompot Bálint (12. a)	10. helyezés	[Domokos Katalin]

SPANYOL NYELV

Jaczkó Dániel (12. b)	10. helyezés	[Éltető Katalin]
Sipos Júlia (12. c)	13. helyezés	[Éltető Katalin]

ANGOL NYELV

Jaczkó Dániel (12. b)	18. helyezés	[Csaba Orsolya, Sztrókay András]

KÉMIA

Bodó Kinga Sára (12. c)	21. helyezés	[Schróth Ágnes]

FIZIKA

Takács Hajna (11. b)	27. helyezés	[Varga György]

MATEMATIKA

Bodó Kinga Sára (12. c)	27. helyezés	[Kovács Károly]

BIOLÓGIA

Tóth Bence (12. c)	34. helyezés	[Faragó Norbert, Szászné Heszlényi Judit]

Less Nándor országos földrajzverseny

Varga György (9. b)	1. helyezés	[Kis Kelemen Éva]

Ábel Jenő országos latinverseny

József Anna (10. a)	1. helyezés	[Beregszászi Magdolna]

Matematika határok nélkül

Az osztályok közötti versenyben a 9. c osztály első helyezést ért el. [Mohay Péter]

„Kínai Nyelvi Híd" (kínai nyelvi verseny)

Szabó Dávid (11. c)	1. helyezés

Kitaibel Pál országos biológiaverseny

Varga György (9. b)	9. helyezés	[Faragó Norbert]

Arany János irodalmi verseny

Rohály Sára (10. a) ezüst fokozatú minősítést kapott. [Molnár Karolina]

Arany Dániel országos matematikaverseny

9. oszt.

Penha Felizardo Dániel (9. b)	I. dicséret (3-6. helyezés)	[Gombos Éva]
Uzonyi Anna (9. b)	15-19. helyezés	[Gombos Éva]
Rekvényi Kamilla (9. c)	27-28. helyezés	[Mohay Péter]
Bereczki Márk (9. c)	32-36. helyezés	[Mohay Péter]
Gyetvai Dániel (9. a)	32-36. helyezés	[Tobisch Márta]
Varga György (9. b)	39-40. helyezés	[Gombos Éva]

10. oszt.

Balaton Tamás (10. c)	15. helyezés	[Gombos Éva]
Rohály Sára (10. a)	18-22. helyezés	[Gerőcs László]

Szilárd Leó országos fizikaverseny

Nagy Jenő (10. c)	10. helyezés	[Chikán Éva]
Takács Hajna (11. b)	11. helyezés	[Chikán Éva]

Bereznai Gyula matematikaverseny

Rekvényi Kamilla (9. c)	2. helyezés	[Mohay Péter]
Bereczki Márk (9. c)	6. helyezés	[Mohay Péter]
Papp Dóra (9. c)	8. helyezés	[Mohay Péter]
Cynolter Zsófia (9. c)	9. helyezés	[Mohay Péter]
Onodera Daigoro Péter (9. c)	17. helyezés	[Mohay Péter]
Traore Sibien Youssouf (9. c)	20. helyezés	[Mohay Péter]

Kenguru matematikaverseny

Gyetvai Viktor (7. c)	6. helyezés	[Szilárd Gábor]

London Bridge országos angolverseny

7. oszt.

Havadtői Emese (7. c)	4. helyezés	[Sztrókay András]
Zahorán Marcell (7. a)	6. helyezés	
Hofmeister Anna (7. c)	8. helyezés	[Sztrókay András]

8. oszt.

Tomasz Máté (8. c)	5. helyezés	[Lenkefi Myrtill]

UNESCO verseny

Traore Lili Fatime (11. a) csapattársával (Mező Borbálával, Fazekas Mihály Gimnázium) a Magyar ENSZ Modell Diákegyesület által szervezett országos UNESCO verseny döntőjében a harmadik helyezést érték el.

Üveges matematika- és fizikaverseny

csapat: Balaton Tamás, Nagy Jenő (10. c), Nagy Róbert, Onodera Daigoro Péter (9. c) 24. helyezés

Onodera Daigoro Péter (9. c) fizika	2. helyezés	[Chikán Éva]
Balaton Tamás (10. c) fizika	25. helyezés	[Chikán Éva]

Zrínyi Ilona matematikaverseny

Gyetvai Viktor (7. c)	21. helyezés	[Szilárd Gábor]

Jedlik Ányos országos fizikaverseny

Nagy Jenő (10. c)	23. helyezés (VI. díj)	[Chikán Éva]

Mikola Sándor országos fizikaverseny

Gyetvai Dániel (9. a)	28. helyezés	[Kovács Géza]
Kalapos András (9. b)	32. helyezés	[Kovács Géza]

Varga Tamás országos matematikaverseny

Gyetvai Viktor (7. c)	28-34. helyezés	[Szilárd Gábor]

Genius logicus internetes logikaverseny

Traore Sibien Youssouf (9. c)	6. helyezés	[Mohay Péter]
Iritz Márton (9. c)	12. helyezés	[Mohay Péter]

Országos spanyol nyelvű vers- és prózamondó verseny

			kötelező	*szabadon választott*
Pap Regina (10. b)	[Bogdán Krisztina]	próza	2. helyezés	5. helyezés
Klein Lilla (10. b)	[Bogdán Krisztina]	próza	4. helyezés	8. helyezés
Szatmári Eszter (9. b)	[Éltető Katalin]	próza	5. helyezés	15. helyezés
Berger Zsófia (10. c)	[Bugán Ilona]	vers	7. helyezés	14. helyezés
Sipos Ágota (9. c)	[Éltető Katalin]	vers	15. helyezés	28. helyezés
Kalapos András (9. b)	[Éltető Katalin]	vers	23. helyezés	29. helyezés

5. Árpád fejedelem informatikaverseny

I. korcsoport

Zsoldos Lili (8. a)	5. helyezés	[Regele György]
Bojtár Veronika (8. b)	10. helyezés	[Regele György]
Balaton Gábor (8. a)	13. helyezés	[Regele György]
Ryan Anna (8. a)	17. helyezés	[Regele György]
Sulyok Hanna (8. a)	18. helyezés	[Regele György]
Mikus Áron (8. a)	19. helyezés	[Regele György]

II. korcsoport

Forgó Barnabás (10. c)	11. helyezés	[Regele György]

Szóval?! disputaverseny

A Bálint Lea (11. b), Traore Lili Fatime (11. a) és Petri-Lukács Simon (9. a) összetételű csapat a vitaverseny közép-magyarországi fordulójában a 3. helyezést érte el.

[Keisz Ágoston]

Atlétika felnőtt országos bajnokság

nyolcszáz méteres síkfutás

Kenesei Zsanett (12. a)	1. helyezés
Perjés Fanni (11. a)	5. helyezés

ezerötszáz méteres síkfutás

Kenesei Zsanett (12. a)	2. helyezés

Taekwondo

junior kategória, 59 kg-os súlycsoport

Braun Tímea (9. a)	1. helyezés

Floorball diákolimpia

VI. korcsoportos csapat: Beleznai Kornél, Yang Shan, Mikus Áron, Gábos Zoltán, Marouf Dániel 4. helyezés

Budapesti eredmények

Angol nyelvű szavalóverseny

Glázer Patrícia (10. c)	1. helyezés	[Szénásiné Steiner Rita]
Rekvényi Kamilla (9. c)	3. helyezés	[Krasser Petra]

Bántai Vilmos budapesti fuvolaverseny

Novák Csilla (7. c)	1. helyezés

Kazinczy szépkiejtési verseny

Soós Blanka (9. b)	3. helyezés	[Pentz Anna Mária]

Floorball diákolimpia

VI. korcsoportos csapat: Beleznai Kornél, Földes Péter, Mikus Áron, Mozsolics Kálmán, Pieskó Márk, Szabó Máté, Szűcs Gergely, Tósoki Koppány, Tóth András, Zarka Bence

3. helyezés

Kosárlabda diákolimpia

IV. korcsoportos csapat: Antal Zsolt, Balaton Gábor, Békefi Balázs, Fazekas István, Király Zalán, Prepok Marcell, Sárosi Ádám, Simola Róbert, Tischler Márton, Tóth Fábián, Varga György, Yang Shan

3. helyezés

V. korcsoportos csapat: Baán Tamás, Balogh András, Benda Krisztián, Demszky András, Edelmayer Márton, Fazekas István, Gróf Dániel, Nagy Ábel, Palotás Péter, Sárosi Ádám, Sárosi Áron, Varga György

3. helyezés

Fővárosi Informatika Alkalmazói verseny

szövegszerkesztés kategória

Bojtár Veronika (8. b)	5. helyezés	[Regele György]

Csellóverseny

Jánosi Blanka (9. c) duóban első, kvartettben második helyezést ért el.

Varga Tamás matematikaverseny

8. oszt.

Molnár Petra (7. a)	az országos döntőbe jutott	[Csapodi Csaba]

Kerületi eredmények

Simonyi helyesírási verseny

7. oszt.

Gyetvai Viktor (7. c)	3. helyezés

8. oszt.

McCall Júlia (8. b)	2. helyezés

Iskolai eredmények

Műfordítási verseny

francia

Balogh Patrícia (12. a)	1. helyezés
Újlaki Ágota (11. a)	2. helyezés
Traore Lili Fatime (11. a)	3. helyezés

angol 9-12. oszt.

Traore Sibien Youssouf (9. c)	1. helyezés
Szatmári Eszter (9. b)	2. helyezés
Kiséry Tímea (10. c)	3. helyezés

angol 7-8. (9.) oszt.

Berky Csaba (8. c)	1. helyezés
Tomasz Máté (8. c)	2. helyezés
Gyetvai Viktor (7. c)	3. helyezés

Sakkbajnokság

I.	Berky Attila (9. a)	V.	Takács Kristóf (10. c)
II.	Győri Balázs (11. b)	VI.	Tran Hoang László (9. b)
III.	Balogh Dániel (11. a)	VII.	Mikus Áron (8. a)
IV.	Döge Nándor (7. b)	VIII.	Benda Felicián (12. b)

Végzős diákjaink iskolai kitüntetései

Április 29-én a Nemzeti Múzeum előtt rendezett ballagási ünnepségen Poros András igazgató úr a következő végzős diákoknak adott át kitüntetést hat éves iskolai munkájukért, példamutatásukért, szorgalmukért.

Trefort Ágoston emlékérem

Bárdits Éva (12. a)
Kenesei Zsanett (12. a)
Sipos Júlia (12. c)

Trefort Ágoston emléklap

Bodó Kinga Sára (12. c)
Főző Krisztina (12. b)
Fülöp Péter (12 .a)
Jaczkó Dániel (12. b)
Juhos Fanni (12. c)
Tóth Bence (12. c)

Tompa József-díj

Ebben a tanévben nem volt pályázat.

Kolos Dávid Emlékdíj

2007 nyarán iskolánk 11. b osztályos tanulója, Kolos Dávid egy ausztriai osztálykiránduláson tragikus balesetet szenvedett. Szülei és hozzátartozói létrehoztak egy alapítványt és a Kolos Dávid Emlékdíjat, azzal a céllal, hogy Dávid emlékét megőrizzük, ébren tartsuk. A díjat minden évben egy (esetleg megosztva több) tizenegyedikes trefortos diák kaphatja meg.

A díj elnyerésének nem feltétele a kimagasló tanulmányi-, sport-, művészeti eredmény, annak odaítélésekor Dávid emlékéhez legméltóbbnak azt a diákot tartja a Kuratórium, aki a közösségért, az osztályért, a barátokért a legtöbbet tette és teszi, aki tehát az emberi kapcsolataiban mutat fel hosszú időn keresztül valami kiemelkedőt. A három tizenegyedikes osztály javaslatot tesz a Kuratóriumnak, amely ezek alapján eldönti, hogy ki kapja az emlékdíjat. A Kuratórium az alapítvány számlájára beérkezett adományok éves kamatát osztja ki tárgy-, illetve pénzjutalom formájában kb. ötvenezer-százezer forint értékben.

A tanévzáró ünnepélyen, 2011-ben a következő tanulók kaptak Kolos Dávid Emlékdíjat

I. fokozat

Dombi András (11. b)

II. fokozat

Veress László (11. a)
Magyar Ágnes (11. c)

Az iskolanapi vetélkedő eredménye

oszt.	csapatnév	pontszám	százalékos eredmény	helyezés
7. a	1	114	74,51	10.
	2	97,5	63,73	21.
7. b	1	124	81,05	3.
	2	113,5	74,18	11.
7. c	1	123	80,39	6.
	2	126	82,35	1.
8. a	1	109	73,65	14.
	2	108	72,97	15.
8. b	1	44,5	30,07	28.
	2	118	79,73	7.
8. c	1	121,5	82,09	2.
	2	119	80,41	5.
9. a	1	80	49,38	24.
	2	55,5	34,26	27.
9. b	1	112	69,14	17.
	2	116	71,6	16.
9. c	1	109	67,28	19.
	2	120	74,07	12.
10. a	1	155	78,68	8.
	2	84,5	42,89	25.
10. b	1	130	65,99	20.
	2	105,5	53,55	22.
10. c	1	159,25	80,84	4.
	2	145,5	73,86	13.
11. a	1	71	42,51	26.
	2	0	0	30.
11. b	1	130	77,84	9.
	2	36	21.56	29.
11. c	1	114	68,26	18.
	2	88	52,69	23.

A papírgyűjtés eredménye

Az összegyűjtött papírmennyiség (kg)

	ősszel	tavasszal	összesen	helyezés
7. a	619	1077	1696	4.
7. b	1187	1844	3031	3.
7. c	659	507	1166	5.
8. a	276	78	354	10.
8. b	95	0	95	15.
8. c	278	0	278	11.
9. a	436	648	1084	6.
9. b	1482	1847	3329	2.
9. c	1567	2639	4206	1.
10. a	128	368	496	7.
10. b	117	0	117	14.
10. c	147	340	487	8.
11. a	64	54	118	13.
11. b	12	58	70	17.
11. c	0	398	398	9.
12. a	0	0	0	19.
12. b	74	0	74	16.
12. c	51	0	51	18.
közös	57	99	156	12.
összesen	7249	9957	17206	

A papírgyűjtést Gay Katalin, Darvas Flóra és Oláh Tímea (9. a) szervezték.

A győztes osztály jutalma minden évben egy tanítás nélküli nap,
melyet az osztály általában együtt tölt el.

❧

A sportnap eredményei

Súlylökés	7–8. évfolyam (leány)	1.	Bartucz Luca (8. b)	7,36 m
		2.	Kiss Rita (8. a)	7,24 m
		3.	Fekete Borbála (7. a)	7,04 m
	7–8. évfolyam (fiú)	1.	Keresztúry Erik (8. a)	11,30 m
		2.	Dobreff Gergely (8. a)	9,35 m
		3.	Farkas Tamás (8. b)	8,80 m
	9–11. évfolyam (leány)	1.	Mészáros Hanna (10. b)	9,70 m
		2.	Szabó Dea (9. b)	8,99 m
		3.	Horkay Alexandra (10. b)	8,55 m
	9–11. évfolyam (fiú)	1.	Földesi Csaba (9. a)	11,50 m
		2.	Molnár Áron (10. b)	11,81 m
		3.	Schien Balázs (10. b)	10,63 m

Tömöttlabda vetés	7–8. évfolyam (leány)	1.	Kiss Rita (8. c)	7,46 m
		2.	Fodor Krisztina (7. a)	7,00 m
		3.	Fekete Borbála (7. a)	6,60 m
	7–8. évfolyam (fiú)	1.	Balaton Gábor (8. a)	8,90 m
		2.	Keresztúry Erik (8. a)	8,40 m
		3.	Yang Shan (8. b)	7,30 m
	9–11. évfolyam (leány)	1.	Mészáros Hanna (10. a)	9,20 m
		2.	Szabó Dea (9. b)	9,00 m
		3.	Palotai Eszter (11. a)	8,50 m
	9–11. évfolyam (fiú)	1.	Klinda Roland (10. b)	8,50 m
		2.	Ács Norbert (11. c)	8,40 m
		3.	Schien Balázs (10. b)	8,00 m

Kislabdahajítás	7–8. évfolyam (leány)	1.	Terenyei Tímea (8. b)	39 m
		2.	Bartucz Luca (8. b)	36 m
		3.	Fekete Borbála (7. a)	33 m
	7–8. évfolyam (fiú)	1.	Békedi Balázs (8. a)	58 m
		2.	Dobreff Gergely (8. a)	51 m
		3.	Fazekas István (8. b)	50 m
	9–11. évfolyam (leány)	1.	Mészáros Hanna (10. a)	44 m
		2.	Horkay Alexandra (10. b)	41 m
		3.	Újlaki Ágota (11. a)	36 m
	9–11. évfolyam (fiú)	1.	Molnár Áron (10. b)	60 m
		2.	Földesi Csaba (9. a)	55 m
		3.	Schien Balázs (10. b)	52 m

Távolugrás	7–8. évfolyam (leány)	1.	Jakab Réka (7. c)	425 cm
		2.	Pollner Nóra (8. b)	380 cm
		3.	Strommer Anna (7. b)	380 cm
	7–8. évfolyam (fiú)	1.	Nagy-Czirok Kálmán (7. a)	480 cm
		2.	Balaton Gábor (8. a)	470 cm
		3.	Keresztúry Erik (8. a)	450 cm
	9–11. évfolyam (leány)	1.	Takács Luca (10. b)	390 cm
		2.	Csáthy Dorottya (11. c)	350 cm
		3.	Laczkovszki Gyöngyvér (9. c)	345 cm
	9–11. évfolyam (fiú)	1.	Kiss Márton (11. a)	570 cm
		2.	Trombitás Péter (11. a)	550 cm
		3.	Kálna Róbert (11. c)	540 cm

100 m síkfutás	7–8. évfolyam (leány)	1.	Jakab Réka (7. c)	13,04 mp
		2.	Tornai Virág (8. a)	14,60 mp
		3.	Strommer Anna (7. b)	14,90 mp
	7–8. évfolyam (fiú)	1.	Keresztúry Erik (8. a)	12,32 mp
		2.	Yang Shan (8. b)	12,82 mp
		3.	Beleznai Kornél (8. c)	12,90 mp
	9–11. évfolyam (leány)	1.	Horkay Alexandra (10. b)	14,60 mp
		2.	Durucskó Dorka (10. b)	14,92 mp
		3.	Takács Luca (10. b)	15,00 mp
	9–11. évfolyam (fiú)	1.	Kálna Róbert (11. c)	12,00 mp
		2.	Győri Balázs (11. b)	12,10 mp
		3.	Dobreff Árpád (10. c)	12,40 mp

Szigetkör	7–8. évfolyam (leány)	1.	Csonka Szilvia (8. c)	25:56 p
		2.	Kamarás Kitti (8. c)	27:31 p
		3.	Bartucz Luca (8. b)	28:45 p
	7–8. évfolyam (fiú)	1.	Kaibinger Márton (8. a)	27:51 p
		2.	Dobreff Gergely (8. a)	27:52 p
		3.	Reményi Gergely (7. c)	28:10 p
	9–11. évfolyam (leány)	1.	Beregszászi Lilla (10. b)	29:35 p
		2.	Rekvényi Kamilla (9. c)	29:42 p
		3.	Oláh Tímea (9. a)	31:24 p
	9–11. évfolyam (fiú)	1.	Kriván András (11. a)	18:22 p
		2.	Balogh András (10. c)	21:29 p
		3.	Tóth Bendegúz (10. a)	22:14 p

600 m síkfutás				
	7–8. évfolyam (leány)	1.	Csonka Szilvia (8. c)	02:07,5
		2.	Fekete Borbála (7. a)	02:13,0
		3.	Kuslits Kata (7. b)	02:25,0
	9–11. évfolyam (leány)	1.	Perjés Fanni (11. a)	01:45,1
		2.	Beregszászi Lilla (10. b)	02:19,0
		3.	Valovics Ágnes (10. b)	02:22,0

800 m síkfutás				
	7–8. évfolyam (fiú)	1.	Keresztúry Erik (8. a)	02:45,0
		2.	Edelmayer Márton (8. c)	02:47,0
		3.	Kaibinger Márton (8. a)	02:50,0
	9–11. évfolyam (fiú)	1.	Kriván András (11. a)	02:15,8
		2.	Palotás Péter (9. a)	02:23,8
		3.	Varga György (9. b)	02:30,0

röplabda			
	7–8. évfolyam (leány)	1.	8. a
		2.	7. b
		3.	8. c
	7–8. évfolyam (fiú)	1.	8. a
		2.	8. c
		3.	8. b
	9–11. évfolyam (leány)	1.	10. a
		2.	10. c
		3.	9. c
	9–11. évfolyam (fiú)	1.	9. a
		2.	11. c
		3.	10. c

Labdarúgás			
	7. évfolyam	1.	7. c
	8. évfolyam	1.	8. c
	9. évfolyam	1.	9. a
	10. évfolyam	1.	10. a
	11. évfolyam	1.	11. a
	7-9. oszt.	1.	9. a
	10-11. oszt.	1.	10. a

4×100 m váltó				
	7–8. évfolyam (leány)	1.	7. c	00:59,2
		2.	8. a	01:02,6
		3.	8. c	01:03,0
	7–8. évfolyam (fiú)	1.	8. a	00:54,8
		2.	7. a	00:59,2
		3.	7. b	1:00
	9–11. évfolyam (leány)	1.	10. b/1	01:02,8
		2.	10. b/2	01:03,0
		3.	9. b	01:04,0
	9–11. évfolyam (fiú)	1.	11. c	00:50,2
		2.	10. c	00:52,2
		3.	10. b	00:54,3

10×100 m váltó				
	7–8. évfolyam (leány)	1.	8. a	02:29,1
		2.	7. a	02:34,0
		3.	7. b	02:36,0
	9–11. évfolyam (vegyes)	1.	10. c	02:21,7
		2.	10. b	02:22,9
		3.	9. b	02:28,1

Streetball			
	7. évfolyam (leány)	1.	7. c
		2.	7.a
		3.	7. b
	8. évfolyam (leány)	1.	8. b
		2.	8. a
		3.	8. c
	9. évfolyam (leány)	1.	9. c
		2.	9. a
		3.	9. b
	10–11. évfolyam (leány)	1.	10. b/1
		2.	11. a
		3.	10. b/2
	7. évfolyam (fiú)	1.	7. a
		2.	7. b
		3.	7. c
	8. évfolyam (fiú)	1.	8. c
		2.	8. b
		3.	8. a
	9. évfolyam (fiú)	1.	9. a
		2.	9. b
		3.	9, c
	10–11. évfolyam (fiú)	1.	10. c
		2.	11. c
		3.	10. b

Az osztályok közötti verseny végeredménye														
1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.	9.	10.	11.	12.	13.	14.	15.
10. b	8. a	7. a	7. b	8. b	9. a	7. c	9. c	11. c	9. b	8. c	10. c	11 .a	10. a	11. b

Hatodik iskolai métabajnokság

Április 20-án a budakeszi Vadaspark bejárata előtti réten rendeztük meg a hatodik iskolai métabajnokságot évfolyamonkénti kategóriákban. A meccsek és a verseny eredményei:

	a meccsek eredményei			helyezések		
évfolyamok	**a – b**	**a – c**	**b – c**	**I.**	**II.**	**III.**
7.	38 – 58	48 – 48	61 – 44	7. b	7. c	7. a
8.	55 – 53	78 – 78	62 – 59	8. a	8. b	8. c
9.	25 – 8	25 – 8	26 – 3	9. a	9. b	9. c

Diákszínjátszó fesztivál

2011. április 9.

A XIII. diákszínjátszó fesztiválon, az Ódry-színpadon a következő előadásokat láthattuk:

7. a A 13 és ¾ éves Adrian Mole titkos naplója (rendezte Bozóki Gabriella)
7. b Helyzetgyakorlatok (rendezte Pentz Anna Mária)
7. c Ló Szerafin legyőzi önmagát (rendezte Sztrókay András)
9. b Így készült a valóság (írta és rendezte Szatmári Eszter (9. b))
11. a Háttérben (írta és rendezte Kovács Márta (11. a))
11. c Shakespeare: Szentiványéji álom (rendezte Bozóki Gabriella)

A zsűri a következő díjakat, okleveleket adta át a fesztivál végén:

a 7. osztályosok kategóriája

arany fokozat	7. b osztály
ezüst fokozat	7. c osztály
bronz fokozat	7. a osztály

a 9–11. osztályosok kategóriája

arany fokozat	11. c osztály
ezüst fokozat	9. b osztály
bronz fokozat	11. a osztály

a legjobb férfi alakítás:	Veress László (11. a)
a legjobb „női" alakítás:	Kiss-Leizer Márton (11. c)
a legjobb epizodista:	Váraljai László (11. c)
tehetséges önálló alkotómunkáért járó díj:	Kovács Márta (11. a), Szatmári Eszter (9. b)
Benjamindíj:	Tugwell Daniel (7. b)
közönségdíj:	7. b
vándordíj:	11. c

BESZÁMOLÓK

Öregdiák találkozó

(2010. november 19.)

A Trefortos Öregdiák Egyesület találkozót szervezett mindazok számára, akik valaha iskolánkba jártak. Ahogyan az egy évvel ezelőtti rendezvényen, úgy most is néhány százan voltak jelen. A találkozó legtartalmasabb programját a nosztalgiaórák adták. Hajdan volt és mai tanárok álltak újra a katedrára, hogy megtartsanak egy-egy (régi) tanórát. Ezek keretében Székely Józsefné (angol, 1974-1994), Herpyné Légár Piroska (ének, 1982–1994), Gerőcs László (matematika, 1982–), Honti Mária (magyar, 1962–1991, lásd a képen)), Vörös Lászlóné (biológia, 1978–2005), Glatz János (testnevelés, 1966–2011), Révész Gáborné (1957–1985), Varga Ákos (történelem, 1986–2006), Böddiné Schróth Ágnes (kémia, 1981–), Teleki László (magyar, 1959–1988), Chikán Éva (fizika, 1985–), Varga Lászlóné (fizika, 1966–2008), Szászné Heszlényi Judit (biológia, 1975–), Csabay Annamária (testnevelés, 1975–2011) és Magyar Tamásné (testnevelés, 1993–) szereztek emlékezetes perceket régi diákjaiknak.

Egy vendég utóbb így emlékezett vissza a találkozóra:
„A gyülekezőt, és a Très Fort kórus rövid műsorát követően Poros András igazgató úr nyitotta meg a találkozót, majd Pruzsinszky József, a Trefortos Öregdiák Egyesület elnöke szólt néhány szót. A magyar óra felejthetetlen élmény volt. Honti Mária tanárnő elméletileg magyar órát tartott, de valami másból is leckét kaptunk: emberségből, derűből, bölcsességből. A tanárnő azzal kezdte, hogy életében még nem készült így, és

ennyit egy órájára sem, sokat töprengett, egyáltalán miről is beszéljen. Egy tréfás anekdota (hogyan elemezhetjük mondattani szempontból az „Ingyom bingyom táliber, tutáliber máliber, galambocskám" mondatot) után néhány, a Mintában végzett, híressé vált diákot vett sorra Kármán Tódortól Teller Edéig, hangsúlyozva, hogy a jó tanárok vonzóvá tehetik az iskolát, de nevezetessé a tanítványok teszik. Részletet olvasott fel egy visszaemlékezésből, az iskola alapítását követő évekből, mikor egyetlen, apró ablakos szobán voltak kénytelenek osztozni az igazgató, a tanárok, és tanárjelöltek. Felsorolta az égi tanári kar számos tagját, és kérte, felállva, főhajtással emlékezzünk rájuk. Elmondta, hogy ezeket a veszteségeket a dolgok természetes rendje felett érzett megnyugvással tudja kezelni, de megrázó, hogy hajdani első osztályából már négy tanítványa nem él. Az órát néhány, tanárokról, illetve a diákévekről szóló vers, és prózarészlet zárta Petőfi Sándor, Arany János, Tóth Árpád, és Elias Canetti tollából. Ezek csak a tények, de ezek nem tudják visszaadni azt a hangulatot, amelyben ez a félóra eltelt. Elfogulatlanul ültem be az órára, mivel nem ismertem előtte a tanárnőt, de úgy érzem, valami nagyon fontos, és szép dolog részese és szemtanúja lehettem.

Az órákat követően szabad és kötetlen társalgás folyt a tantermekben, a folyosókon és a büfében. A jelenlevő mintegy háromszáz egykori diák mind láthatóan örömmel és jó kedvvel vett részt ezen a közös nagy találkozón. A benyomásaim? Néztem a hajdani diákokat, ahogy próbálják az átépítést követően azonosítani, hogy is volt régen, melyik volt az ő termük, ahogy sétálnak a folyosókon, ismerkednek az épület új struktúrájával. Rácsodálkoznak az új büfére, a liftre, a kialakított közösségi terekre. Koruktól függetlenül, itt, ebben a közegben kicsit megfiatalodnak, felszabadultan nevetnek, beszélgetnek egymással. Figyeltem a segítő mostani diákokat, mosolyogva, jókedvűen osztogatták a tájékoztatókat, kezelték a ruhatárat, és gyártották fáradhatatlanul a szendvicseket. Jó hangulatú, kellemes este volt, köszönjük a szervezőknek."

(Szabó Beáta)

Német diákcsere

(Budapest, 2011. február 13–19., Bad Kötzting, március 13–19.)

A Trefort már több éve részt vesz a Német Környezetvédelmi Alapítvány diákcsere programjában. Idén minket ért a megtiszteltetés, hogy ennek keretében megismerkedhettünk a német nemzetnek a magyarokhoz talán legközelebb álló sarkával: Bajorországgal és annak számos lakójával. De előbb a magyarországi programra került sor.

A német diákok érkezése egy hűvös februári vasárnapra esett. A pályaudvaron a legfontosabb tudnivalók meghallgatása után szétszéledtünk és legközelebb másnap reggel láttuk egymást. Addigra minden vendéglátó – úgy-ahogy – megnyugodott, legalábbis már senki nem állította, hogy a cserediákja nem fogja túlélni ezt a hetet. A délelőttöt a magyarok tanulással, a németek városnézéssel töltötték, délután pedig együtt sétáltunk a Várban. Kedden utaztunk Galgahévízre, a csereprogram magyarországi programjának helyszínére, az ökofalu megtekintésére. Végighallgattuk az alapítás történetét, és kibuszoztunk a Galgafarmra, ahol a gazdaság vezetője kalauzolt végig minket a tehenészeten, és bemutatott minket a félnapos kisborjúnak, aki remegő lábakkal körbeszaglászta a csoportot, de aztán megijedt a bőszülten villogó fényképezőgépektől és inkább visszahúzódott a mamája mellé. A napunk az épülő ökofaluban folytatódott. Szerencsénk volt, hogy annyi félkész épület áll még Galgahévízen: ezeken sokkal könnyebben meg lehet mutatni a speciális falszerkezetet és a hőszigetelő szalmaréteget. Zárásként meglátogattuk a falu egyetlen állandó lakosát, aki készségesen felelt a legkényszeredettebb kérdéseinkre is.

Másnap délután nekiláttunk a diákcsere projektjéhez tartozó cikkek megírásának, utána pedig egy néptánccsoport próbáját mutattuk meg a német diákoknak, itt táncba is vitték őket. Mi, vendéglátók inkább csak figyeltünk. Csütörtök délután szabad kezet kaptunk, így kisebb csoportokban jártuk a várost. Pénteken a Pálvölgyi-barlanghoz kirándultunk, ebéd után pedig a Vár alatti labirintust jártuk végig. Este újból kisebb csoportokban vágtunk neki a városnak, hogy elbúcsúztassuk a vendégeinket, akik másnap, szombaton délelőtt indultak haza. A Keleti pályaudvaron nehéz szívvel vettünk búcsút, de legalább tudtuk, hogy mindössze egy hónap múlva újra láthatjuk egymást.

A hónap hamar eltelt és mi azon kaptuk magunkat, hogy vonaton, majd buszon ücsörögve egyre közelebb kerülünk Bad Kötztinghez, cserediákjaink otthonához. A főtérre érkeztünk, ahonnan szinte azonnal elindultunk bejárni a kisvárost. Természetesen a leghosszabban a játszótéren időztünk: szinte sötétedésig maradtunk, azután ki-ki hazament a vendéglátójához, hogy kipihenje magát, hiszen másnap várt ránk a németországi főprogram, a Bajor-erdő Nemzeti Park meglátogatása. Az előadás meghallgatása és az erdőjárás szórakoztatóbbnak bizonyult, mint elsőre gondoltuk. Kicsit kipróbálhattuk, milyen lehet kutatónak lenni. Másnap folytattuk a sétálást: meglátogattunk egy kilátóhelyet, ahol megcsodálhattuk a… ködöt, ami néha még a túrázó

társaságot is betakarta. Délután egy üvegfúvóműhelyeiről híres városkát tekintettünk meg, ahol még az utcanévtáblák is üvegből készültek. Igaz, azt nem írták ki, hogy milyen gyakran kell őket cserélni.

A következő napunkat az iskolában töltöttük: végighallgattuk az igazgató úr üdvözlő beszédét, aztán összeállítottuk a cikkeinket az erdőlátogatásról. A következő nap Regensburgba utaztunk: a városnézés során megnéztük a templomot, a történelmi belvárost szűk utcácskáival és a legendás kalapkészítő bolttal, ahol a kirakatban többféle fejfedő volt, mint ahány fej a csoportunkban. A következő napra – amely már az elutazásunk előtti utolsó volt – nem szerveztek hivatalos programot, szabadon tölthettük el a fogadócsaládokkal. Volt, akit gokartozni vittek, volt, akit kalandparkba... végül este egy közös búcsúbulival zártuk a vendégeskedést. Másnap reggel még hosszabban búcsúzkodtunk: számtalan fogadkozás hangzott el ékes németséggel arról, hogy még látjuk egymást... ha máskor nem, hát a következő évi diákcsere alkalmából.

Rohály Sára (10. a)

Koppenhágában jártam

Piláth Károly tanár úr 2010 áprilisában a magyar küldöttség tagjaként részt vehetett a Dániában megrendezett Science on Stage fesztiválon.

A CERN ébredt rá elsőnek, hogy egyre kevesebb az olyan fiatal Európában, aki természettudományos pályát választ. Mi lesz a nagyberendezéseikkel? Kik fogják a kutatásokat tíz-húsz év múlva folytatni? Hogyan lehetne visszacsábítani a fiatalokat a természettudományos és a műszaki pályákra? Minden bizonnyal úgy, hogy érdekessé kell számukra tenni a tárgyat, érdekesen kell tanítani a fizikát. Rögtön cselekvésre is szánták magukat. Összefogtak az Európai Űrügynökséggel (ESA), az Európai Déli Obszervatóriummal (ESO), megnyerték partnernek az Európai Fizikai Társulatot (EPS) és az Európai Asztronómia-oktatási Szövetséget (EAAE), és 2000-ben huszonkét európai országban meghirdették a Physics on Stage (Fizika a színpadon) című rendezvényt.

Az első két rendezvény sikere után 2004-ben megszületett az ESTI (European Science Teachers Initative), és elindították a Science on Stage (Színpadon a természettudomány) rendezvénysorozatot, amely már a kémiát és a biológiát is magába foglalta. A mostanit megelőző hasonló eseményt 2008-ban a német nemzeti bizottság rendezte meg Berlinben. A 2011. évi rendezvényre 351 résztvevőt delegáltak az egyes nemzetek Koppenhágába.

A dániai tartózkodás költségeit a dán oktatási minisztérium fedezte, az útiköltséget a Nemzeti Erőforrás Minisztériumának közoktatási főosztálya, illetve a paksi atomerőmű állta.

A rendezvény célja ez volt: lehetőséget teremteni a tanároknak, hogy kicseréljék tapasztalataikat, innovatív oktatási módszereiket, eszközeiket, amelyekkel tartalmilag és formailag is meg lehet újítani az európai természettudományos oktatást, el lehet érni, hogy a gyerekek (elsősorban a pályaválasztás előtt álló gimnazisták) figyelme a természettudományok felé forduljon. Úgy érzem a rendezvény elérte a célját. Sokat tanulhattam másoktól, és nagyon sokan megnézték az én újdonságaimat is.

Azt, hogy nagyon sokaknak tetszett egyik-másik kísérletem, onnan mérhettem le, hogy aki megtekintette a bemutatómat, hamarosan visszatért néhány kollégájával, és újabb bemutatót kértek. Hazatérésünk után a hamburgi kollégák azonnal be is üzemelték azt a programomat, amelynek segítségével egy Nintendo játékvezérlő átalakítható egy sokoldalúan használható mérőeszközzé. A legnagyobb közönséget azonban az „infravörös mozi" címre keresztelt kísérletem vonzotta. Ebben a kísérletben egy infravörösben látóvá tett web kamerával lehetett megtekinteni egy láthatatlan (infravörös) vetítményt. A vetítőgépben a képalkotó eszköz egy üveg unicum volt. A fényforrás egy infravörös fényemittáló dióda volt. A dióda egy ásványvizes palack nyakába lett beépítve, hogy pontosan be lehessen állítani egy kollimátorlencse fókuszába. A filmet egy átlátszó fóliára nyomtattam.

A kollégák kísérletei közül nekem az egyik cseh fizikatanár, Ondrej Pribyla (Masaryk University Brno) lézermodulátoros gitárja, és egy görög fizikatanár, Elias Kalogirou szivárvány bemutatója tetszett a legjobban. Ezeket a kísérleti eszközöket a lehető legrövidebb idő belül én is meg fogom építeni. Nagyon tetszett még, hogy kipróbálhattam egy újdonságot a Segway Personal Transportert. A Segway azért fantasztikus közlekedési eszköz, mert függőleges helyzetben tud maradni, akkor is, amikor a vezető előredől, bár csak két kereke van. Sok technológiai érdekességet sűrítettek bele, ezt azonban észre sem lehet venni. Lézeres giroszkópok érzékelik, hogy a Segway mikor kezd dőlni. Az információ a kerekeket a megfelelő irányba és megfelelő sebességgel hajtó motort vezérlő számítógépbe kerül, s a roller megőrzi egyensúlyát. Rengeteg egység ügyel a biztonságra – két számítógép, öt giroszkóp, két akkumulátor és két motor, amely a csodajárgányt hajtja. Ha bármelyik elromlik, a másik helyettesíti. Se gáz, se fék, a jármű mozdulatokkal irányítható.

Piláth Károly

MEP 2011

(Székesfehérvár, 2011. március 25–30.)

Ha most azt kellene mondanom, hogy már lassan öt éve elhatároztam, hogy európai parlamenti képviselő szeretnék lenni (ha ugyan nem az Országgyűlés elnöke), hogy évek óta őszinte kíváncsiságtól és céltudattól vezérelve egész hétvégeket töltök különböző könyvtárakban szakirodalmat olvasva, hogy kapcsolatba léptem az összes érintett politikussal és szaktanácsadóval, hogy már azelőtt feliratkoztam egy titkos MEP-listára, hogy az esemény meg lett volna hirdetve, akkor mindezek sajnos nem lennének igazak. Jelentkeztem MEP-re, mert nekem azt mondták, hogy ez jó.

Nem vagyok jó szónok, féltem az első bizottsági ülés előtt, de a kezdeti megszeppenésem nem tartott sokáig: csak először volt nehéz kimondani, hogy „Köszönöm a szót, tisztelt elnök úr!", sőt, bevallom őszintén, voltak olyan pillanatok, amikor nehezemre esett csendben feltartani a zöld táblámat, megvárni, míg szót kapok, megköszönni, majd végtelenül udvariasan és diplomatikusan kifejezni az egyet nem értésemet. Volt, hogy nagy erővel kapaszkodtam a székembe, nehogy felpattanjak, és igen, néha ideges voltam. Meggyőződésem azonban, hogy megérte. Végigülve a plenáris ülést, az unió kiválasztott tíz aktuális témájáról az is rengeteget tanult, aki csak passzívan vett részt a vitákban. És akkor még nem beszéltünk a lelkiismeretes egyéni, illetve csoportos felkészülésről, vagy delegációnk látogatásáról a lengyel követségen.

A szigorú szabályok miatti aggodalmam is hamar eloszlott. Magam is meglepődtem azon, hogy mennyire tetszettek a formalitások: az egész hétnek egy teljesen új, különleges hangulatot adtak. Fontosnak és tájékozottnak éreztem magam. Hazaérvén napokig óriási körmondatokkal beszéltem (természetesen csak akkor, ha szólítottak), és egészen furcsán, mondhatni kényelmetlenül éreztem magam hétköznapi ruháimban. De erőt vettem magamon: mégsem járhat az ember kosztümben boltba.

A MEP játék és verseny egyszerre. Ezt a játékot gyönyörű eredménnyel zárta delegációnk: négy emberünk vehet majd részt nemzetközi ülésen, egy diák pedig egy brüsszeli utazáson, ilyen korábban még nem volt iskolánk történetében.

Még mindig nem szeretnék európai parlamenti képviselő lenni, nem töltöm a hétvégéimet könyvtárakban szakirodalmat olvasva, sosem hallottam titkos MEP-listákról, pedig céltudatos és maximalista vagyok. Azért jelentkeztem MEP-re, mert nekem azt mondták, hogy ez jó. Igazuk lett.

Köszönöm a szót!

Magyar Ágnes (11. c)

Kenutábor 2011 (7. b)

(2011. június 11–14.)

Május vége, június eleje. Ilyenkor már csak kevesen gondolnak a tanulásra, annál többen viszont a küszöbön álló nyárra, pihenésre. Mi is így voltunk ezzel a tanév vége felé, szemünk előtt lebegett a vakáció ígérete – és a kenutáboré. Lelkes volt mindenki. A 7. b már várta az „egy hajóban evezünk" – mondás valóra válását, osztályfőnökeink pedig gőzerővel dolgoztak a programok összeállításán. Nem hiába.

Június 11. szombat

Ma reggel (is) korán keltünk, de ma nem kellett felelésektől és a számonkérések egyéb módjaitól rettegnünk, bár osztálytársainkkal és tanárainkkal találkoztunk. Még kissé álmosan, de vidáman gyülekeztünk a Keleti pályaudvaron az óra alatt. Bár nem tűntünk ki nagyon a tömegből, tudtuk, különleges ez a nap. A Railjet 7.10-kor indult. Az elegáns nemzetközi vonat bizony nem volt berendezkedve egy harmincfős, bőröndös diákcsoportra. A Mosonmagyaróvárig tartó út beszélgetéssel és zenehallgatással telt. Mosonmagyaróváron egy busz várt ránk, mellyel 20 percig utaztunk. A busz szó szerint a semmi közepén tett le minket, ameddig a szem ellátott, pusztaság. Szerencsére nem a puszta felé vettük utunkat, hanem az út másik oldalán található murvás út felé sétáltunk. (Azt hiszem, bajban lettünk volna a bőröndökkel, ha nem így történik.)

Az erdei iskola szép, tetszetős faépület volt hatalmas udvarral. A Mosoni-Duna felől bozótos övezte – ezt utóbb megsínylette az osztályfoci… – Dunasziget felől viszont szépen gondozott nyaralóházak. Az épület egyemeletes volt, hatalmas ebédlővel, ami egyben nappaliként is szolgált. Elkészült a szobák beosztása. Sajna, az osztályban több lány van, mint fiú, ezért őket elosztották két szobába, mi pedig tizennégyen elfoglaltuk a maradék egy szobát. A „honfoglalás" után örülve a napsütésnek néhány lány fürdőruhás felvonulást tartott az udvaron, amit a fiúk egyik fele nagyon élvezett. A maradék meg eloszlott. Volt, aki szomszédolt, volt, aki zenét hallgatott a szobában. Délután kenuzni mentünk. A hajók elosztása ugyan némi vitát eredményezett, de valahogy megoldódott. Az evezés előtt kaptunk egy felvilágosítást az evezés mikéntjéről. A túravezető mindenkit megnyugtatott, hogy ezekkel a kenukkal igen nehéz borulni. Osztályfőnökeinknek azonban – a kivétel erősíti a szabályt elv alapján – az első komolyabb akadálynál (egy alagútban) sikerült átmenniük tengeralattjáró üzemmódba, aminek sajnos az lett a következménye, hogy elázott Zsigmond tanár úr kamerája, rajta a sok fontos felvétellel. Kár. Ezek után tovább eveztünk. Visszafordulásunk előtt volt alkalmunk megmártózni a Mosoni-Duna vizében. Nagy hajrában végül a túravezetői hajó érte el először a kikötőt. Este vacsora után filmnézés következett: a Truman show című alkotás megtekintése. Úgy gondolom, elég tanulságos film. A filmnézés

után „oszolj" volt, azaz mindenki azt csinált, amihez kedve volt. Kicsit hasonlított az óraközi szünetekhez, azt leszámítva, hogy mindenki pizsamában volt.

Június 12. vasárnap

Ezt a napot a fiúk a lépcsőn sorban ülve, énekelve köszöntötték, miközben a délelőtti fürdőruhás bemutató megismétlésére unszolták a lányokat. Nem engedtek… A lányok Beugrózni próbáltak, majd Zsigmond tanár úr megelégelve a hangzavart, aludni küldött minket.

Reggel mindenki kába volt egy kicsit az éjszakai „mulatság" miatt, a fiúk pingpongoztak, a lányok reggelit készítettek. Utána elsétáltunk az erdei iskolától körülbelül egy kilométerre levő ökoparkba, ahol is házigazdánktól, Fűzfa úrtól egy igen érdekes előadást hallhattunk a Szigetközről és az ottani életről. Ma ő vezette a kenutúránkat. Ez a túránk volt a leghosszabb. Tanár úrék nem egyedül gazdagították a borulások lajstromát, mert a mai napon négy (!) alkalommal is megmártózott Szepes, Grebicsaj, Rozgonyi és Király úr. Első alkalommal a hajóra fogták, lévén ők kapták a leginstabilabb csónakot, de miután a bravúros mutatványt sikerült egy másik hajóval háromszor is megismételni, szavuk hitelét vesztette. No persze ettől még mindenki nagyon élvezte a kenuzást. Meglátogattunk egy hal-lépcsőt is, ami arra szolgál, hogy a halak felfelé is átjuthassanak a duzzasztóműveken. Azért nekünk is akadtak húzós helyzeteink. Több-kevesebb sikerrel átjutottunk egy „szerelem lagúnán", ami azt jelenti, hogy egy körülbelül fél méter mély árokban összegyűlt a víz, nekünk meg azon kellett áteveznünk. Az utat belógó és nem egyszer tüskés faágak tarkították. Élmény volt. Amíg arra vártunk, hogy a többiek is kijussanak a „lagúnából", Fűzfa úr a szigetközi élővilágról mesélt. Hazaérkezésünk után a legtöbben azonnali hatállyal le akartak zuhanyozni. Aztán meg vacsorázni. Mosogatni nem volt kedve senkinek. Később a fiúk 1/13-a, azaz Greczula úr mosogatott, és elég sokszor elénekelte, hogy „Ha partizán vagy, vigyél el innen, ó bella ciao, bella ciao, bella ciao ciao ciao". A takarodót egyébként előrehozták 22 órára. Sokan tiltakoztak, főleg, hogy előző este egykor lettünk végérvényesen ágyba parancsolva.

Június 13. pünkösdhétfő

Reggel parázs vita zajlott a fiúk szobájában. Mindjárt kettő is. Az egyik Dzsudzsák Balázs karrierjét illetően, a másik pedig Őri Ádám törölközőjét illetően. Akit nem érdekelt

a vita, az Szepes és Galgóczy urak pingpongmérkőzését nézte, amit Szepes úr 11:6-ra nyert meg. Nemsokára a lányok nekifogtak a terítésnek. Greczula úr meg a mosogatásnak… Délelőtt az erdei iskolában maradtunk megtekinteni a Szabó és Strommer kisasszonyok koprodukciójából született év végi vetítést (1522 kép a 7. b-ről). Délután elindultunk utolsó kenutúránkra, amelyen új csapatok alakultak. Új túravezető is jött, sőt velünk tartott egy kisgyermekes család is, aminek az lett a következménye, hogy a túravezető bennünket elhanyagolva csak velük foglalkozott, és ennek következtében az első hajó (Greczula úrék) és az utolsó hajó (vezérkar, Szánthó kisasszony) között kilométernyire nőtt a távolság. Aztán jött egy fás rész, ahol a legtöbb hajó fönnakadt a vízbe dőlt faóriásokon. Osztályfőnökeink ekkor hátraarcot vezényeltek. Az üzenetet mindenki vette, csak a megvalósítással volt probléma. Ugyanis a legtöbb hajó hiába húzott, csak egy helyben állt. Greczula úr elrendelte a hajó elhagyását, és utána manuálisan tolták át a kenut az akadályon. A csapat szétesve és kedveszegetten érkezett meg a kikötőbe.

Este táncházban szórakozott az osztály. Igen, a tánctanárok meglepődtek, amikor az osztály eljárta azt a moldvai (?) táncot, amit éppen meg akartak tanítani. Danke schön, Littner tanárnő… Az estét mindenki megpróbálta hasznosan eltölteni, majd a tizennégy fősre bővült fiúcsapat egymást ugratta az éjjel.

Június 14. kedd

Utolsó nap. A délelőttöt mindenki összepakolással töltötte, majd elsétáltunk az ökoparkba kézműveskedni. Antal és Greczula urak közben visszatértek a szállásra felrakni a cuccokat a kocsira. Utána számháborúztunk. A busz az ökopark elé jött, mi pedig szépen bepakoltuk a csomagjainkat és elindultunk Mosonmagyaróvár felé. A viháncolás természetesen a buszon is folytatódott, mindenki remekül érezte magát, volt persze kivétel, de hát az ugye erősíti a szabályt. A Railjet Mosonmagyaróvárra jó tizenöt perces késéssel futott be. Ezúttal sem fértünk el jobban a vonaton, mint idefelé, sőt kiderült, hogy a csúcsszuper nemzetközi vonaton egyetlen konnektor sincs. Komáromnál átpillantottunk északi szomszédunkhoz, Márton úr mindenkit igyekezett meggyőzni arról, hogy Szlovákia szép és jó. A vonat viszonylag gyorsan felért Budapestre. A Keletiben már vártak ránk a szüleink. Mindenki boldogan ugrott anyu és apu nyakába.

Nos, azt kijelenthetem, hogy mindenki nagyon élvezte az együtt töltött négy napot. A közösség még jobban összekovácsolódott, és bizony nehéz volt az elválás. A legjobb barátok, a 7. b életérzés, ezek mind nagyon fognak hiányozni. Szeretnénk tehát ezúton is köszönetet mondani Kis Kelemen Éva tanárnőnek, Zsigmond Zsolt tanár úrnak, Fűzfáéknak, a Pisztráng Körnek, és végül, de nem utolsósorban: a hetedik bé osztálynak.

Greczula Levente

GyalogTrefort vándortábor

26. túra – Országos Kéktúra (2011. június 26. – július 1.)

Útvonal:
Mátraverebély > Ágasvári turistaház > Mátraszentistván > Mátraszentlászló > Galyatető > Nyírjesi erdészház > Mátraháza > Kékestető > Hármashatár > Oroszlánvár > Várbükki Erdészház > Kalapos-tető > Sirok > Rozsnakpusztai Erdészház > Szarvaskő > Gilitka Kápolna > Telekessy Vendégház > Bélapátfalva > Pes-kő-kapu > Cserepeskői-barlang > Tar-kő > Bánkút > Ómassa

1. nap: A reggeli 6:40-es találkozó mindenkinek nehézségeket okozott, de ezeket leküzdve tizenketten sikeresen megkezdtük utunkat Mátraverebély felé. A vonatút után elindultunk meghódítani a Mátrát. A terep ugyan nem volt bíztató, tekintve, hogy a hegyre fel kellett jutni, de a szintkülönbségekből adódó akadályokat fiatalos lendülettel leküzdöttük. A túra eleme volt a gyönyörű táj, a hamisítatlan mátrai környezet. Így végül az aznapi 18 km-es távot teljesítve megérkeztünk Galyatetőre, fáradtan, de a vártnál kevésbé elnyűtten. Ezt bizonyítja, hogy szinte rögtön útra keltünk megnézni a kilátót, útba ejtve természetesen a helyi étterem jégkrémes hűtőjét. Ezek után a szálláson Borisz jóvoltából megismerhettük a „Munchkin" nevű csodálatos szerepjáték paródiát és kártyajátékot. Ebből folyt egy rövid kurzus, megismerkedtünk az elfekkel, törpökkel, a lebegő orral, napalmbottal, sőt a plutónium sárkánnyal is, amelyek később a túra emblematikus figurái lettek. Este kiegészültünk Zsófival, így összeállt a tizenhármas létszám, majd meghallgattuk az „Ambrus a takarodón alkudozik" műsorszámot. Az estét egy Mészáros tanár úr által nyert kockázás és egy a vélt/valós szabályokról szóló vita zárta. Este 10-kor takarodót fújtunk, hogy felkészüljünk a másnapi túrára, a magyarországi legmagasabb pont, a Kékes meghódítására.

Ezen a napon kb. 18 km-t gyalogoltunk, pihenőkkel együtt kb. 8 óra alatt. Mindeközben kb. 3100 kcal kalóriát használtunk fel és kb. 25500 lépést tettünk meg.

2. nap: A szállásról immáron 13 főre bővülve indultunk útnak. Hamarosan kis megállót tettünk, hogy begyűjtsük a pecsétet, ami a galyatetői Nagyszállóban volt (tényleg nagy). Innen utunk egy jó ideig lefelé vezetett a fák között, majd elértük a következő pecsételő helyet a nyírjesi erdészháznál. Itt találtunk egy kék-sárga pecsétpárnát, amire – mint az internetes fórumból megtudtuk – a tulajdonosa még igényt tartott, így magunkhoz vettük. A kis pihenő után továbbhaladtunk, majd megérkeztünk a Mátra-nyeregnek nevezett helyhez, ahonnan az autóút vonalát követtük. Hamarosan elértünk a Vörösmarty turistaházhoz, ahol újra pecsételtünk és pihentünk egy kicsit. Továbbhaladva kb. 2 km után elérkeztünk Mátraházára, ahol a büfében nemcsak lángost, palacsintát, hot-dogot vásároltunk, hanem kenyeret és még ezt-azt az uzsonná-

hoz. A hosszú pihenő után nekivágtunk a nap legmeredekebb szakaszának: a Kékes északi sípályájának. A közel 2 km-es táv kb. 230 métert emelkedik a csúcsig, amit nehézsége ellenére mindenki teljesített 21-40 perc alatt. A csúcson is tartottunk egy nagyobb pihenőt, és felmentünk a kilátóba körülnézni. Bence (a Tóth) megjegyezte, hogy bár némi szenvedéssel járt, de itthon ennél magasabbra már nem is tudnánk menni. Itt a lenyűgöző tájon kívül megcsodálhattuk a világ minden tájáról összegyűjtött, összesen 8000 mini italosüveget. Hamarosan elindultunk a Kékesről lefelé megtenni a még hátralévő kilométereket. Ez a szakasz túlságosan hullámzó domborzatúnak bizonyult, legalább hat csúcsra mentünk fel és jöttünk le, és ezt sokan rosszalló megjegyzésekkel fogadták. Meg kell hagyni, azért a kilátás a többi csúcsról is gyönyörű volt, visszanézhettünk Galyatetőre és a Kékesre is. A szállás Várbükkön volt, ami kb. 2 km-re a kék jelzéstől található. A lepakolás után mindenki megfürdött, majd Ferencz Gábor tanár úr „készült" vacsorával, amit valójában az ott található konyhában már előre elkészítettek nekünk vendéglátóink. Az este folyamán Gyuri átesett egy szakállnyíráson, így megújult külsőre tett szert. Mivel mindenki fáradt volt, hamar elmentünk lefeküdni, aludni.

Ezen a napon kb. 22 km-t gyalogoltunk, pihenőkkel együtt kb. 10 óra 20 perc alatt. Mindeközben kb. 4880 kcal kalóriát használtunk fel és kb. 32000 lépést tettünk meg.

3. nap: Reggel a szállásadó néni bőséges reggelivel örvendeztetett minket, és bátorított, hogy amit nem tudunk megenni, azt vigyünk magunkkal az útra zsemléből, teából és felvágottból, „a készlet erejéig". Jóságát azzal viszonoztuk, hogy hoztunk neki egy szállítmány vizet a forrásról, hogy ne maradjon teljesen víz nélkül, miután a kulacsainkat feltöltöttük.

Elindulván először visszamásztunk a kék jelzésre, ezen másztunk tovább, amíg csak el nem jött az első kilátási pont. Most sokkal tisztább idő volt, mint korábban. Különleges érzés volt látni Galyatetőt, Kékestetőt, előző napi utunkat, a feltáruló hegyláncokon méricskélve, mennyi is az a 22 km, melyet megtettünk. A hegy másik oldalára átbukva egy nagy málnásban eszegetve vártuk, hogy eldőljön, hogy Ferencz Gábor tanár urat vagy Gyurit kövessük az Y alakú útelágazásban. Végül a tanár úr találta meg a jelzést, így Gyuri az áthatolhatatlan bozótoson áthatolva csatlakozott hozzánk – hátrahagyva ezáltal Faragó tanár urat, aki az elágazásban várt rá. Mészáros tanár úr zeneileg képzett hangja segítségével is próbáltunk kapcsolatot teremteni vele, de a szél süvítését végül csak mobiltelefonnal sikerült leküzdenünk.

A következő hegyoldalban csíkos vadmalacokat látott az élboly. Az aggódó vaddisznószülőkkel nem akarván megismerkedni, nagy hangoskodásba kezdtek, hogy elriasszák őket. A rákövetkező kaptató már a Gazostetőre vitt fel minket, ahonnét még pazarabb kilátás tárult a szemünk elé, például egy folyónak álcázott tó. Csak abban nem sikerült konszenzusra jutnunk, hogy a hátsó hegyvonulat „ott a fehér felhők alatt" vajon a Tátra, vagy nem. Amúgy ez ideális „eszegető-hely" is lett volna, ha nem lett volna olyan erős a szél. Így még végigmentünk egy érdekes, T alakú hegygerinc L alakú részén, míg végre találtunk egy pihenőre alkalmas kis tisztást. Ugyan a Zorka táskáján lévő hőmérő még itt is csak 13°C-ot mutatott, de ezt határozott és célratörő kalória bevitellel gyorsan semlegesítettük.

Innen már csak lefelé kellett mennünk, méghozzá jó hosszan. A monotóniát újabb málnabokrok és néhány kerítésen való átmászás enyhítették, egy rétek közti erdősávban pedig megünnepeltük Zsófi háromszázadik kilométerét.

Ezután egyre közelebb kerültünk a civilizációhoz. Ezt először egy vasútállomás jelezte, melynek ez idő szerint egyetlen funkciója a kék túra-pecsételés, mert a szárnyvonalon a vasútforgalom „bizonytalan ideig szünetel". Aztán jöttek a buszmegállók, amelyek a hazafelé készülődő Zorka számára voltak a legizgalmasabbak. Mindegyiknél elhatározta, hogy még a következőig velünk jön. Végül a siroki bolt előtt szállt fel a buszra, míg a többiek a bolt édességes és jégkrémes szektorait vették szemügyre.

A szállásunk, mint kiderült, Sirok legmagasabb pontján volt (a várat nem számítva persze). Sebaj, lendületből felmásztunk – jobb pozícióból indulunk majd tovább. Egy faházba mindahányan befértünk igen költségkímélő módon. Igaz, a bútoroknak már nem maradt hely, így szék meg asztal nevű bútor nem volt a házban, csak ágyak és egy-két kis szekrénye. Ahol még maradt egy talpalatnyi hely a földön, oda jött egy pótágy nevű matrac, amelyen viszont remekül lehetett társasjátékozni. Ez nem ártott, mert

az eső ugyan erősen tartóztatta magát, amíg a terepen voltunk, de most szabad folyást engedett magának. Abszolút dicséretre méltó viselkedés. Néhány játékosnak később kuktává kellett átvedlenie Faragó tanár úr vezérlete alatt, de a vacsora tökéletes ízvilágú fűszerrel készített levese és a tarhonyáshús igazán megérte a fáradozást.

Ezen a napon kb. 16 km-t gyalogoltunk, pihenőkkel együtt kb. 6 óra 20 perc alatt. Mindeközben kb. 3275 kcal kalóriát használtunk fel és kb. 24300 lépést tettünk meg.

4. nap: A pihenőnap reggelén Ferencz Gábor tanár úr a következőkkel ébresztett: „Nincs ébresztő, nem kell felkelni, aludjatok tovább!" Sajnos, Nikolics tanárnőnek és Ambrusnak haza kellett menniük, így ők elindultak a buszmegállóhoz. Délelőtt esett az eső, ezért „Munchkin" és „Bang" menetek váltották egymást. Később felmentünk a részleges felújítás alatt álló Siroki várba, ahol találtunk néhány barangolásra hívogató „barlangszerű" járatot. Faragó tanár úr újra ízletes vacsorát alkotott: csirkecomb burgonyával. Este gyér tábortüzet raktunk.

5. nap: A megpróbáltatások napja (Sirok). Az égből érkező rossz előjelek már hajnalban megjelentek a horizonton, és bár ezt az ember – hiába a papírvékony falú ház – nem látja ágyban fekve, párnák közt, mégis érzi, a szerencsétlenebbek közül pedig van, aki hallja is az előjeleket – esőcsepp formájában. A reggeli idején még későbbre tartogatták magukat ezek a hajnali előjelek, így azt legalább még szárazon lehetett elkölteni. Utána következett persze a szendvicskészítés. Az ötödik napon van ebben már valami rezignáltság: kenyér, felvágott, májas, macisajt, paradicsom, paprika, uborka. Varietas delectat… Itt maximum az elfogyasztás sorrendje tud gyönyörködtetni.

Ezután irány a vár, majd pedig tovább a napi cél, a Telekessy Vendégház felé. A további tájra viszont egyáltalán nem emlékszem. Ugyanis inkább az eget kémleltem végig, jön-e még előjel. Jött. És nem is csak kicsit, nagyon. Azt idáig is tudtuk, hogy ki lehet bírni egy túrát sárban csúszkálás, totális beázás és hosszan tartó szakadó eső mellett is. De ott helyben úgy éreztem, hogy ezek nélkül is boldog ember lennék. Dél körül érkezés Szarvaskőre, az előzőekhez képest itt már alig-alig esett, mi igazi vándorcigány módjára kiterítettük esőkabátunkat a központi buszmegállóban, és irány a bolt. No macisajt, elvitte az előző csoport, de azért talált még az ember hasznos és finom dolgokat.

Az ötödik napi cél a Telekessy Vendégház igazi luxusszállás volt. Tőszavakban: saját fürdőszoba, jól felszerelt konyha, darálós toalett, kedves házigazdák és két idétlen, labdamániás kutya. Kiadós, ünnepi menü túrós csuszával, melynek időzítése nem volt

véletlen, párosult hozzá még egy nem létező torta és végül a születésnapi Süsü márkájú gyerekpezsgő, bár az ünnepelt - ha nem is annyira rég – de már elmúlt tizennyolc. Este a másnapi rémképek és lehetséges szcenáriók megbeszélése történt egy csodálatos, háromdimenziós Bükk-térkép körül, mely – itt újra hangsúlyozom – elképesztően jó találmány, főleg hogy a másnapi, hajnali 5 órai kelés után megteendő egészen meredek emelkedőket kézzel foghatóan megmutatta.

Ezen a napon kb. 25 km-t gyalogoltunk, pihenőkkel együtt kb. 8 óra 40 perc alatt. Mindeközben kb. 4500 kcal kalóriát használtunk fel és kb. 31000 lépést tettünk meg.

6. nap: Utolsó napunkat hajnali ötkor, Ferencz Gábor tanár úr ébresztőjével kezdtük. Közös megegyezés alapján keltünk ilyen korán, mert aznap kellett megtennünk a legtöbb kilométert, ráadásul még az ómassai buszt is el kellett érnünk, hogy valahogy hazajussunk.

Álmosan, fáradtan és kómásan, de hatkor elindultunk a Telekessy Vendégház pecsételő helyétől. Első pihenőnket Bélapátfalván tartottuk, ahol pecsételtünk, reggeliztünk és bevásároltunk. A bánya kopár sziklái még felhőbe burkolództak, és a falu népe még csak akkor ébredezett. Mindannyian tudtuk, hogy a falut elhagyva vár ránk a feketeleves, a felfelé menet. Szerencsére ötnapi edzés után, és egy kis rövidítéssel könnyedén vettük az akadályokat és békés tempóban felértünk a következő pecsételő helyhez, a Cserepeskői-barlanghoz, ami barlangszállásként is üzemel. Mivel a vendégkönyvben írtak ellenére meleg vizes medencét nem találtunk, egy kis ebédelés után kettéválva folytattuk utunkat. Öten a rövidebb és kevesebb emelkedőt tartogató úton, a Bükk-fennsíkon keresztül egyenesen Bánkútra siettek, míg a keménymagot alkotó öt ember a Tar-követ megmászva gyönyörködött a kilátásban, és csak utána gyalogolt be Bánkútra. A rövidítéseknek és a keménymag Kinizsi 100-as tempójának köszönhetően nem lekéstük a buszt, hanem egy előbbivel érkeztünk be Miskolcra. Innen vonattal döcögtünk be a Keletibe. Bár a végén a fárasztó kilométerek mind szellemileg, mind fizikailag meglátszottak rajtunk egyikünk sem bánta meg, hogy végigbandukolta a harmadik nyári GyalogTrefort túrát.

Ezen a napon kb. 27 km-t gyalogoltunk, pihenőkkel együtt kb. 9 óra 50 perc alatt. Mindeközben kb. 4760 kcal kalóriát használtunk fel és kb. 35000 lépést tettünk meg.

A túra során összesen kb. 108 km-t teljesítettünk, pihenőkkel együtt kb. 43 óra alatt. Mindeközben kb. 20515 kcal kalóriát használtunk fel és kb. 147800 lépést tettünk meg.

A túrán tizenhárman voltunk: Barborják Zorka (12. a), Borbíró Ádám (9. a), Győri-Molnár Bence (9. a), Kéri Adrienn (11. a), Szabó György (12. c), Tóth Bence (12. c) diákok, Faragó Norbert, Ferencz Gábor, Mészáros Péter, Nikolics Noémi, Tobisch Márta (tanárok); Benedek Zsófi, Nagy Ambrus (régi trefortosok, rokonok).

Bicajjal a Dolomitoktól Velencéig

(2011. július 29. – augusztus 6.)

Regele György tanár úr öt trefortos (és néhány más iskolában tanuló) diákkal nyáron Olaszországban volt biciklitúrán.

Kis csapatunk nekivágott a nagy hegyeknek, hogy egy jót tekerjen. Először a Dolomitok kétezer méteres csúcsai között hajtottuk ki a lelkünket, ezer méterről fel, aztán a hegy másik oldalán le. A hegyek elképesztően szépek és magasak voltak, a völgyekben hegyi patakok mellett élveztük a remek időt. Három nap után lebicajoztunk a Gardatóhoz. Ahhoz képest, hogy hegyek veszik körbe, kellemes volt a vize, gyönyörű mediterrán növények élnek a partján. A következő nap elmentünk a világ egyik legnagyobb vidámparkjába, a Gardaland-be. Lélegzetelállító hullámvasutakon (pl. Raptor) borzoltuk az idegeinket, ami össze-visszatekert minket fejjel lefelé, mintha a gravitációt kikapcsolták volna. Ugyanitt elmentünk még a tenger élővilágát bemutató Sealife nevű akváriumba, ahol földalatti üvegfolyosókon sétáltunk cápák, ráják, medúzák, színes halacskák között. Csodálatos ez a kiállítás!

Aztán irány a kultúra, Verona (Júlia erkélye), Padova és Velence, a világ egyik legszebb városa. Végighajóztunk a Canal Grande-n, megnéztük a Szent Márk teret, a Ponte Rialto-t, a mesés vízi várost. Esténként a tengerparti kempingben voltunk, és éjfélig gitároztunk… Utunk egy újabb életre szóló élmény volt, ide vissza kell jönnünk!

Az útvonal röviden ez volt: Predazzo – Cavalese – Baselga di Piné – Trento – Arco – Riva del Garda – Bardolino – Gardaland – Verona – Vicenza – Padova – Velence. Kilenc nap gyönyörű helyeken, jó társaságban.

Regele György

Barátok között Angliában

(2011. július 2–11.)

A Shefford-i St. Michael and All Angels anglikán templom közösségének meghívására Eiben Ingeborg tanárnő vezetésével és Fehér Laura tanárnő kíséretében hét kilencedik osztályos tanuló (Palchuber Enikő (9. a), Majoros Káldor (9. b), Blázsovics Petra, Jánosi Kinga, Nagy Róbert, Szabados Márton és Szabó Andrea (9. c)) kilenc napot Angliában töltött.

Szombaton, a Luton-i repülőtéren már vártak minket a családok, melyeknél ettől kezdve kilenc napot töltöttünk. Izgatottan ültünk be a kocsikba, amelyek a bázishoz vittek minket. Ez Judyék háza volt, itt kapott szállást Káldor és Marci, és ez volt mindig a közös vacsora helyszíne. Vacsoraidőre értünk oda, előételnek répát ettünk szószokkal, aztán jött az érdekes ízű főétel, majd a desszert, amitől mindenkinek megjönne a kedve.

Vasárnap mise volt a mellettünk lévő városkában, Sheffordban. Nagyon jó volt, egészen más a hangulat itt, mint otthon. A templom mögötti játszótéren találkoztunk először Stacey-vel, akiről később bebizonyosodott, hogy 'kicsit' ketyós. A játszótéren megettük a hideg ebédet, ami minden nap ugyanaz volt: szendvics, egy zacskó chips, valami csoki, gyümölcs és dobozos gyümölcslé. Ebéd után elmentünk a Letchworth-i fesztiválra. Itt volt birkanyírás, voltak táncosok facipőben és elvileg micropigsek is, csak annyira kicsik voltak, hogy nem találtuk őket. Ezen a napon sámánidézéssel töltöttük a szabadidőnket egy téren. A vacsora után gyalog indultunk haza Petrával, de már az első utcán rossz irányba fordultunk. Negyvenöt perccel később egy autó parkolt le mellettünk, és kissé elnézően, de kedvesen hazavitt minket Eddie, a házigazdánk. Nem volt ciki.

A hétfő reggelt traditional English breakfast-tel kezdtük. Nem semmi, hogy az angolok már reggel mit esznek, és tényleg tejet raknak a teába! Ezután Cambridge-be mentünk, két csoportra szakadtunk, mi a bolhapiacon voltunk, a King's College-nál, és a Cam folyónál. A bázis szomszédjában volt egy óriástrambulin, és megengedték, hogy kipróbáljuk. Nagyon jó, bár kicsit azért félelmetes, amikor a szomszéd lány úgy szaltózik, mintha ez természetes lenne.

Kedden Hitchin-be utaztunk. Egy temetőben megbeszéltük az aznapi programot, majd bementünk a templomba. Voltunk a Hitchin-i iskolamúzeumban. Roppant érdekes volt, kipróbáltuk a palatáblát. A szabadidőben megnéztük a régi városrészt, egy cukorboltban vettünk cukorkábelt, ami legalább fél méter volt. A vacsora után elvittek minket egy közeli farmra, ahol lovakat néztünk.

Szerdán ismét Cambridge-be látogattunk. Az úgynevezett 'punts'-al gondoláztunk a Cam-en, gyönyörű kilátás volt. Ezután bementünk a King's Chapelbe, ami igazán lenyűgözően néz ki belülről is. Vacsora után cserkészekhez mentünk, akikkel együtt sütöttünk, baseballoztunk és kidobóztunk. Kaptam egy cserkészsálat, ezzel igazi cserkésszé váltam. A többiek ezt nem díjazták.

A csütörtököt Bedfordban töltöttük, itt megnéztük a John Bunyan múzeumot, ami igen érdekes volt. Ebéd után a városban sétáltunk, bementünk egy plázába, sétáltunk Bedford gettó városrészében is, és a Primarkban mindenki vett magának jó minőségű, háromszáz forintos szemüveget. A mai vacsora fish&chips volt, de olyan sokat kaptunk, hogy senki nem tudta az egészet megenni.

Péntek. Talán ezt a napot vártuk a legjobban, Londonba mentünk városnézésre. Egy metróállomáson találkoztunk Csaba Orsolya tanárnővel, aki most Londonban lakik, ő vezetett minket végig a városon. Voltunk a Globe-nál, Kleopátra tűjénél, a London Eye-nál, és a Big Bennél. A Westminster apátságot, a Buckhingam palotát, és a Trafalgar Square-t is láttuk. A szabadidőnk alatt ajándékokat kerestünk egy hatalmas boltban az otthoniaknak. Sajnos nagyon kellett sietnünk, és hazafelé még a Tower-t is útba kellett ejtenünk.

Szombat: ez a nap szabadnap volt. Csak este gyűltünk össze a bázison, ahol elpróbáltuk a bemutatókat, mert mindenki készült valamivel a másnapi prezentációra.

Vasárnap adta elő mindenki a mise után a saját ppt-jét. Izgultunk, de mivel csupa kedves ember előtt kellett teljesíteni, nem volt nagy a nyomás. Mindenkié jól sikerült, a templomban a tiszteletünkre ebéddel készültek. Késő délután elmentünk egy utolsó sétára a környéken Judy-val és Johnnal. Igazából most jöttünk rá, hogy itt a vége, mindenki hazamegy és csomagol. Holnap megyünk reggel a reptérre és onnan egyenesen Ferihegyre. Túl hamar vége lett.

Hétfőn kora reggel találkoztunk még egyszer utoljára a bázison, onnan mindenkit a saját házigazdája vitt kocsival a Luton-i repülőtérre. Itt elbúcsúztunk az angoloktól, akik nagyon fognak hiányozni. Talán jövőre újra találkozunk?

Szabó Andrea (9. c)

Csallóközi kenutúra (9. c)

(2011. július 24–29.)

Az osztállyal immár a harmadik hosszabb nyári kenutúránkra indultunk július végén. Két éve a Tiszán, tavaly pedig a Mosoni-Dunán eveztünk. Májusban az Ipolyon és a Szentendrei-Dunán gyakoroltunk egy-egy napot, ahol újabb kenus tapasztalatokat szereztek a kormányosok és a legénység, leányság egyaránt.

Ahogy évek óta mindig, úgy most is Jánosi Nóri, Kereszturi Gergő és Pásztor Gábor jöttek velünk. (Ők három éve érettségiztek.) Mint nagyfiúk és nagylány, mint kísérő „tanárok" és egyben mint diákok, továbbá mint testvér vettek részt a túrán és segítettek mindenben. Az osztály jól ismeri őket, ők is jól ismerik az osztályt, leginkább tehát társként voltak jelen mind a túrázók mind a túravezető számára.

Egy nagyon szép, nagyon kanyargós folyón eveztünk végig Szlovákiában Pozsonytól Komáromig. Volt részünk két átemelésben (így hívják azt, amikor egy keresztgát miatt 50-80 métert kell lábon cipelni a parton az összes cuccot és hajót), láttunk híres vízimalmokat (az egyiket belülről is, ezt még el is indították a kedvünkért), táboroztunk ázott kismacskák társaságában, kenuztunk egy annyira kristálytiszta vizű mellékágon, hogy a folyó fenekéig le lehetett látni. Úgy állítottuk fel a sátrakat egyik este egy homokos parton, hogy reggelre már csak három méterre volt a folyó azoktól (este még tizenhárom), egyik délelőtt röpiztünk egy nagyot, egyik este „mesterséges" tábortűznél szárítottuk a fát, hogy aztán „természetes" tábortüzet rakhassunk belőle. Eveztünk, csurogtunk, eveztünk nap mint nap más csónakbeosztásban. Gyakran énekeltünk, többnyire a vízen, néha az esti tűznél is, és több fordulóban őrangyalos játékot játszottunk. Eszti és Krisz kitűnő eredménnyel elvégezték az alapfokú kormányos tanfolyamot. Egyik éjjel képzeletbeli tolvajok ellen őrséget álltunk, egy másik alkalommal pedig Blanka kicsit betegen az éj leple alatt Gáborral megjárta a táborhelytől 25 kilométerre levő dunaszerdahelyi kórházat (odafelé mentőautóval, visszafelé személykocsival). Aztán folytatta velünk a kenutúrát, mintha mi sem történt volna. Váltottunk időnként néhány szót a helybeliekkel, akik nagy többségükben magyarok voltak, és akik mindig nagyon segítőkésznek mutatkoztak. A camping gondnoka például a slusszkulccsal együtt nekünk adta az autóját, hogy azzal menjünk a négy kilométerre levő boltba bevásárolni. Gördülékenyen ment minden, hiszen az osztályból mindenkin érezhető volt több év sok kenutúrás tapasztalata: amikor a sittes zsákokba és hordókba, majd a csónakokba pakoltunk, amikor belehúztunk, vagy éppen pihentünk, amikor kikötöttünk ebédelni pl. egy autóút két oldalán, máskor egy lerázhatatlan eb kényszerű társaságában, vagy egy töltés tetején.

Amikor huszonnégyen vízre szálltunk Pozsonyban, akkor még szép idő volt, és nem gondoltuk, hogy néhány órával később úgy beborul az ég, hogy napokon keresztül elő sem bukkan a Nap. Akkor még nem sejtettük, hogy hat nappal később a Dunában

való fürdés nélkül fogjuk befejezni a nyári kenutábort. Minden nap reménykedtünk, hogy másnap kevesebbet fog esni az eső, mint amennyit aznap esett, és a reményünk néha valóra is vált. Talán egy napig volt igazi nyári idő, a túra közepén. Mindezekkel együtt jó kedvvel, igazán jó hangulatban telt a tábor. Az osztály hozzáállása nagyon pozitív volt, ez pedig így az összetartást, az összetartozást és az egymásra figyelést erősítette. A közelmúltbeli nomád tábor és a korábbi kenuzások közösségi élményei és tapasztalatai a szokatlan időjárási körülményekkel dacolva érezhető erőt és lendületet adtak mindenkinek. Esténként a tábor felállításához, reggelenként a készülődéshez, napközben az esőkabátos evezéshez, az étkezések előkészítéséhez és a főzéshez, az esti tábortüzeknél a beszélgetésekhez.

A kenutábor végén elmondhattuk, hogy négy folyón is eveztünk: a legtöbbet a Csallóközi-Dunán, egy kicsit ennek egyik mellékágán (a Tőkési-Dunaágon), utolsó nap a Vág folyón, hiszen a „Csalóka" (Andi elnevezésével) a Vágba torkollik, a túra végén pedig egy fél órát még a Nagy-Dunán is a magyar-szlovák határon. Százötven kilométert tettünk meg összesen.

Komáromtól nem messze velünk éppen egy időben érkezett a megbeszélt helyre a tréler, amely elvitte a kenukat, és a kisbusz, amely bennünket szállított haza. A túrázók pihenőre tértek. Vajon mikor szállnak újra vízre?

Mohay Péter

Bringatúra (7. a)

(2011. augusztus 16-20.)

A résztvevők: Bánfi Bence, Bank Gábor, Fábián Balázs, Fabók Adrienn, Fekete Borbála, Gerszi Anna, Hajmási Vencel, Mikó Luca, Mógor Zoltán, Molnár Petra, Piedl Máté, Szabadkai Petra, Szabó Karina, Szabó Krisztina, Szabó Máté, Szulovszky Mária, Tímári Blanka, Tremmel Dávid, Velinsky Dóra, Zaborán Marcell, Zarka Bence (7. a), Fekete Dorottya (11. c), Kovács Veronika, Zarka Péter és Zarka Dóra szülők és Márkus Benjamin öregdiák

A nyári kerékpártúránk helyszíne a Fertő-tó környéke volt. A Keleti pályaudvarról indultunk Kapuvárra. Itt rövid osztályfőnöki eligazítást követően nekivágtunk az első napi távnak. A végcél Ausztriában, a Zicksee partján található kemping volt. Cuccaink a szülői segítségnek köszönhetően már a helyszínen vártak minket. A sátrak felverése után rögtön megvacsoráztunk, majd megfürödtünk a Zicksee-ben, amely a legmélyebb pontján 120 cm mély. A sátrak környékén állandó vendégek voltak a kacsák, a nyulak és az ürgék. A második napon eltekertünk Mönchhofba, ahol egy falumúzeumot tekintettünk meg magyar idegenvezetéssel. Ezután Neusiedl-ben egy uszodában fürdőztünk két hosszú csúszda minden kapacitását kihasználva. Másnap a halbturni Habsburg kastélyt látogattuk meg, itt angol nyelvű vezetést kaptunk. Innen Gols-ba mentünk fürdeni. Eközben negyedszer is kicseréltük Vencel bringáján a belsőt. Az utolsó előtti napon eltekertünk a Fertő tóhoz, megint kicseréltük Vencel bringáján a belsőt, délután pedig a Zicksee strandján töltöttük az időt. Az utolsó nap reggelén összepakoltunk, majd eltekertünk Fertőszentmiklósra. Eközben csak Luca bringája romlott el olyannyira, hogy azt a mamájának kellett autóval hazavinnie. Mi, többiek pedig ezalatt hazavonatoztunk.

Csapodi Csaba

Anglia 2011

(2011. augusztus 18-27.)

Lenkefi Myrtill tanárnő szervezésében és vezetésével nyáron angliai nyelvtanfolyamon vettek részt: Edelmayer Márton (8. c), Erhardt Mária (7. c), Grebicsaj Gergely (7. b), Kiss Rita (8. a), Magyar Márta (9. b), Muhari Gabriella (7. c), Rozgonyi Bence (7. b), Szatmári Eszter (9. b).

„És nagyon vigyázz az irataidra!" A szüleim hangját elképesztő messzeségből hallom, és bár nem is értem, hogy mit mondanak, önkéntelenül bólintok. Persze. Mindenképpen. Úgy lesz. Még egy utolsó mosoly és el is tűnünk egymás szemei elől az elkövetkezendő tíz napra.

Mikor újból feleszmélek, már egy olyan országban találom magam, ahol mindenki rossz oldalon vezet, furcsán beszél és (mint később bebizonyosodott) furcsa ételeket eszik. Az első napon azonban ezt az országot a busz és az ablakon csordogáló esőcseppek jelentik – meglehetősen lehangoló a látvány. Most még.

A dolgok akkor kezdenek érdekessé válni, amikor meglátom az első birkákat és teheneket az út mellett – végre valami motivál, hogy ébren maradjak és így megkíméljem magam egy későbbi nyakfájástól. Az út mentén legelő állatokat néhány órával később hatalmas, mérnöki pontossággal elhelyezett kőtömbök váltják fel. Stonehenge. Húsz perc alatt körbejárjuk az egész építményt, itt-ott persze meg is állunk egy-egy csoportkép erejéig, majd visszaszállunk a buszra és folytatjuk utunkat Bideford felé.

Néhány, félálomban eltöltött óra után végre megérkezünk Bideford-ba, ahol leendő házigazdáink várnak bennünket. Kettesével, kissé félénken, álmosan, de kalandokra éhezve vonulunk le a buszról, majd rövid búcsúzkodás, illetve üdvözlés után beülünk a házinénink autójába. Az új otthonukhoz vezető út nem túl hosszú, de annál érdekesebb volt: még több tehén egy Tesco mellett, még több zöld balra és teljesen egyforma, igazi angol házak jobbra. Bármilyen fáradt is vagyok, nem tudom eltűntetni a hatalmas mosolyt az arcomról. Itt vagyok.

Az elkövetkezendő napok rendkívüli gyorsasággal telnek – megannyi élmény, oly kevés idő… Bejárjuk egész Devont (Barnstaple, Bude, Lynton és Lynmouth), átátugrunk Cornwall-ba (Tintagel), délelőtt a horvát csoporttal tanulunk az angol kultúráról, történelemről – és persze azt is megtanuljuk, hogy a közös nyelv összehozza az embereket.

Egyszer azonban minden véget ér – így ez az utazás is, méghozzá egy hajnal ötórai keléssel. „Jó utat!" A házinénim hangját elképesztő messzeségből hallom, és bár nem is értem, hogy mit mond, önkéntelenül bólintok. Persze. Mindenképpen. Úgy lesz. Még egy utolsó mosoly és el is tűnünk egymás szemei elől elég hosszú időre…

Szatmári Eszter (9. b)

OSZTÁLYOK

7. a

Osztályfőnök: Csapodi Csaba

1. Bánfi Bence
2. Bank Gábor
3. Csomós Ildikó
4. Fábián Balázs
5. Fabók Adrienn
6. Fekete Borbála
7. Fodor Krisztina
8. Gerszi Anna
9. Hajmási Vencel
10 Kájel Kata
11. Kiss Fruzsina
12. Koltay Flóra
13. Mikó Luca
14. Mógor Zoltán
15. Molnár Petra
16. Nagy Eszter
17. Piedl Máté Martin
18. Pieskó Márk
19. Simonyi-Lengyel Mira
20. Szabadkai Petra
21. Szabó Flóra
22. Szabó Karina
23. Szabó Krisztina
24. Szabó Máté Áron
25. Szulovszky Mária
26. Tímári Blanka
27. Tremmel Dávid
28. Váradi Eszter
29. Varga Brigitta
30. Velinsky Dóra
31. Zahorán Marcell
32. Zarka Bence

A legjobb tanulók:

Molnár Petra 5,00
Fekete Borbála 4,92
Piedl Máté 4,92

A jelentősebb osztályprogramok

augusztus 28.	ismerkedés az új osztállyal
október 8.	nyócker túra
december 18.	Xerxes (Operaház)
január 21–23.	téli túra (Börzsöny)
április 13.	Varázsfuvola (Vígszínház)
május 2.	Csodák palotája, Láthatatlan kiállítás
május 3.	kirándulás (Budai hegyek)
június 13–15.	erdei iskola (Börzsöny, Nagyvisnyó)
augusztus 16–20.	biciklitúra (Fertő-tó)

Az első év versben

Csak úgy elszállt ez az év,
Nem volt egy nagy durranás,
Nem is írok semmi mást…
Na jó, azért megpróbálok írni,
Remélem, ki lehet majd bírni.

Ott kezdem sztorimat,
Ahol megismertem osztályomat,
Nem mentünk verébtáborba,
Csak ismerkedős játékokra.

Lám, pár napot aludtunk,
S már az évnyitón vagyunk.
Sorban bementünk az iskola elé,
S kaptunk egy-egy kitűzőt a mellünk felé.

Évnyitó után beszélgetés következett,
Majd kettő körül kivonult a gyülekezet.
Ezután jött a koránkelés,
És minden órára készülés.

Szeptember 24-én verébavatás,
Volt akkor jó nagy felfordulás!
Lilában nyomult az egész bagázs,
És feszülten várta a nagy szívatást.

A szívatás mégpedig nem volt más
Például csoki puding zabálás.
Ismerkedtünk még idegen emberekkel,
És csákót osztogattunk jó kedvvel.

Egymás fülét kellett fogni
És közben egy szöveget kiabálni,
De mindez kifizetődött,
Mikor közölték, hogy a hetedik á győzött.

Ezután nem volt semmi nagy momentum
Pedig jöhetett volna néhány oposszum.
Tudom, hogy ennek semmi értelme,
De csak ez jön ki arra a flancos rímre.

A téli szünetben ilyeneken gondolkodtam,
Mert megölt az unalom, miközben facebookoztam.
De kettőt pislantottam,
És már a padban matekoztam.

A téli túra a szünet után kezdődött,
Amihez sok reményünk fűződött,
De a kulcsosházhoz érve
Rájöttünk, reményünknek vége.

Semmi fotel, még hogy luxus!
Ezek után ment a susmus,
Hogy: „Én inkább hazamegyek,
És a szobámba telepedek."

Másnap reggel korán kelve
A „Crazy" dalra ébredve,
Még kómásan tévelyegve,
Indult a túra a hegyre.

Visszatérve fáradtan,
Mindenki ledőlt bágyadtan,
De estére a nép feléledt,
És a kertben zajlott az élet.

Először egymás hátára ugráltunk,
Majd „kicsi-a-rakást" játszottunk.
És aki még nem fáradt ki teljesen,
Az a „Hey, Jude-ot" énekelhette velem.

Másnap hazafele ballagtunk,
És nagyokat sóhajtottunk.
Szomorúak voltunk, hogy itt hagyjuk a házat,
De otthon vártak a meleg vizű kádak.

Nem ez volt az utolsó esemény,
Mert emlékszem, hogy sportnapon is voltam én.
És még voltak kirándulások,
Néhanapján métázások.

Ezután csak úgy teltek a napok,
De én még mindig tanulok,
S mikor újra felnéztem:
A nomád tábor közeledett a jövőben.

Elmúlt az utolsó nap,
Tanár úr mondta: „Mindenki csomagolhat!"
Holnapután startolunk,
S a nomádtáborban vagyunk!

A nomád tábor érdekes volt,
Mindenki jó sokat gyalogolt.
Pár óra múlva a nép a sátrában pakolász,
„Milyen jó is volt az a kulcsosház!"

Számháború az erdőben,
Mi voltunk nyerőben,
Hazafelé egy csobbanás a patakban,
És egy merő vízzuhatag a nyakadban.

Hazamentünk, lepihentünk,
Másnap évzáróra keltünk,
Ünneplőbe felöltöztünk,
Mosolyogva megjelentünk.

Mikor már volt biziosztás,
Akkor jött a búcsúzkodás,
S mikor mindenki elköszönt egymástól,
Hazamentünk táskástól.

Fodor Krisztina, Szabó Máté, Váradi Eszter

7. b

Osztályfőnök: Zsigmond Zsolt

1. Antal Zsolt
2. Barna Evelin
3. Bogáti Boróka
4. Csűri Soma
5. Dési Anna
6. Döge Nándor
7. Dugasz Ádám
8. Galgóczy Tamás
9. Gay Ágota
10. Grebicsaj Gergely
11. Greczula Levente
12. Harai Adél
13. Jánvári Zsófia Kamilla
14. Király Zalán
15. Kiss Viktória Marianna
16. Kovács Dorka Kamilla
17. Kuslits Kata Rebeka
18. Lindner Lídia Klára
19. Márton Péter
20. Mohácsi Erzsébet
21. Müller Karolina
22. Őri Ádám
23. Rozgonyi Bence Zsolt
24. Strommer Anna
25. Szabó Dorottya
26. Szabó Vanda Virág
27. Szánthó Alexandra Tímea
28. Szász Csenge
29. Szepes Viktor
30. Szlabey Luca Viola
31. Tarczali Dorina
32. Tölgyesi Anna
33. Tugwell Daniel Mark
34. Uzonyi Ádám

A legjobb tanulók:

Mohácsi Erzsébet 5,00
Strommer Anna 5,00
Szász Csenge 5,00
Kovács Dorka 4,92
Harai Adél 4,85
Tölgyesi Anna 4,77

A jelentősebb osztályprogramok

augusztus 26–27.	verébtábor (Kismaros)
szeptember 19.	kiállítás (Sajdik Ferenc karikatúrái)
október 2.	múzeumlátogatás (Érd, Magyar Földrajzi Múzeum), Állatkert
október 20.	Füvészkert, Grund-játék, „Einstand" szoborcsoport
október 22.	„Történelem tárgyakban" – 1956–1989. kiállítás az osztályteremben
november 14.	színház (Molnár Ferenc: A hattyú)
november 20.	őszi túra (Budai-hg., Pálvölgyi-barlang)
december 18.	osztálykarácsony
január 23.	színház (Rudolf Péter: Keleti pu.)
március 2.	múzeumlátogatás (Széchenyi világai)
március 13.	színház (Szabó Magda: Bárány Boldizsár)
április 2.	méta, labdajátékok (Normafa)
április 26.	méta, foci, számháború (Isaszeg)
május 1–2.	tavaszi túra (Mátra, Várbükk)
május 16.	színház (Shaw: Pygmalion)
június 1.	kiállítás (A sebesült Görgei)
június 11–14.	kenutábor (Szigetköz, Dunasziget)
június 16.	évadzáró kerti találkozó szülőkkel, gyerekekkel (Renée Café)
augusztus 4.	nyári túra (Börzsöny)

7. b (2016b)

Összekovácsolódni idegen emberekkel sosem könnyű. De nekünk sikerült. Ha nem is azonnal és ha még vannak is csiszolnivalók… Ez persze korántsem csak a mi érdemünk. Segítettek a tanárok, a szülők, de főként Kis Kelemen Éva tanárnő és Zsigmond Zsolt tanár úr.

Az első pár napban minden ijesztőnek tűnt: a hangok, az épület, az emberek. Mára ezek mind jó barátaink és mi is a részük vagyunk. Egyenrangúként állunk a büfénél kígyózó sorban, és a mi „fiaink" is részt vesznek a legtöbbször késéssel járó focizásokban. Persze nemcsak az iskolában szövődtek barátságok, hanem az osztályban is. A verébtábori vonatúton néma csendben ülő lányokat ma már le sem lehet állítani. És a kezdeti, csendes, nyugodt 7. b mintha soha nem is létezett volna.

A táboraink, kirándulásaink jól sikerültek. A hangulatos eltévedések, a madárűző menetelős éneklések, az elfáradások, az ablakba kitett, száradni vágyó sáros cipők, a bevetetlen ágyak, a szülők által gondosan elkészített, megevetlen szendvicsek, a zötykölődős busz utak, az egész vonatot betöltő zsibongás és a csak kissé zötykölődős vonat utak, mind eggyé válásunk része lett.

Először az érdi Magyar Földrajzi Múzeumban és az Állatkertben voltunk, majd elmentünk Isaszegre métázni, a Normafához kirándulni, Várbükkre jégeső táncot járni, a tanév végén pedig a Szigetközbe kenuzni. És nem csak a bakancsunkat koptathattuk. Az ünneplő cipőket is gyakran elővettük a dobozból színházba menet. Remek előadásokat láttunk együtt, és a büfék forgalmának is nagy fellendülést jelentettünk.

Persze nemcsak az osztállyal jártunk programokra, hanem az iskolával is. A sportnapon boldogan gyűjtöttük a pontokat, a diákszínjátszó fesztiválon büszkén mutattuk be hosszú próbáink gyümölcsét, amivel nyernünk is sikerült. A métabajnokságon szintén részt vettünk, és itt is győzelmet arattunk. A néptánc fellépésünk ugyancsak remekül sikerült, és a farsangon is igyekeztünk a lehető legtöbb palacsintát magunkba tömni.

Így visszatekintve hosszúnak tűnik az év, ám a száz kaland, amiben részünk volt, szinte szárnyakat adott az óramutatóknak, és most már úgy tűnik, mintha csak egy álom lett volna mindez, amit az osztály együtt álmodott.

Dési Anna Ráhel

7. c

Osztályfőnök: Sztrókay András

1. Baradács Zsombor
2. Beke Gabriella
3. Bordás Attila Dániel
4. Czoch Ákos
5. Erhardt Mária Emese
6. Földesi Lili
7. Gyetvai Viktor
8. Gyuró Fanni
9. Harai Flóra
10. Havadtői Fanni Emese
11. Hofmeister Anna
12. Jakab Réka Franciska
13. Krémer Márk
14. Lovász Borbála
15. Lukács Orsolya Anna
16. Majoros Cserne Gabriella
17. Máriáss Lenke
18. Molnár Apollónia
19. Mozsolics Kálmán
20. Muhari Gabriella Mária
21. Németh Bálint
22. Novák Csilla
23. Papp Ádám Gergely
24. Pethő Adrienn
25. Rácz Imre
26. Reményi Gergely
27. Serebrenik Ávi
28. Szabad Lilla
29. Szabó Dániel
30. Ta Zsanett Chimai
31. Tósoki Dávid Koppány
32. Tóth Viktória Flávia
33. Vu Kim Phuong Linh

A legjobb tanulók:

Gyetvai Viktor 5,00
Gyuró Fanni 5,00
Novák Csilla 5,00
Bordás Attila 4,92
Erhardt Mária 4,85
Lovász Borbála 4,85

A jelentősebb osztályprogramok

szeptember	verébtábor (Börzsöny, Kemence)
november	színházlátogatás (Kövek)
január	téli túra (Mátra, Hidegkút)
április	színházlátogatás (Iskola a határon)
május	Ludwig Múzeum
május	osztálykirándulás (Budai-hegyek)
június	erdei iskola (Mátra, Várbükk)
június	szülő-diák piknik
július	kirándulás (Budai-hegyek)

Az első tanév

Szeptember elsején, szerdán harminchárom bizonytalan 12-13 éves diák lépett be új osztálytermébe: a második emelet 11-es terembe. Izgatottan várták osztályfőnökük megérkezését. Ahogy ő is csatlakozott az osztályhoz, a gyerekek feladatot kaptak: be kellett állniuk egy névsor szerinti sorba. Csakhogy ez nem mehetett olyan könnyen, mert a fiúk és a lányok az osztályterem két felében, teljesen elkülönülve álldogáltak. Így szükség volt Sztrókay tanár úr segítségére, de legalább megoldódott a probléma…

Osztályfőnökünk nem volt rest: a hétvégén meg is tartottuk a verébtábort. Péntek délután indultunk Szobra pihenni vágyva. Ez azonban nem egészen teljesülhetett, mert Sztrókay tanár úr meglepetéseként a szombatra szervezett túra körülbelül 20 km-es volt. Gyönyörű helyeken jártunk, egy kicsit belekóstolhattunk a Börzsönybe… no meg visszafele a monszunba, a sárba; valamint a patakon való átkelésbe. Sokak cipője teljesen átázott, de ez már mit sem számított – már csak arra vágytunk, hogy visszaérjünk a szállásra, egy forró teára és egy nagy tál vacsorára… A következő, már a hazatérés napja volt: kicsit szomorúak voltunk, hogy vége a tábornak, másrészt viszont örültünk, hogy új élményekkel gazdagodhattunk…

Ezt követően viszont már ténylegesen beindult az iskola. Az osztály tanulói meg is kapták első jegyeiket. Kezdtük egymást egyre jobban megismerni, s barátságok szövődtek.

Az első „megmérettetés" a verébavatás volt. Zöld ufónak kellett beöltöznünk. Délután már fizikai megpróbáltatásra is sor került az állomásokon – nagyon jó móka volt. A végén pedig esküt tett le a 7. évfolyam a nagyudvaron, és evvel mindannyiunkat „verébbé avattak".

Ezek után következhetett néhány hét tanulás. Nem volt semmi különleges esemény a Trefort napig, amelyen előadásokat készíthettünk, illetve tekinthettünk meg.

Tehát nyugodt időket élt az osztály. De nem minden szempontból: csak úgy pörögtek a dolgozatok, felelések – mindenki észrevette: az iskola már tényleg elkezdődött. Eljött a november, s a december. Az idő téliesre kezdett változni. November 11-én azonban még kikapcsolódásképp megnézhettünk a Kolibri színházban egy darabot „Kövek" címmel. A december 11-i táncfellépésen az osztály mindkét fele egy-egy igen emlékezetes előadást nyújtott a – csak erre éhező – közönségnek az ELTE épületében. Miután ez is lezajlott, és az osztály első közös karácsonyi délelőttje is kellemesen eltelt, elérkezett a pihenés ideje a havazásokkal együtt.

Január 29-31-ig téli túrára ment az osztály nagyobbik része. Elbeszélésükből a legfontosabb, hogy reggelente hideg volt, sokat hógolyóztak a 10 cm-es hóban, no és persze, habár csak kétórás volt, a tanár úr túrája nem maradhatott el…

A télből lassacskán kimásztunk. Elkezdődött a második félév, később eljött a meteorológiai, majd a csillagászati tavasz is. Elkezdtünk készülni a színjátszó fesztiválra. De április 1-jén, bolondok napján még megfordítottuk a padokat háttal a tanári asztalnak, és néhányan meglepő „öltözékben" jelentek meg a tanárok örömére. Délutántól pedig elkezdődött az 1000 perces kosár. Voltak néhányan a 7. c-ből is, akik a következő nap reggeléig ott maradtak, így büszkén állíthatjuk, hogy vannak az osztályunkban igazi „sportemberek."

Április 9-én volt a színjátszó fesztivál. A 7. c darabjának címe „Ló Szerafin legyőzi önmagát" volt. A „kicsik" kategóriájában második lett az osztály a három induló osztály közül. Ezek után – április 12-én – a Bárka Színházban megtekintettünk egy előadást „Iskola a határon" címmel. Kezdtünk ráébredni, hogy nem sok van hátra az év végéig. A legtöbben elkezdtek hevesebben dolgozni. A házimásolási-kereskedelem is fellendült. Válság helyett így reagált csapatunk a nehézségekre. A ballagás után következett az érettségi szünet. Május 2-án, csodák csodájára csak néhány kilométert tettünk meg a Budai-hegyekben (Sztrókay tanár úr visszafogta magát), 3-án a Ludwig múzeumban néztünk meg egy kortárs művészeti tárlatot. Majd 4-én elérkezett a várva várt sportnap. Kiderült, hogy osztályunk nagyon profin sportol, de voltak, akik egyszerűen csak lazán nyertek. Például Jakab Réka, aki rengeteg futamban lett első helyezett illetve dobogós, valamint Reményi Gergely, aki a szigetkörön harmadik helyezést ért el a 7-8. osztályosok között.

Június 12-15-ig volt az utolsó, búcsúzó osztálykirándulás a Mátrában, Várbükkön. Már a busztól is egy jó séta volt a turistaházig, azonban ennyi nem volt elég. Rögtön második nap egy elvileg „rövid" sétára mentünk, amiből már megint egy hosszú, nagyjából 18 km-es túra lett. De korgó gyomorral, az utolsó pillanatban végül hazaért a csapat ebédre, egy-két órát késve. A következő nap reggelétől bevezette Sztrókay tanár úr a reggeli futásokat a csoportoknak pluszpontokért. Én magam átaludtam ezeket. Aztán délután az osztály meglátogatta az 1953-ig működött recski kényszermunkatábor helyét. Hazatérésünk után pedig megvacsoráztunk, majd rendkívül jó hangulat mellett tábortűzre került sor, ezután pedig egy éjjeli sétára indultunk az erdőben teliholdnál. Utolsó nap még egyet métáztunk, lezárva evvel az egész éves métázások sorozatát. A gyilkosos játék is lezárult. Sőt, eredményhirdetésre került sor a csapatok között. Hiába voltak szellemi feladatok, a futások és egyéb kiegészítők miatt semmit sem számítottak a pontversenyben. Mondjuk legalább nem a tanulásról, hanem a mozgásról szólt így a dolog… Mikor hazaértünk a vonattal, még egyszer elszavaltuk a Gergőtől tanult verset, Piliscsaba himnuszát.

A június 17-i tanévzáró ünnepély (és kóruskoncert) után pedig örömmel ballagtunk haza (eljött a nyári szünet), de egyben szomorkodva is, mert egy ideig nem találkozhattunk osztálytársainkkal.

Gyetvai Viktor

8. a

Osztályfőnök: Fábián László

1. Balaton Gábor
2. Bándi Gyula
3. Békefi Balázs
4. Bekker Balázs
5. Czinege Dóra
6. Dobreff Gegely
7. Fűr Veronika
8. Gábos Zoltán
9. Gelb Eszter
10 Hegedűs Anita
11. Kaibinger Márton
12. Kamarás Kristóf
13. Kemény Gabriella
14. Keresztury Erik
15. Kiss Rita
16. Kling Emma
17. Lendvai Karolina
18. Mikus Áron
19. Nagy-Czirok Kálmán
20. Nagy-Czirok László
21. Palotás Márk
22. Piko Fruzsina
23. Rákos Dóra
24. Ryan Anna
25. Sulyok Hanna
26. Szénási Júlia
27. Tanai Lilla
28. Tornai Virág
29. Tóth Fábián
30. Winkler Miksa
31. Zarándy Gergely
32. Zsoldos Lili

A legjobb tanulók:

Ryan Anna 5,00
Palotás Márk 5,00
Zsoldos Lili 4,85
Fűr Veronika 4,77

Válogatás a 8. a programjaiból...

Második évünk a Trefortban talán még az elsőnél is mozgalmasabb volt. Az év elején gyorsan összehangolódtunk és nekivágtunk az újabb tanévnek.

Rögtön az első hetekben volt tennivaló, ugyanis a verébavatást kellett megterveznünk. Az idő és a hangulat jó volt, a hetedikesekkel könnyen összebarátkoztunk.

Idén is volt művészeti nap, valamint 2011, a kémia éve alkalmából érdekes programokon és előadásokon vehettünk részt. Festettünk tojást, ettünk fagyott-hidrogénes gumicukrot és kísérletezhettünk is.

Új osztályfőnökünk társaságában idén is tartottunk osztálykarácsonyt. A teremdíszítés és az ajándékozás talán még a tavalyinál is jobban sikerült.

Februárban az évfolyamunk farsangot szervezett a 7-8. osztályosok számára. Ez a program rendhagyó volt ugyan, de talán lehetne belőle hagyományt teremteni. Ha nem is minden évben, de legalább úgy, hogy minden diáknak legyen élménye egy trefortos farsangról is.

Nagy örömünkre idén is volt 1000 perces bajnokság foci, röpi és kosár kategóriákban. Szerencsére sok résztvevő volt, és a szurkolóközönség is óriási volt. Közkedvelt volt a Kodály-terem relax teázója, ahol mindenki kipihenhette az éjszaka fáradalmait. Fábián tanár úrral, kihasználva ezt a sok időt, megnéztük a Brazilt, amit már régen elkezdtünk, de eddig még nem értünk a végére.

A sportnap reggelén meglepően rossz időre ébredtünk, még az a gondolat is felmerült bennünk, hogy elmaradhat ez az esemény. Tanáraink azonban határozottan kijelentették, hogy szó sem lehet ilyesmiről. Ebbe a ténybe belenyugodva a tavalyinál is jobban igyekeztünk a pontszerzésben, így sikerült a második helyet elérnünk, megelőzve ezzel Csapodi Csaba tanár úr osztályát, a 7. a-t, akik egy kötélhúzás óta örök riválisainkká váltak…

Az erdei iskola

Örültünk, hogy már május elején kiszabadulhattunk az iskolai hétköznapokból. Mikor megérkeztünk Szilvásváradra, perceken belül zuhogni kezdett az eső, de ez persze nem lohasztotta le a kedvünket. Miután becipeltük a csomagokat, az ebédlőben gyülekeztünk activityzni. A végül hangzavarba fulladt játék után uzsonnáig szobafogságra lettünk ítélve… Miután ettől sem csillapodtunk le, Fábián tanár úr minden szobával verset íratott „Miért bolondultunk meg?" címmel. A fantasztikus költeményeket este, filmnézés előtt olvastuk fel egymásnak.

Másnap reggel focizni indultunk a közeli pályára, ebéd után pedig a Fátyol-vízeséshez kirándultunk kisvasúttal. A réten métáztunk pár órát, és kisebb sérülésekkel túl is éltük a játékot. Ezután, mindenki őszinte megrökönyödésére kiderült, hogy visszafelé már gyalog megyünk, így kissé lelombozódva folytattuk az utat, ami végül nem is volt

olyan vészesen hosszú. Vacsora előtt még ellátogattunk a helyi kisboltba, hogy beszerezzük az esti tábortűzhöz a kenyeret, és a kissé fura állapotú szalonnát.

Mire a tűz kialudt, már elmúlt éjfél, de valahogy nem éreztünk kedvet az alváshoz. Mindenki a folyosón mászkált, beszélgetett, és furcsa módon senki sem abban a szobában volt, ahol lennie kellett volna. Alig néhány óra múlva sikítozásra és rohangálásra ébredtünk. Kiderült, hogy máris reggel van, és egy újabb (alsós) osztály érkezett. A kellemetlen ébresztő után egy darabig még nem tudtunk kikászálódni az ágyból, és egész délelőtt csak támolyogtunk.

Különböző játékokkal próbáltuk elterelni a figyelmünket a közelgő indulásról. Sehogy sem akaródzott máris pakolni, és hazamenni. A buszon most már sokkal csendesebbek voltunk (néhányan el is aludtak) és ahogy közeledtünk Budapesthez, az eső ismét eleredt.

Ryan Anna, Kling Emma

8. b

Osztályfőnök: Kovács Ágnes

1. Bartucz Luca
2. Bazsa Barbara
3. Birghoffer Péter
4. Bodorics Attila
5. Bojtár Veronika
6. Farkas Tamás
7. Fazekas István
8. Horváth Csenge
9. Jécsai Fruzsina
10. Kelencz Adrienn
11. Kertai Péter
12. Kis Katalin Klaudia
13. Klapka Roland
14. Knopp Eszter
15. Koller Domonkos
16. McCall Júlia
17. Medgyesi Dávid
18. Migács Bálint
19. Murvai Katalin
20. Nagy Marcell
21. Oelberg Lívia
22. Páncsics Zsombor
23. Péczely Petra
24. Penc Mirjam
25. Pollner Nóra
26. Prepok Marcell
27. Simola Róbert
28. Szigeti Blanka
29. Szőnyi Mihály
30. Teplán Dániel
31. Terenyei Tímea
32. Varga Sámuel
33. Yang Shan

A legjobb tanulók:

Bojtár Veronika 5,00
McCall Júlia 5,00
Penc Mirjam 5,00
Birghoffer Péter 4,92
Szigeti Blanka 4,92
Terenyei Tímea 4,92

A jelentősebb osztályprogramok

október	kétnapos osztálykirándulás (Börzsöny, Kisinóc)
október	kirándulás a szülőkkel együtt (Budai-hg)
november	színházlátogatás (Vesztegzár a Grand hotelban, János vitéz)
december	drámafoglalkozás (Csontketrec)
december	osztálykarácsony
január	színházlátogatás (Othello)
február	színházlátogatás (Ahogy tetszik)
február	Szépművészeti Múzeum (Botero-kiállítás)
március	színházlátogatás (Rómeó és Júlia)
április	színházlátogatás (Tom Jones, Az élet álom)
május	múzeumlátogatások (Munkácsy-trilógia, Gerzson-kiállítás)
június	ötnapos osztálykirándulás (Őrség, Szaknyér)
június	színházlátogatás (A hős és a csokoládékatona)
június	évadzáró kerti parti a szülőkkel együtt
augusztus	háromnapos osztálykirándulás (Zamárdi)
a tanév során	rendszeres szociális munka a Montágh Imre iskolában

Nyócbés bicegős hexaméterek

Kollektív alkotás Homérosz és Varró Dániel nyomán

Nyolcadik évről szólj nékünk Múzsánk, te ki bés vagy,
Hős eposzunkhoz erőt és ihletet adj Te ma nékünk.
Szállt két év, mi alatt a Trefortba tanulni bejárunk,
Hosszan hányódtunk, földúlván ép falu termünk,
Szép Balaton fövenyét, csocso asztal harcosait, hajh…
Elrepedeztek sok jó bútorok, el biz' a harcban.
Menteni vágyta saját lelkét, osztály renoméját
Mentórunk, sok erős gyötrelmet tűrve szivében.
Isteni élmény, hűs mámor, koktélkeverés volt,
Kólából, Boleróból…Jajj, de ki rosszba bekóstolt,
Elzöldült, kékült, s felfordult gyomra, de tüstént.
Megmenekültünk már meredek vészből, azaz élünk,
Bölcs tanarink csavarós eszejárását kitanultuk.
Harmincnégy fura földi halandó marcona arccal
dús büffé fele nyargal, békés harc a szünetben.
Ez lesz ám a sereg! Vegyük őket számba! Tehát. Hm.
Vágtata Tőrök Bálint, GyorShan jön Vega Vercsi,
Szembe velünk Számtek Peti, Lánghajú Blanka, naná, hogy
Ott menetel Kiboríts Bodorics már, jő Amcsi Dancsink,
Great Marcell, elszánt RubiKocka, s Kiküldelek Tamás…
Élen Pípec Prépik, s véle Különcz a Kelencz ám.
Cool McCall szól, s megy urasan Fürtöshaju Mihály,
Bölcs Metró Domi, szép masiniszta, Péczely Petra.
Két nimfák, Aktrisz Eszter, Laza d'Erőss Lucza nézik,
Bámulják e csodás menetet, nektárt iszogatván.
És lám jönnek szépséges Múzsák valahányan:
Szélkócolta hajú Livi, és Festő Timi Piktor,
Reppennek ők, szép mosolyú hölgyek Kat & Kati,
Barbara Bámulatos nő, s Eufrozina királynő,
Szépszavu Csengő, s jő MarathonNori, mint szellő.
Vágtat még közöttük Mirjam Ove'dose, nyiha…
Háta mögött lépked, akiért epekednek a lányok,
Békés herceg Dávid, szintúgy hős ifi ZsomBond.
Jönnek sorban a többi derék daliák valahányan.
Rajta, előre, fiúk, mindent bele, győzzön a jobbik!
Rímek hátán Poéta Péter lép, dallamok árján
Mátyás Bösendorfer, s nagy Bajnok Soma, védő,
Rögtön utána komája, Rendszerető Isti Villám.
Zárta a sort RoliCsatár, s ő cikk-cakkban elindult,
Egyszer jobbra cselez, majd balra tol egyet a labdán,
Átszlalomozva a futók közt: így ért a büfébe
Elszántan, s övé lett az utolsó pizzaszelet…

S most, Múzsák, ti beszéltek, mondjátok, ezután mi
lészen sorsunk, az, mi öröktől írva vagyon fent.

8. c

Osztályfőnök: Lenkefi Ferencné

1. Balkay Mira
2. Bede Fanni
3. Belényi Tímea
4. Beleznai Kornél
5. Berky Csaba
6. Bruckner Vince
7. Csermendy Éva
8. Cserne Flóra
9. Csonka Szilvia
10. Dang Nhat Sang
11. Edelmayer Márton
12. Fülöp Réka
13. Gecse Viktória
14. Gyurcsányi Fanni
15. Hajnal Bálint
16. Hegymegi Richárd
17. Huczka Lili
18. Illés Zsófia
19. Iritz Borbála
20. Kamarás Kitti
21. Nyerges Márk
22. Nyitray Rudolf
23. Sárosi Ádám
24. Szakszon Flóra
25. Szentaskó Tamás
26. Tischler Márton
27. Tomasz Máté
28. Tóth Gergő
29. Varju Veronika
30. Vida Tamás
31. Vitéz Orsolya
32. Zeman Gabriella

A legjobb tanulók:

Berky Csaba 4,92
Gecse Viktória 4,92
Illés Zsófia 4,92
Tomasz Máté 4,85
Zeman Gabriella 4,85
Dang Nhat Sang 4,77

A jelentősebb osztályprogramok

december 11–12.	kirándulás (Bükk, Cserépfalu)
június 11–13.	erdei iskola (Zamárdi)
július 11–14.	kenuzás (Felső-Tisza)

Osztálybeszámoló

Újra a „múzkertben"

Eljött megint az a nap az évben, amelyiken megismertük egymást. Amikor először összeállt a kép, amikor először megláttuk egymást, amikor először tudatosult bennünk, hogy egy új élet vár ránk ezzel az osztállyal.

Most ott álltunk, egy évvel később, egy évvel nagyobbak lettünk, tapasztaltabbak, de ami a legfontosabb, hogy már olyanok voltunk, mint egy nagycsalád. Mindenki ismert mindenkit, mindenki tudta a másik cikis vagy nem cikis titkát, a másik szokásait, szavajárását, pont úgy, mintha már ezer éve ismernénk egymást. Fantasztikus volt újra együtt lenni, újra „bandázni" a mi kis csapatunkkal, akikkel új kalandok, új órák, és a csodálatos témazárók vártak. Ha megkérdeznék tőlem, hogy mi az, ami a legjobban hiányozna számomra, az ez a bizonyos, Múzeum kertes nap, ami volt, van és valószínűleg még lesz is sokáig – remélem.

Évnyitó

Az első nap az iskolában. Izgatottan vártuk a hetedikesek megjelenését, hiszen ebben az évben mi avattuk őket. Amikor kimondták, hogy „ezennel a 2010-2011-es tanévet megnyitom" kicsit szomorúak voltunk, hiszen vége volt a nyárnak, de közben nagyon örültünk, mert újra együtt volt a nagy csapat.

Verébavatás

Már nagyon vártuk ezt a napot. Mi avattuk Sztrókay tanár úr osztályát, akik eme csodálatos napon zöldbe öltöztek. Három nagy csapatra oszlottunk, és végigmentünk velük az iskola környékén. Azt hiszem, a bekötött szemmel való pudingevés felejthetetlen volt, nem csak nekik, de nekünk is, valamint a mi megállónknál, a Múzeum kertben tojást dobáltak, amit úgyszintén mindenki nagyon élvezett. Miután elmondták a verébesküt, ők is teljesen a Trefort részévé váltak – mi pedig csak mosolyogtunk egymásra:„Egy év… milyen gyorsan elrepült."

Téli tábor – amit csak „behaluztam"

Ez volt az a tábor, ami igazán remek csapattá kovácsolt minket. Mindösszesen tizen-

hárman voltunk, – ha jól emlékszem – mégis fantasztikus élményként maradt meg, amit valószínűleg még 10-20 év múlva is emlegetni fogunk.

Milyen hóban, hidegben, november végén egy kis hátizsákkal megmászni a Bükköt? Ez az a dolog, amit mi pontosan tudunk. Igen, igen… először nem olyan fantasztikus, mint gondolnánk, de a látszat néha csal. Ez alatt a két nap alatt közelebbről megismertük az osztályt, akikkel nem csak óriási tapasztalatokat, hanem új barátokat is szereztünk olyan emberek személyében, akik eddig mondhatni, hogy egyáltalán nem voltak a mindennapjaink részei. Igen, volt egy kisebb túra az elején, de mégis ami a legfontosabb, amit mindenképp meg szeretnék említeni, az az este. Amikor a fény kialudt, nem volt áram (csak generátor, ami már persze addigra nem működött), a kandalló kezdett kihűlni, elővettük a mécseseket, teliraktuk vele a szobát és beszélgettünk. Tizenhárman egy kicsike szobában, mécsesekkel körülvéve, leírhatatlan élmény.

De mégis akkor miért adtam ezt a címet? Az úgy történt, hogy este már fáradtak voltunk, a sok játéktól, hóban taposástól, úgy hogy ami csak jött, azt kimondtuk. A végére már mindenkinek az volt az egyetlen kérdése, hogy: „te most tényleg azt mondtad, hogy …. vagy csak behaluztam?" – értsd: hallucináltam, kicsiny osztályunk nyelvjárása szerint.

Farsang

A mi osztályunk ötlete alapján, ebben az évben megrendezésre került a 7. és 8. osztályosok körében a Farsang. Vegyes csoportokat alakítva kellett megcsinálnunk a feladatokat, mint például az egymásról palacsintaevés, vagy a kocsi-húzás. A grimaszverseny győztese pedig nem más lett, mint osztálytársunk Edelmayer Marci. Azt természetesen hozzá kell tennem: ezt a programot – bár a hetedikeseknek szerveztük – bátran állíthatom, mi sokkal jobban élveztük.

Sportnap

Az időjárás sajnos nem kedvezett ezen a napon, de a képességeink annál inkább remekeltek. Arattunk futásban (váltóban, és egyéniben egyaránt), kosárban és fociban a fiúk, röpiben a lányok, és pontokat szereztünk például hulahoppkarikázásban és zsákban futásban (itt-ott még a tanárnő is megcsillogtatta képességeit).

Erdei suli

Reggel van. Mindenki fáradtan érkezik a Déli pályaudvarra. Vonszoljuk magunk után a bőröndünket. Ahogy elindul a vonat, mindenki kidugja a fejét az ablakon. Irány a Balaton! Az első közös balatoni kiruccanás. Fantasztikus hurrikánszerű megérkezésünk után egy kis séta – értsd: pár km, ahogy mi értettük: körbesétáltuk a Balatont. Szegény Lenkefi tanárnőt már az első percekbe kiborítottuk az „ússzunk!" és a „jajj, fáj a lábam!" csoportos felüvöltésekkel.

Természetesen az első estét egy hatalmas osztály-pancsolással zártuk, amit egytől egyig nagyon élveztünk. Fiúk lányok elleni harc – vajon be tudjuk dobni egymást a vízbe? Másnap ismételten fürödtünk. Nem bírtuk ki a hatalmas adag jégkása és tejfölös-sajtos lángos nélkül sem. Majd visszatértünk a törölközőkhöz és közös napozás vette kezdetét. Majd megtörtént a kihívás: „ti így be mertek ugrani?" – jött a fiúktól. És természetesen – néhány sikoltozás, ki-be lépkedés után – mindenki újra bent lubickolt a Balatonban. Béreltünk vízibiciklit, amire eredetileg öten lehetett volna maximum rácsücsülni, de mi persze olyan könnyűek vagyunk, hogy simán ráültünk nyolcan, kilencen. Miért is ne?

Az esti ping-pong és csocsó csaták itt se maradtak ki, amiket halál komolyan vett mindenki – ameddig a labda el nem tűnt… Kedves Rudi felszólalása maradt meg legjobban, aminek előzményeként azt kell tudni, hogy a fiúk előszeretettel űzték a foci általuk kitalált formáját – azaz mindenhol volt a labda, csak a füvön nem. Egyszer (nyolcvanszor) megesett az is, hogy labda a tetőn landolt. Először persze csak nagy nevetés volt. Másodszorra (azaz fél órával később) Rudi olyan nosztalgikus állapotba került, hogy kijelentette: „Emlékeztek, amikor felment a labda a tetőre?" – ó azok a régi szép idők.

Az utolsó nap nem akartunk hazajönni. Mindenki benne lett volna még plusz egy hétben, vagy többen, de sajnos… mint minden jónak, ennek is vége szakadt.

Végül ott álltunk az évzárón fáradtan, unottan, nyolcadikosan. Majd jött az a varázsmondat, amire egész évben vártunk: „ … és ezennel a 2010/2011-es tanévet lezárom" – és többé már nem voltunk 8. c.

Huczka Lili és Iritz Borbála

9. a

Osztályfőnök: Ferencz Gábor

1. Baán Tamás
2. Beke Péter Tamás
3. Berky Attila Zsolt
4. Borbíró Ádám
5. Bózsing Szabolcs Botond
6. Braun Tímea Ildikó
7. Darvas Flóra
8. Erdélyi Dániel
9. Földesi Csaba Rudolf
10. Garamvölgyi Eszter
11. Gay Katalin
12. Gombos Krisztián
13. Gyetvai Dániel
14. Győri-Molnár Bence Soma
15. Gyurkovics Zoltán
16. Kalota Domonkos
17. Kása Barnabás
18. Kertész Virág
19. Mályinkó Lóránt
20. Medveczky Fanni
21. Nagy Gabriella Alexandra
22. Oláh Tímea
23. Palchuber Enikő Zsófia
24. Palotás Péter Bence
25. Papp Trixi
26. Petri-Lukács Simon
27. Ritli Zsanett
28. Seo Anna
29. Sklánitz Péter
30. Sow Ábrahám Péter
31. Sörfőző Nóra
32. Stark Lívia Zsuzsanna
33. Szladek Katalin
34. Szőke Zsuzsanna

A legjobb tanulók:

Gyetvai Dániel 5,00
Palchuber Enikő 5,00
Stark Lívia 5,00
Berky Attila 4,86
Földesi Csaba 4,86
Palotás Péter 4,71

A jelentősebb osztályprogramok

szeptember 25.	osztálypiknik (Budakeszi)
szeptember 11–12.	osztálykirándulás (1.) (Borsosberény)
november 19.	öregdiák találkozó segítése
február 26–27.	osztálykirándulás (2.) (Borsosberény)
május 3.	városi tájékozódási feladat
május 23–29.	nomád tábor (Bükk, Nagyvisnyó)
július 4–8.	nyári „felező" tábor (Lovas)

társasjátékos, teázós, sütizős osztálydélutánok négy alkalommal

Osztálybeszámoló

A nomád táborban a fürdés volt a legmeghatározóbb élmény. Miután megépítettük a duzzasztógátat könnyen lehetett egyet csobbanni a nehéz munkák és fárasztó túrák után a jég hideg vízben. A fürdés felfrissített és erőt adott nekünk. Rengeteget „csatáztunk" akár egymás, akár a lányok ellen. Ezt persze csak a kora délutáni órákban tehettük meg, amikor a nap elég erősen sütött ahhoz, hogy ne fagyjunk meg.

(P. P.)

Talán nem írok újat azzal, ha azt mondom, a nomád tábor tele volt élményekkel. Olyan sok minden történt abban a szűk hétben, hogy nem is könnyű dolog választani közülük. Az a nap maradt meg bennem leginkább, amikor felügyelet nélkül napos csoportonként kirándultunk. Aznap reggel mi indultunk utoljára, mégis – talán mert Borisz is velünk volt – leelőztünk két csapatot is. Talán leelőztünk volna egy harmadikat is, ha nem vágjuk le az utat egy kicsit, és nem kerülünk kicsit máshová, mint szerettük volna. Végül is megtaláltunk egy aszfaltos utat, amit elég egyszerű volt követni, csakhogy az sem vezetett egyenesen a táborhelyre. Kénytelenek voltunk újra kalandozni, de ez most kicsit durvábbra sikeredett, mint az előző. Miután a tüskés fák és bokrok között átjutottunk, már csak egy kisebb szintkülönbség maradt, amin végül is könnyen lejutottunk. A lényeg: rendben visszaérkeztünk.

(K. V.)

A nomád tábor minden szempontból pozitív csalódás volt. Főleg az étkezések! Legtöbben arra számítottunk, hogy az egy hét alatt, ha éhezni nem is, de szenvedni biztosan fogunk az ételek miatt. Ám a tizenegyedikesek kitettek magukért, és tényleg

fantasztikusan főztek. A kirándulások sem voltak olyan vészesek, kifejezetten élveztem őket. Talán a „szállás" volt az egyedüli, amiért nem rajongtam. A polifoamom jóval vastagabb volt, mint a többieké, de még így is nagyon kényelmetlen volt. Éjszakánként – főleg az első két nap – nagyon fáztunk, ezért sapkában, dupla nadrágban, zokniban és több pulóverben aludtunk, sőt a második nap a hálózsákjainkat összecipzáraztuk, hogy egymást is melegíthessük. Reggelenként Mészáros Péter tanár úr énekhangja ébresztett minket, és az osztály azóta is énekli a „Süt, süt, süt, süt le ránk a nap…" kezdetű csodás kis dalocskát.

(G. K)

A legviccesebb dolog a nomád táborban az volt, amikor 5-6 fős csoportokban, kísérői felügyelet nélkül mentünk túrázni. Alig indultunk el, máris összetalálkoztunk az

előttünk lévő csoporttal. Az úti cél elvileg „Pali bácsi kaszálója" lett volna, de mi sosem jutottunk el oda. A zöld jelzést sehogyan sem találtuk meg, így mentük amerre jónak láttuk. A csapat több részre szakadt, de beláttuk, hogy ez sem a legjobb megoldás. Leültünk az út szélére, nagyjából egy óráig ott tanakodtunk, hogy mit tegyünk. Még egy arra járó embertől is megkérdeztük az utat, és azt a választ kaptuk, hogy „az eldobott palacknál kell jobbra fordulni". Végül úgy döntöttünk, inkább visszamegyünk a táborba. Mikor visszaérkeztünk és a tanárok is megérkeztek a tájséta útvonalának feltérképezéséről, elmondtuk nekik, hogy nem voltunk a „Pali bácsi kaszálójánál". De erről mindent tudtak ők is, hiszen ott guggoltak a bokrok között egy órán keresztül, hogy észre ne vegyük őket, mert éppen a tájséta útvonalát járták be, amikor meglátták, hogy jövünk… kb. 4 km-re az eredeti útvonalunktól.

(D. F.)

A nomád tábor nagyon jó élmény volt, bár eleinte voltak félelmeim. Nem is hittem volna el, ha nem látom, hogy hogyan épül fel a tábor egy olyan helyen, ami előtte érintetlen volt. A legjobb dolog a túrákon kívül az volt, amikor a törzsek műsort adtak elő (pl. Esőtánc, Tánc ess, Ő tánc). Ötletesre és viccesre sikerültek és mi is nagyon jól éreztük magunkat, miközben ezeket megalkottuk. A tájséta szintén fantasztikus volt, és a végén még egy kis zuhanyt is kaptunk, ami kifejezetten jól esett egy olyan meleg napon. Amikor vége lett a tábornak, szinte mindenki maradt volna még, mert nagyon jól érezte magát.

(B. T.)

A nomád tábor nagyszerű élmény volt. Mikor a hosszú, fárasztó menetelés után megérkeztünk egy derékig érő fűvel, gazzal tarkított mezőre, el sem hittem, hogy itt egy nap leforgása alatt egy elfogadható állapotú tábort tudunk majd csinálni, de sikerült. Kirakodtuk az élelmet, majd elkezdtük felállítani a nagy és kis sátrakat, Borisz fáramászásos segítségével pedig felkerültek a konyhát védő nylonok is. Ezek után kiástuk a wc-k üregeit, fürdő sátrakat állítottunk és tűzhelyet készítettünk. Sokat dolgoztunk ezen a napon, jól esett a pihenés.

(E. D.)

A nomád táborban a legemlékezetesebb program az volt, amikor kis csoportokban kellett megtenni egy adott távot. Teljes mértékben magunkra voltunk utalva, csak egymásra számíthattunk. A tájékozódással eleinte nem volt probléma, de a későbbiekben egy apró navigálási hiba miatt kicsit eltértünk az eredeti tervtől. Ezt viszont cseppet sem bántuk meg, mert felejthetetlen élmény volt, amikor kb. 1-2 km-en keresztül egy völgyben kellett lesiklanunk a térdig, néhol combközépig érő avarban. Rengeteget nevettünk egymáson, mikor valaki hirtelen megindult, majd véletlenül megbotlott egy avarban rejtőző ágban.

(G. K.)

A felező tábor számomra egy felejthetetlen élmény volt. Ferencz Gábor tanár úr családjának nyaralójában sátoroztunk Lovason. Mi Petiék többfülkés, nyolcszemélyes sátrában voltunk, amelynek viszont csak az egyik fülkéjét használtuk, és mind az öten egy helyen aludtunk jókat viccelődve egymással. Szinte minden nap lementünk a Balaton partra fürdeni, sőt egyszer vitorláztunk is Fanni édesanyja szervezésében. Nagyszerű élmény volt.

(B. P. T.)

A felező tábor nagyon tetszett. A közös főzések, a vitorlázás, a hajnalig tartó beszélgetések, az esti éneklések Csevivel (vagyis koncert a sünöknek), a strandolások, a Bangezések, Gabi felkiáltása: „Úristen, belerúgtam egy sünbe.... Lehet, hogy meghalt... Ja, nem! Még él!", beszélgetések a tábortűznél és még sorolhatnám. Mindenképpen szép élmény marad.

(D. F.)

9. b

Osztályfőnök: Gombos Éva

1. Demszky András
2. Gallwitz Ádám
3. Gaskó Judit
4. Gáti Stefánia
5. Gergely Noémi
6. Glavinics Judit
7. Hegyvári Gábor Sándor
8. Jackli Zsófia
9. Kalapos András
10. Kiss Barnabás
11. Kovács Boglárka
12. Lantos Viktor
13. Magyar Márta Szilvia
14. Majoros Káldor
15. Marouf Dániel
16. Mógor Fruzsina
17. Nagy Ádám
18. Oláh Bence
19. Papp Ádám
20. Paulovics Dániel
21. Penha Felizardo Dániel
22. Princz Ákos
23. Provits Gergely
24. Soós Blanka
25. Szabó Dea Réka
26. Szatmári Eszter
27. Szűcs Evelin
28. Török Dóra
29. Tran Hoang László
30. Uzonyi Anna
31. Varga György
32. Várhelyi Hanga
33. Városi Dominika
34. Zanathy-Pintér Anna

A legjobb tanulók:

Glavinics Judit 5,00
Penha Felizardo Dániel 5,00
Uzonyi Anna 5,00
Varga György 5,00
Jackli Zsófia 4,85
Kalapos András 4,86
Papp Ádám 4,86

A jelentősebb osztályprogramok

október 10.	színházlátogatás (Chloe Moss: Mr. Pöpec)
október 13.	Szépművészeti Múzeum (görög-római gyűjtemény)
október 15-16.	osztálykirándulás (Gánt)
október 29.	Nemzeti Múzeum (Széchenyi kiállítás)
december 21.	osztálykarácsony
február 26.	színházlátogatás (G. B. Shaw: Pygmalion)
március 9.	színházlátogatás (A gyáva)
április 7.	színházlátogatás (H. Fielding: Tom Jones)
május 2.	barangolás a Budai várban, labirintus
május 3.	kalandpark (Csillebérc)
május 9.	séta a budapesti zsidó negyedben
máj. 29. – jún 3.	nomád tábor (Bükk)
jún. 28. – júl 1.	kirándulás (Magas-Tátra)

a tanév során előadások „Vallási sokszínűség Libanonban", „A sámánizmus", „Az adatahalászat veszélyei" címekkel

Annak az évnek története, amely a nyolcadikat követte

Eposz a 9. b-ről

Segíts, jó Múzsa, halld szavam,
Jöjjön rím és szálljon dallam.
A kilenc bé egy évét, ó meséld el nekem,
Mit éltek át együtt, harmincnégyen.
Merre jártak az ifjú hősök s leányok?
S vártak-e rájuk izgalmas kalandok?

De kezdem is, mert e könyv nem végtelen,
Nem úgy – mint idén tanultuk – a világegyetem.
Isteneink s istennőink idén is küzdöttek,
Hogy piciny fejünkbe tudást verjenek.
S hogy sikerült-e például számtanból?
Kérdezzék meg maguktól az ifjaktól.

De nem csak a tantárgyakkal küzdöttünk az idén,
Egy hetet töltöttünk a természet lágy ölén,
Egy táborban, mi kint volt az erdő mellett,
Fényűzés, kényelem nem nagyon kellett.
Helyette másztunk völgyre-hegyre,
Közben az ebédre gondoltunk egyre.
A túrógombóc volt a legemlékezetesebb,
Melyben a túró sok volt – a gombóc kevesebb.

Mint már írtam, másztunk hegyre,
Néha úton, néha eltévedve,
De mindig hazaértünk épségben,
Mert tájoltunk mindenfelé nagy merészen.
Drága Múzsánk segíthettél volna néha,
Hisz iránymenettel csak egyvalaki bírta!
Átszelt ő mindent rövidgatyában,
S mi mégis követtük fáradtan, vaktában.
Bár a kullancsok ellen ő sem tudott mit tenni,
Kénytelenek voltunk egymásból szedegetni.
Majd megfürödtünk a patak hűs vizében,
Ami jól esett az igen meleg időben.
Eső viszont nem volt, villám se csapott,
Nem használtuk sokat az esőkabátot.
Azért a gumicsizmának vettük hasznát,
Köszönjük Zeusznak eme találmányát.
Táborunk környékén Farkas is ólálkodott,
Így nem volt állat vagy ember, ki betolakodott.

Majd e kalandos tábor végén,
a megpróbáltatások utolsó estjén,
Páran bátran, mások rettegve
haladtunk 400 métert a rengetegbe.
A bátor hősök önmagukkal
az „óvatosabbak” pedig társukkal,
szörnyek s árnyak közt meneteltek,
sikeresen túlélve ezt a hetet.

Jó volt egy hét távol a várostól,
A gondoktól, meg a dolgozatoktól,
Meg amúgy is, a Bükk egy szép hely,
Bár sokak szerint elég volt egyszer.

De ejtsünk pár szót a második otthonunkról,
Hőn szeretett gimnáziumunkról.
Mert volt ám tanulás is az idén,
A Trefortba indultunk minden hét elején.
Tanultunk, mert isteneink ezt kérik,
Egy ifjú felel, s dolgozat íródik.
Nem tántoríthat el minket földrengés sem,
Tanulunk mi otthon (és néha szünetben),
Harcolunk mi együtt hadseregként,
Az istenek jutalmáért, az ötösökért.
Tanulunk a híres Dionüszoszról,
Akit szeretünk s tisztelünk alapból,
(Semmiképpen sem azért, mert köze van a borhoz,
Távol álljon tőlünk, hogy nyúlunk alkoholhoz)
Bár próbatételeink igen nehezek néha,
Ilyenkor jön, és segít a Múzsa,
De néha még neki is kevés az ereje.

Egész jól kezdődött a tanév eleje,
De múlt az ősz és jött a tél,
Az ég dörgése bajt ígért.
Főistennőnk beteg lett,
S karácsonyunk nélküle tellett.
Fájtak a sok hősi szívek,
Hisz ilyet még sosem éltek.
Sírtak a leányok s ifjak,
Mi lesz velünk, amíg itthagy?
De tavasz jő, s vele boldogság,
Kiegészül az isteni sokaság.
S bár a hó egyre jobban olvad,
Kedvünk soha le nem lohad.
Főleg ha jő a nyár s mindennek vége,
Eleget tanultunk erre az évre.
Megérdemeljük a pihenést,
S elfelejthetjük a hajnali kelést.
Drága Múzsa, vigyázz ránk!
Eddig is oly jól végezted munkád.
Jövőre is számítunk szolgálatodra,
Mikor már 10. b lesz az ajtóra írva

írta: Várhelyi Hanga, őt ötletekkel segítették: Szabó Dea és Zanathy-Pintér Anna

9. c

Osztályfőnök: Mohay Péter

1. Benda Krisztián
2. Benke Kristóf
3. Bereczki Márk
4. Blázsovics Petra
5. Császár Tamás
6. Cynolter Zsófia
7. Hoffmann Ráhel
8. Horváth Lilla
9. Iritz Márton
10. Jánosi Blanka
11. Jánosi Kinga
12. Juhos Eszter
13. Kocsis Orsolya
14. Krizsán Sára
15. Laczkovszki Gyöngyvér
16. László Dániel
17. Máriáss Blanka
18. Nagy Róbert
19. Nyikos Olívia
20. Ocskay Eszter
21. Onodera Daigoro Péter
22. Orbán Balázs
23. Papp Dóra
24. Rekvényi Kamilla
25. Sipos Ágota
26. Szabados Márton
27. Szabó Andrea
28. Szikszai Anna
29. Takács Levente
30. Traore Sibien Youssouf
31. Turóczi Fanny
32. Veibli-Magyari Ágost

A legjobb tanulók:

Bereczki Márk 5,00
Papp Dóra 5,00
Rekvényi Kamilla 5,00
Horváth Lilla 4,93
Cynolter Zsófia 4,86
Jánosi Blanka 4,86
Jánosi Kinga 4,86
Turóczi Fanny 4,86

A jelentősebb osztályprogramok

október 30–31.	biciklitúra a Szigetközben
december 18.	osztálykarácsony
február 5–6.	téli túra (Mátra)
május 2.	méta, foci (Nagykovácsi)
május 3.	Láthatatlan kiállítás, Planetárium
május 14.	kenuzás (Szentendrei-Duna)
május 28.	kenuzás (Ipoly, Dunakanyar)
június 3–8.	nomád tábor
július 24–29.	kenutúra (Csallóköz-Duna)

Az áthidalt év

Az előző év végén azt a következtetést lehetett levonni, hogy az osztályban kialakult csoportokat, társaságokat az év előre haladtával egyre könnyebb volt elkülöníteni. A közöttük lévő távolság mélyült és szélesedett. Ez nem feltétlenül adott aggodalomra okot, hiszen ezekben az években normálisnak tekinthető, hogy az egymással szorosabb kapcsolatot ápoló baráti társaságok egyre több időt szeretnének együtt, magukban, a nagy osztályközösségen kívül is tölteni. De a remény megmaradt, hogy az így kialakult távolságok fölé hidak épülhetnek néhány hónappal, vagy évvel később, és egy nagy, összetartó egységgé formálódhat az osztály. Ez viszonylag hamar, már az idei tanévben, azaz kilencedikben elkezdődött.

Mint eddig minden évben, idén is sok jó, változatos programon vettünk részt. Az őszi szünetet rögtön egy kétnapos biciklitúrával kezdtünk. A nyári hőség után, és még a téli fagy előtt, októberben a Szigetközön tekertünk végig. Osztályfőnökünk és Kutrovácz tanár úr terelgette a csapatot. A szerelés most sem maradhatott el, de Mohay tanár úr táskájában mindig akad olyan szerszám, amire szükség volt, és kellő ügyesség és tapasztalat a kezében, hogy használni is tudja. Faluvégi, erdőszéli, igazán idilli szálláshelyünkön ropogó tűz, meleg kályha várt bennünket, ami igazán jól esett a csípős őszi szél után. Majd a karácsonyt ünnepeltük közösen. Vidáman, játékosan zsongtuk körül kicsinyke fenyőnket, az ajándékokat bontogatva. Észre sem vettük és már a téli szünetnél jártunk. De amikor igazán beköszöntött a hideg, akkor sem dermedtünk le a padokban. A Mátrába indultunk, hogy osztályfőnökünk vezetésével bejárjuk az álmukban is gyönyörű erdőket, szánkózzunk a havas domboldalakon. Ott

viszont, a jeges pocsolyákban, annál inkább fagyosak lettek lábaink. Kellett hozzá némi derű és az otthon melege, hogy kiolvadjanak.

Ezután talán még jobban felgyorsultak az események. Még a síelésről beszélgettek, akik voltak a táborban, és már az 1000 percesen dobálgattunk a kosárba. Eredményeinkből ítélve, bizonyára nem a győzelem utáni vágy, sokkal inkább a kupacban alvás élménye vonzott bennünket az eddigieknél is nagyobb számban erre a programra. Eredményesek voltunk viszont másban. Több tanulmányi versenyen ért el szép, kiemelkedő eredményt néhány osztálytársunk. Íme, az első bizonyíték, hogy közösségként is összeforrtunk, hogy hidat építünk, hogy a közös cél érdekében együtt tudunk működni: megnyertük a Matematika határok nélkül elnevezésű osztályok közötti országos versenyt. Úgy tudom, utoljára kb. 15 évvel ezelőtt volt trefortos osztály első ezen a versenyen. Idén mi gyűjtöttük a legtöbb papírt az iskolában (egy „kis" szülői segítséggel, köszönet érte), így elnyertük a jutalomnapot. Voltunk a Planetáriumban és a Láthatatlan kiállítást is megnéztük. És lehet, hogy nem remekeltünk a sportnapon, de néhány érmes helyet azért sikerült szerezni.

Elrepült ez a tanév, a végén járunk és elérkeztünk a közel három éve izgatottan várt eseményhez, a híres nomád táborhoz. Már veréb korunkban hallottunk a trefortos évek legnevezetesebb eseményéről, a kilencedikesek számára szervezett táborról, ami egyértelművé tette: felejthetetlen lesz. Sokan úgy meséltek róla, mint iskolai éveik egyik legérdekesebb eseménye, a nagy „vízválasztó", ami megváltoztat bennünket és közösségünket. Néhányan tréfás túlzással emlegették a friss hegyi fürdőt, az éjszakában bolyongó eltévedt túrázókat. Igen, igazuk volt: felejthetetlen, „vízválasztó", megváltoztatott bennünket és kapcsolatainkat. Ki gondolta volna, hogy ennyire fogjuk élvezni a nomád körülményeket, hogy a nagyvisnyói tisztás ennyi mindent tartogat a számunkra? Élveztük a táborozás minden percét, ezernyi új élményben volt részünk és egy kis eső nem tudta a kedvünket szegni. Az ellátás nagyszerű volt, amiért köszönet illeti tizenegyedikes segítőinket. Túráztunk és ismerkedtünk a tájjal, társainkkal, önmagunkkal. Segítettük egymást, hidakat építettünk.

Amikor véget ért a tanítás, ránk még várt egy közös program, a júliusi kenutúra. A májusi két gyakorló napot követően, nyáron a vadregényes Csallóközi-Dunára mentünk evezni. Most már mondhatjuk, hogy összeszokott csapatként, hiszen harmadik éve töltünk együtt hat napot a vízen. Az időjárás nem volt kegyes velünk, esett és elég hűvös volt, de ez nem hangolt le bennünket. Vagy talán még segített is abban, hogy jobban figyeljünk egymásra, és segítsünk egymásnak. Lehet, hogy az ég szomorú volt, de mi az eddigi legjobb hangulatú túrán eveztünk terv szerint végig a kanyargó vízen.

Idén a távolságokat átívelő hidakat építettünk, és át is keltünk rajtuk. Megtanultuk, hogy összekötve a partokat, a híd megkönnyíti az életünket, segítségünkre van, és ahogy átmegyünk rajta, úgy vissza is térhetünk.

Nagy Róbert

10. a

Osztályfőnök: Molnár Karolina

1. Ábrahám Gábor magánt
2. Bálint Katalin
3. Fabók Norbert
4. Farkas Gergely Mátyás
5. Gerszi Dóra
6. Ginter Tamás
7. Gróf Dániel András
8. Horváth May Dániel
9. Horváth Réka
10. Iványi Barbara
11. József Anna
12. Kassai Klaudia
13. Király Orsolya
14. Kovács Tamara
15. Mag Levente
16. Mészáros Gergő
17. Mészáros Hanna
18. Novák Balázs
19. Paál Orsolya Réka
20. Pálfy Áron
21. Peterdi János
22. Rohály Sára Mária
23. Simon Tamara
24. Szakolczai Diána
25. Szegedi Dóra
26. Tornyai József
27. Tóth Bendegúz Áron
28. Trautmann Gábor
29. Valovics Ágnes
30. Vargha Tamás
31. Vész Barbara Viktória
32. Zarka Zsófia
33. Zenzerova Anna

A legjobb tanulók:

József Anna 5,00
Valovics Ágnes 5,00
Vész Barbara 5,00
Novák Balázs 4,93
Rohály Sára 4,93
Mészáros Gergő 4,71

A „tizedik”

A szép kerek szám, amelyről sokaknak talán a teljesség és a nyugalom jut eszébe, valójában a szokásosnál is mozgalmasabb évet takart a számunkra.

Bizakodóan indultunk neki az iskolakezdésnek: kirándulást tervezgettünk, versenyekre neveztünk, egy maroknyi társaság még a tavaszi színjátszófesztivált is célba vette... Ám mire nekifogtunk volna a megvalósításnak, osztályfőnökünk, Molnár Karolina tanárnő már másnak kötelezte el magát: májusban megszületett a kisfia, Gáspár. A tanárnővel tölthető időt igyekeztünk kihasználni: többször is elmentünk színházba. Megnéztük A hős és a csokoládékatona történetét, végigkövettük a Kövek hullását és rendhagyó módon magunk is részesei lehettünk Klamm háborújának. Végül április elsején, pontosan tizennégy hónappal azután, hogy 2010. február 1-jén először átlépte az osztálytermünk küszöbét, Molnár tanárnő elbúcsúzott tőlünk. Az év hátralévő részében az ideiglenesség és a véglegesség között őrlődtünk: egyfelől átmeneti – „kormányzó, de nem regnáló” – osztályfőnököt kaptunk Pál Gergely tanár úr személyében, az év végéig hátralévő magyarórákat pedig Horváth Katalin tanárnő tartotta, másfelől viszont hosszú távú döntést kellett hoznunk, amikor kiválasztottuk a jövő évi fakultációkat.

A feszültségen szerencsére enyhített az érettségi szünetben Esztergomba tett kirándulás, ami „előremutató” volt, hiszen már az új (hivatalosan még csak leendő) osztályfőnökünk, Szabó Ádám tanár úr kísért minket. A faktos jelentkezési lapok leadásával végre lehullott vállunkról a teher, és a tanév vége sem váratott már soká magára. A vakációnkat pedig már napsütésessé tette a hit, hogy a következő évünk ennél csak nyugalmasabb lehet.

Rohály Sára

10. b

Osztályfőnök: Gedeon Gábor

1. Ábrahám Enikő
2. Balázs Lili
3. Beleznai Csenge
4. Bellér Gábor
5. Beregszászi Lilla
6. Bódi Fruzsina
7. Csóka László
8. Csuja Nándor Miklós
9. Darvas Júlia
10. Durucskó Dorottya
11. Fábián Benedek
12. Fazekas Máté
13. Fehér Mária Melinda
14. Horkay Alexandra
15. Kapolcsi Szabó lilla
16. Karancsi Borbála
17. Klein Lilla
18. Klinda Roland
19. Maracskó Ádám
20. Meszerics András
21. Molnár Áron Ágoston
22. Nagy Ábel
23. Németh Marcell
24. Pap Regina
25. Pataki Tamara
26. Rajkai Krisztián
27. Schien Balázs
28. Szauer Janka
29. Szél Daniella
30. Takács Luca
31. Tokaji Máté
32. Unger Ágota

A legjobb tanulók:

Beregszászi Lilla 4,79
Durucskó Dorottya 4,79
Nagy Ábel 4,79
Fehér Mária 4,71
Molnár Áron 4,71
Pap Regina 4,71

10. c

Osztályfőnök: Szénásiné Dr. Steiner Rita

1. Bakos Máté
2. Balaton Tamás
3. Balogh András
4. Balogh Eszter
5. Berger Zsófia Anna
6. Blazsán Dóra
7. Burján Máté
8. Dobreff Árpád Imre
9. Enzsöl Tamás
10. Fodor Katalin
11. Forgó Barnabás
12. Földi Viktóra
13. Glázer Patrícia
14. Jenes Vanda
15. Kadi Lyes
16. Kiséry Tímea
17. Koczor Nóra
18. Matolcsy Márk
19. Nagy Jenő
20. Németh Miklós
21. Németh Roland
22. Pákozdi Dóra
23. Rudas Dorottya
24. Sárosi Áron
25. Setényi Petra
26. Solymos Eszter
27. Szabó Barnabás
28. Szabó Orsolya
29. Takács Kristóf
30. Valovics Nikolett
31. Wittmann Franciska
32. Zahariev Júlia Olga

A legjobb tanulók:

Zahariev Júlia Olga 5,00
Szabó Orsolya 4,87
Földi Viktória 4,80
Kiséry Tímea 4,80
Glázer Patrícia 4,73
Rudas Dorottya 4,73

A jelentősebb osztályprogramok

november	osztálykirándulás (Tata)
április	Pygmalion – az American Drama Group Europe előadása
május	osztálykirándulás (Esztergom)
május	látogatás az Országos Meteorológiai Szolgálat obszervatóriumában
május	múzeumi foglalkozás ("Örök divat")
június	nomád tábor (Bükk, Nagyvisnyó)
június	kerti party
augusztus	kerékpáros tábor

A nomád

Felriadok.
Kitartó zümmögésre leszek figyelmes és puszta elővigyázatosságból kinyitom a szemem. Hát persze, egy szúnyog. Ijedten bolyong össze-vissza a sátor két rétege között, néha hozzá-hozzá érve a sárpettyes ponyvához. Felülök, rutinos mozdulattal kiszabadítom magam az oltalmazó hálózsákból és persze rögtön vacogni kezdek. Hiába a lefekvés előtt felvett ruhák irracionálisnak tűnően nagy száma, az arcom lassan elkékül, az ujjaim remegni kezdenek. Odakint az erdő megnyugtatóan susog, az alvó osztálytársak horkolásával vegyülve egyfajta bizarr, éjjeli szimfóniává alakul, amely nemsokára a sátor ajtaján nyíló zipzár hangjával teljesedik ki. Elemlámpa, gumicsizma és már masírozok is a patak felé, amely tevékenység, valljuk be, hatalmas koncentrációt és éberséget igényel. Persze közel sem annyit, mint mondjuk vérszomjasan vándorló csigákat kerülgetni az éj leple alatt. Bár sokaknak úgy tűnik, békés, jobbára ártalmatlan kreatúrák, én mégis fenntartásokkal kezelem őket.

Megérkezem.

Gyermeki elégedettséggel konstatálom, hogy jeges nyugodtsággal sétálgathatok a gyönyörű, sötét vízben, anélkül, hogy bármi baj érne. Persze egy hatévest sem kifejezetten foglalkoztat, hogy milyen mértékben nedvesedik át újonnan beszerzett helikopteres zoknija, amikor őrült módjára ugrándozik egy utcai pocsolyában.

Körbenézek.

Továbbra is úgy vélem, merőben túlzás egy kipingált fadarabot az „élet fája" néven tisztelni – főleg ha szám szerint kettő gigantikus, fekete szemeteszsák lóg róla és a kompozíciót egy kimagaslóan elegáns szeneslapát teszi felejthetetlenné –, ámbár valóban visz némi színt az összképbe. Jó felnézni rá, miközben elviselhetetlenül forró alumínium tálkámmal ücsörgök egy émelyítően kényelmetlen farönkön, és hasznos

szolgálatot tesz akkor is, amikor magabiztos támaszt nyújt a frissen odaapplikált szárítóköteleknek.

Betakarózom.

Időközben a szúnyog feladta, hálótársam viszont pótolja a folyamatos, andalító zajt. Alvóalkalmatosságként használt úszómatraca abban leli kedvét, hogy esténként legalább háromszor leenged, kellemes elfoglaltságot biztosítva ezzel tulajdonosának. Elégedetten gondolok saját matracomra és arra, hogy egészen kellemes volt ma a kilátó tövében szilvalekváros kenyeret majszolni, majd végiggurulni egy patakvölgyön, le a hegyről, fel a hegyre, át a betonúton, végig a betonúton, végül le a lápán és be a sátorba. Lassan végiggondolom az utat, először minden fa, kanyar és emelkedő tisztán kirajzolódik, aztán, ahogy közeledem az alváshoz, szilvalekváros dobozok és táncoló vaddisznók úsznak be a képbe, és lassan, nagyon lassan átveszik a főszerepet. Persze a többi között mindvégig ott motoszkál az az aggasztó gondolat, hogy sejtésem sincs, mi lesz a másnapi reggeli.

Tonhalas kenyér volt. Gumicsizmában és esőkabátban, ahogy kell.

Pákozdi Dóra

11. a

Osztályfőnök: Fernengel András

1. Balogh Dániel
2. Baróti Tamás
3. Császár Attila
4. Cseh Péter
5. Doszpod Gergely
6. Fehér Anna Gyöngyvér
7. Für Sebestyén
8. Gór Nagy Zsófia
9. Gyalog Eszter
10. Gyulai Anita
11. Hetesy Gabriella
12. Kéri Adrienn
13. Kiss Márton Örs
14. Kósik Anita
15. Kovács Márta
16. Kriván András
17. Lakner Krisztina
18. Nguyen Than Hien
19. Palotai Eszter
20. Perjés Fanni
21. Ridly Tünde
22. Seregi Henrietta
23. Szabó Bence
24. Szabó Natasa
25. Szente Orbán Csanád
26. Szolnoki Péter
27. Szomolányi Arnold
28. Szomolányi Brigitta
29. Traore Lili Fatime
30. Trombitás Péter
31. Ujlaki Ágota
32. Urszuly Franciska
33. Veress László

A legjobb tanulók:

Kéri Adrienn 5,00
Kósik Anita 5,00
Fehér Anna 5,00
Lakner Krisztina 4,73
Ujlaki Ágota 4,70
Nguyen Than Hien 4,70

A jelentősebb osztályprogramok

november 5–6.	osztálykirándulás (Mátra, Hidegkút)
június 10–15.	osztálykirándulás (Erdély)
augusztus 22–25.	nyaralás (Balatonszéplak)

11. b

Osztályfőnök: Tobisch Márta

1. Antal Jakab Erik
2. Bálint Lea
3. Berta Éva
4. Braghini Luciana Rozina
5. Csepura Zsolt
6. Darancó Stefánia
7. Dombi András
8. Erdősi Balázs Máté
9. Gáspár Ramóna
10. Ghimessy Attila
11. Győri Balázs
12. Habina Nikolett
13. Hegymegi Viktória
14. Holányi Péter
15. Honecz Lujza
16. Hosszú Klaudia
17. Ipacs Emese
18. Kakas Dóra
19. Katona Réka
20. Kővári Zsombor
21. Lengyel Norbert
22. Maiyaleh Petra
23. Nagy Dániel
24. Nagy Krisztina
25. Obriton Szabolcs
26. Sándor Soma
27. Shmolcz Gergely
28. Sklánitz Réka
29. Soponyai Viktória
30. Szénási Barbara
31. Takács Hajna
32. Tóth Sally Ágnes
33. Török Réka

A legjobb tanulók

Sklánitz Réka 5,00
Csepura Zsolt 4,90
Tóth Sally 4,83
Berta Éva 4,70
Holányi Péter 4,70

11. c

Osztályfőnök: Bozóki Gabriella

1. Ács Norbert
2. Bali Zita
3. Bárdi Bálint
4. Csáthy Dorottya
5. Érdi Gábor
6. Farkas Zsuzsanna
7. Fotiadi Szófia
8. Gencsi Katalin
9. Heim Ágoston
10. Inotay Réka
11. Irmalós Bence
12. Juhász Dorottya
13. Kalmár Dóra
14. Kálna Róbert
15. Kassai Richárd
16. Kiss-Leizer Márton
17. Lengyel Róbert
18. Ligety Hanna
19. Magyar Ágnes
20. Martin Kovács Ákos
21. Palotás Ákos
22. Püski Vera
23. Schuszter Eszter
24. Sütöri Boglár
25. Szabó Dávid
26. Szentes Zsófia
27. Sziráki Botond
28. Tasnády Kinga
29. Tóbiás Dóra
30. Tóth Hanga
31. Váradi Szonja
32. Váraljai László
33. Vörös Kristóf

A legjobb tanulók:

Csáthy Dorottya 5,00
Magyar Ágnes 5,00
Ligety Hanna 4,8
Farkas Zsuzsanna 4,8
Lengyel Róbert 4,8

Rendhagyó farsang Budaörsön

2011 februárjában egy havas, lucskos szombati napon a 11. c osztály Budaörsre tartott, azzal a céllal, hogy osztályfőnökünknél, Bozóki tanárnőnél töltsön el egy feledhetetlen délutánt, illetve estét. Már a megérkezés sem volt feltűnésmentes: nem egy utasnak megakadt a szeme a kalózokon, a sztárnak öltözött fiatalokon – ezek után nem árulok el titkot azzal, hogy farsangi mulatságról volt szó.

Mikor megérkeztünk, első dolgunk volt, hogy segítsünk a tetemes mennyiségű szendvics készítésében. Mindenki talált magának elfoglaltságot ezt követően is: egyesek társasjátékot játszottak (nagy sikert aratott a Szivárványkígyó elnevezésű kártyajáték és a kínai sakk is – hogy csak a legjobbakat említsük), mások a tanárnő két fiával játszottak. Marci, a nagyobbik fiú különösen csocsóban, míg Zsombor, a kisebbik, miniatűr pingpongban jeleskedett. Meg abban, hogy a messzire gurult labdákat a szoba távoli sarkaiból is előkerítse.

Amikor már mindenki degeszre ette magát és a társasjátékok is a helyükre kerültek, lassan kiszivárogtunk a kertbe, ahol egy érdekes, emberforma baba fogadott minket. A beazonosítása nem ment egykönnyen, míg végül a tanárnő elárulta nekünk, hogy egy kiszebabát alkottak a férjével - ezt fogjuk elégetni. A rituálé egyébként látványos volt, a lángok pedig kellemes meleget kölcsönöztek a didergőknek. Igaz, volt egy negatívuma is a dolognak – a bábu feje egy agyonhasznált gumilabda volt, aminek a szaga égő állapotban nem éppen a legkellemesebb. Mikor az utolsó lángok is kihunytak, visszatértünk a kellemesen meleg nappaliba, ahol ismét előkerültek a társasjátékok, de ezúttal csak rövid időre. Játszottunk még kicsit a fiúkkal, és ettünk az asztalon tornyosuló süteményt, és szendvicshalmokból is.

Az este felelevenítette bennem az óvodás emlékemet, amikor hasonló kiszebabát dobtunk a patakba, és énekszóval búcsúztattuk a telet. Jó volt egy kicsit újra kisgyereknek lenni.

Érdi Gábor

Betlehemezés

A 11. c néhány lelkes tagja Bozóki tanárnő vezetésével elhatározta, hogy felelevenít egy szép régi szokást: a betlehemezést. Saját ötletek és néhány régi könyv alapján állt össze a performansz.

A premier az iskola karácsonyi koncertjén volt, ahol osztatlan sikert aratott az előadás. Innen tovább indult a bekecses sereg, és még négy helyen kopogtattak, mint betlehemezők: a budaörsi 1. számú általános iskolában, a Rákóczi úti óvodában, a Holdfény utcai óvodában és a Patkó utcai óvodában. József, Mária, pásztorok, angyalok, királyok, csirkék, hit, remény, szenvedély és humor.

Hogyan zajlottak a próbák?

Kassai Ricsi (József): Közepesen sokat próbáltunk, úgy emlékszem. Inkább keveset, mint sokat. Bozóki tanárnő benntartott minket pár osztályfőnöki óra után, kiadta, hogy mit tanuljunk meg, milyen rongyos ruhákat vegyünk fel, mi meg csináltuk. Rengeteget nevettünk, és alakítottuk a darabot.

Tudtál azonosulni a darabbeli szerepeddel?

Csáthy Dóri (Mária): Az elején kicsit féltem tőle. Hasat nem tudtam növeszteni. Aztán kezdtem úgy érezni, hogy itt a történet a lényeg, nem én, mint Mária, és ez igaznak is bizonyult.

Kiss-Leizer Marci (Heródes): Igen, gonoszt azt hiszem könnyebb játszani, mint szende szűzet. Meg aztán jobban is passzol hozzám, gonoszabb vagyok ezer Heródesnél.

Váraljai Laci (pásztor): Nem volt nehéz, mivel a pásztorok szerepe a darabban az volt, hogy vicceskedjenek. A poénok nagy része népies humor volt bajszokról meg istállókról, ettől betlehemezés a betlehemezés.

Tudod, honnan ered a betlehemezés hagyománya?

Váradi Szonja (angyalka): A tanárnő mesélt nekünk arról, hogy ez a szokás a pogány és a keresztény hagyományok ötvözéséből keletkezett. A lényeg, hogy a falvakban a betlehemesek benéztek a házakba, eljátszották Jézus születésének történetét, és aztán megkínálták őket mindenfélével. Több helyen minket is megkínáltak sütivel és gyümölcslével, illetve a tanárnő is készített nekünk egy kis csokis kekszet.

Hogyan zajlottak az előadások?

Bárdi Bálint (pásztor): Egy decemberi napon korán reggel találkoztunk a sulinál. Mindannyian a Ricsiéknél aludtunk, ők közel laknak. Az első célpont a Rákóczi úti ovi volt. Bevallom, kicsit féltem, nem nagyon csináltam még ilyet. Furcsa, de lámpalázam volt egy nagy csapat négyéves gyerek előtt. Aztán feloldódott a csend, nevettek, kiabáltak, mi meg csak pásztorkodtunk.

Heim Ágoston (pásztor): Ezek után Budaörsre utaztunk. Az álmos jeruzsálemieket Mészáros tanár úr, a zeneszerzőnk irányította a városban. Itt egy óvoda tornatermében leptük meg a gyerekeket. Elhangzott az azóta emlegetett poén: „És milyenek voltak a pásztorok, gyerekek?" - „Betlehembe!"

Itt vettük fel a tempót, még két helyszín volt hátra. Kis késéssel indultunk, mert süteménnyel vendégeltek meg minket.

Juhász Dóri (angyalka): Az 1. számú általános iskolába mentünk innen. Volt időnk körülnézni is, és csak úgy ámuldoztunk az iskola modernségének láttán. Ez az előadás nem sikerült valami jól, egy kis elszólás, nyelvbotlás miatt mindegyikőnk elkezdett hangosan nevetni, de legalább mi jól éreztük magunkat, a tanárnő pedig jól elvörösödött. Az utolsó helyszín a Holdfény utcai ovi volt. Ide már csak úgy vonszoltuk magunkat, elég fáradtak voltunk. Amikor bevonultak az ovisok, mi bágyadtan ültünk a földön. Ennek ellenére szerintem tök jól szerepeltünk. Jutalmunk egy-egy kis fémpohár volt.

És hogyan érezted magad az előadások alatt?

Váraljai Laci (pásztor): Azt hiszem, átjött a betlehemes feeling, ha szabad így fogalmaznom. Az a házalós érzés, amikor egyik helyről a másikra mész, és mindenhol várod, hogy na, vajon itt mi fog történni velünk, milyenek lesznek a gyerekek, hol kell majd szerepelni, vagy kapunk e majd sütit. Kicsit a húsvéti locsoláshoz tudnám hasonlítani, csak itt több verset kell mondani.

Csáthy Dóri (Mária): Jól éreztem magam, nagyon aranyosak voltak a gyerekek. Jó érzés adni valamit ilyenkor. Persze várja az ember, hogy adjanak egy kis sütit cserébe, de nem az a lényeg. Meg izgalmas is volt, bejártuk fél Budapestet, közben el is tévedtünk. Nem minden nap csinál ilyet az ember, azóta is büszkélkedem vele. A végére jól elfáradtam, fárasztó ez a „máriáskodás".

Bárdi Bálint

Shakespeare á la Treleven'C

Osztályunk (melynek nem hivatalos neve a címben rejtezik és az nem a Shakespeare) eddig is minden évben részt vett az iskola által rendezett diákszínjátszó fesztiválon. Minden egyes alkalommal előadtuk a közösen kiválasztott darabot úgy, ahogy azt a nagy drámaírók megírták. Idén kicsit más volt a helyzet.

Bozóki tanárnő ajánlásával egy nagy klasszikust, a Szentiványéji álom című vígjátékot szándékoztunk színpadra vinni. No de nem ám az athéni főuras, tündéres köntösben, hanem egy időgéppel a jelenbe repítettük, és az egész darabot a jelenkor Armani öltönyébe öltöztettük. Így lett a tündérkirály Oberonból maffiavezér, hű szolgálójából, Puckból pedig hippi. Ezzel nem csak, hogy még humorosabbá tettük a darabot, de nekünk is könnyebb volt a szerepünkbe beleélni magunkat. A melósok, helyesbítek: munkásemberek eredeti szövegén is kozmetikáztunk egy kicsit, azaz átírtuk az egészet. Ugyanis a mű hat mesterembere rapben adta elő a mondandóját. A színpadon alkoholmentes sörünket szürcsölgetve teljes beleéléssel, igazi proletárként játszottuk szerepünket. A szerelmesek, Egéus és a fejedelmi pár is jól festett mai ruhákban. Az Egéust játszó L. Róbert készített magának egy tekintélyt ugyan nem parancsoló, de mutatós pocakot pulóverből. De a színpadon nem csak színészkedtünk. Az osztály

négytagú csibész-rap formációja a díjkiosztó előtti szünetben előadta slágerré vált dalát, a Betyár-rapet, mégpedig nagy sikerrel.

Bár előadás közben akadt némi technikai probléma (a szamárfülekkel), megpróbáltunk a lehető legjobban kijönni ebből is. Valószínűleg sikerült, mert a díjkiosztón elég sok díjat kaptunk. Tanárnő rendezésében a darab megnyerte a 9-11. osztályosok kategóriáját, miénk lett a vándordíj, a legjobb epizodista és a legjobb női alakítás díja is. Bár ez utóbbit meglepő módon Marci kapta meg, mivel ő a mű végén egy női szerepbe bújt. A díjkiosztó során minden alkalommal, mikor meghallottuk az osztályunk vagy osztálytársunk nevét, barbár harcosok hordájaként üvöltöttünk fel. Én azt mondom, megérte a fáradságot ez a darab, véres verejtékünk árán megérdemeltük a sikert, és közben mi is jól éreztük magunkat.

De soha többé nem veszek fel szamárfület!

Váraljai László

Erdély

Tizenegyedik végén (vagy legalább tizenkettedikben) az osztályok általában Erdélybe mennek kirándulni. Így tettünk mi is. Egy verőfényes nyár eleji napon indultunk el.

A vonat Biharkeresztesig vitt minket. Szép lassan leszálltunk, és már majdnem elhittük, hogy a Vadkeleten vagyunk, amikor begördült egy légkondicionált, Mercedes típusú busz, kipattant belőle Miklós, a buszsofőr, ingben és bőrcipőben, majd rövid egyeztetés után elkezdte gurulós bőröndjeinket a busz gyomrába pakolni. A rövid egyeztetést egy bordó pulcsis, kopaszodó, pénztárcáját a nyakában hordó férfi végezte. Ő Bárdi Nándor, az édesapám (továbbiakban Bárdi papa) volt, mellesleg állandó idegenvezetőnk, beszerzőnk, navigátorunk, tolmácsunk, animátorunk, szakácsunk, túravezetőnk, aki megmutatta Erdélyt belülről.

Áthágtunk a Királyhágón, és máris egy tál gőzölgő csorba leves előtt találtuk magunkat. Másodszor a kolozsvári Diakóniai Központ előtt érintette talpunk az erdélyi földet. A szálláson nem sokat tartózkodtunk, hamar nekivágtunk Kolozsvárnak. Idegenvezetőnk itt egy fiatal történész volt. Ebben a városban tapasztaltuk meg először a Szent Mihály-templom és Mátyás király szobra, illetve az ortodox katedrális és Avram Iancu szobra kapcsán, hogy mi is az a szimbolikus térfoglalás. Ez a téma többször előkerült a későbbiekben is. Szakácsunk vacsorára hidegtálat készített egy könyvtárban. Ezek után megtekintettük a helyi magyar színházban Visky András darabját, majd visszaindultunk a szállásra. Navigátorunk segítségét könnyelműen elutasítottuk, így el is tévedtünk. Mészáros tanár úr és pár lelkes önjelölt navigátor már fél órája kereste a helyes irányt, amikor Bárdi papa kiszállt egy taxiból(!), és hazavitt minket, mi pedig a megszégyenített pestiek pírjával az arcunkon tértünk nyugovóra.

Másnap – pünkösdvasárnap – Marosvásárhelyre érkeztünk. Idegenvezetőnk itt megint két diák volt, akik megmutatták nekünk a Teleki-tékát, amit sajnos épp felújítottak, ezért nem vehettük be, a várat, a kultúrpalotát, és a helyi ortodox katedrálist. Az osztályt igazából két dolog hozta lázba, egy nagyon aranyos kóbor kutya és egy szintén aranyos kisbaba. Ezek után Segesvárra indultunk, a busz hangos volt jó kis szóvicceinktől. Miki, a sofőr megemlítette, hogy pár nap múlva ki kell, hogy rázzuk a busz pár szőnyegét, és mikor láthatólag nagy kedvvel beleegyeztem, megjegyezte, hogy jó gyerek vagyok. Kicsit esett az eső, a parkolás is sokáig tartott, Bozóki tanárnő szerint azért, hogy olyan helyen tudjunk megállni, ahol semelyik ajtónál sincs tócsa. Felsétáltunk a fellegvárba, körülnéztünk, majd megettük a vacsoránkat. Úgy emlékszem itt zúgolódtunk először a szalámis szendvicsek miatt. Ügyes fogás volt bevetni egy újabb erdélyi specialitást: a házi csokit. Késő este értünk a sepsiszentgyörgyi Mikes Kelemen Líceum Kollégiumába. Megvacsoráztunk, majd önfeledten hempergőztünk a jó öreg vaságyakon.

Pünkösdhétfőn Sepsiszentgyörgyön barangoltunk, idegenvezetőnk Bárdi papa volt. Benéztünk a református erődtemplomba, ahol beszélgettünk az öreg presbiter bácsikkal, vagyis ők beszéltek velünk, mi meg próbáltuk kibogozni az ízes tájszólásukat, mint Nagysándor a gordiuszi csomót. Ezek után bejártuk a város főterét, egy fás, ligetes parkot. Benéztünk a Székely Nemzeti Múzeumba, majd újból a szimbolikus térfoglalást vizsgáltuk a helyi ortodox templom és az őt eltakaró néhány panel kapcsán. Miki itt szedett fel minket, és már suhantunk is Brassó felé, ami Bárdi papa szerint Európa utolsó városa. Innentől keletre csak guggolós wc van, nincs páros tánc, nincs gótika, katolikusok vagy magyarok csak elvétve találhatóak. Az Európán túliság bizonyításaképpen beültünk miccset (grill kolbászka darált húsból) enni egy igaz román, szocreál kertvendéglőbe Brassó belvárosában. A panelházaktól közrefogott lebetonozott placcon 10-15 darab piros-fehér terítővel leborított asztal volt. Román munkások és nyakkendős nyugdíjasok sörözgettek a beszűrődő napfényben. Ezek után körbejártuk a Fekete templomot és egy hatszáz éves ortodox katedrálist a belváros szélén. De mi csak mosolyogtunk a szökőkutat fotózó japánokon a félig nyers miccs ízével a szánkban. Egy felvonó felvitt minket a Cenk nevű hegyre, ott fotózkodtunk, meghallgattuk az idegenvezetőnk mondandóját, majd visszaindultunk Sepsiszentgyörgyre.

Ott már várt minket a líceum 11. osztálya, akikkel főztünk, fociztunk, beszélgettünk, és sokat nevettünk. A menü paprikás krumpli volt, és ha jól emlékszem, eltángáltak minket fociban, de azért a kapcsolatot azóta is tartjuk velük a facebook-on.

Kedden kissé megfáradva indultunk a Szentegyháza közelében csordogáló Szeltersz patak völgyébe, ahol egy takaros turistaház és pocakos-bajszos tulaja várt minket. Útközben megálltunk Gelencén, ahol Iza néni vette át a szót Bárdi papától és a Szent László-legenda jeleneteit ábrázoló freskókról híres templomot mutatta be nekünk. Kicsit még beszélgettünk a közbirtokosságról, berbécsekről, borkányokról, majd szemtanúja voltam, hogy Mészáros tanár úr és Bozóki tanárnő felosont az ezer éves orgonához és lelkesen püfölni kezdték. Útba ejtettük a Szent Anna-tavat, körbesétáltuk, fotózgattunk, majd továbbálltunk, hogy ebédünket egy Perkő nevű magaslaton költsük el. Szakácsunk ismét hidegtállal készült, a menü szalámi, paprika, sajt és jaurt, román joghurtos-kefíres étel volt. Csíkszeredán keresztül értük el a festői szépségű Szeltersz völgyét, ahol pocakos házigazdánk valószínűleg a bőséges vacsorával akart minket saját képére formálni. Sötétedés után tüzet raktunk, Mészáros tanár úr énekelt, mi pedig együtt üvöltöttünk a farkasokkal.

Másnap vettük csak igazán szemügyre a tájat. A turistaház egy szűk völgyben helyezkedett el egy hideg vizű, bő folyású patak mellett, köröskörül fenyőerdők, ameddig a szem ellát. Bárdi papa nem tagadta, hogy ez az egyik kedvenc helye. Délelőtt a vezetésével egy rettentően vad, zsombékos havasi legelőre sétáltunk fel, ahol már várt minket pár pásztor, akik megmutatták az esztenájukat, megkóstoltatták velünk az ordát, cserébe mi jól megkergettük a csekákat (disznókat). A pásztorokkal sokáig beszélgettünk, és az osztály önjelölt rapperei előadták nekik a Betyár-rap című számot a szekerükön ugrálva. Vittünk nekik egy szelet Budapestet. A bő ebéd után a lányok bemutatták a fürdőruháikat, a fiúk pedig lubickoltak a jéghideg habokban, majd egy traktor után kötött szekéren felvontattak minket a Madarasi Hargitára. Úttalan utakon, a Mount Everestet idéző hidegben, pár óra alatt zötykölődtünk fel egy turistaházhoz. Innen gyalog mentünk tovább a csúcsra. Csodálatos volt! Mélységek, magasságok, hit, vér és szenvedély! A faluba visszatérve könnyes búcsút vettünk Bárdi papától, osztályfőnökeink pózoltak kicsit a traktorral, majd Miki hazafuvarozott minket. Este sokat megélt talpunkat megmelengettük a tábortűznél, majd megfürödtünk a csak napenergiával működő vizesblokkban (az erdő közepén!), és nyugovóra tértünk.

Az utolsó napon pakoltunk, rohantunk, keresgéltünk. Csak az első kátyúmentes sztrádán kezdtem el visszavágyni. Furcsa, de minden jól sikerült. Jó volt együtt lenni, nyomorogni a buszon, röhögni, veszekedni az ágyakon, hajnalig dumálni, enni. Hogy ez kinek köszönhető? Bozóki tanárnőnek, Mészáros tanár úrnak, Bárdi papának, a lelkes osztálynak, a sorsnak vagy esetleg a buszsofőr Mikinek? Bárki legyen is az: köszönöm!

Bárdi Bálint

12. a

Osztályfőnök: Csapodi Zoltán

1. Bagdy Ábel
2. Balogh Patrícia
3. Barborják Zorka
4. Bárdits Éva
5. Barna Dávid
6. Boldizsár Célia
7. Dankházi Ádám
8. Dőry Bálint
9. Elekes Péter
10. Fülöp Péter
11. Fűzik Míra
12. Hompot Bálint
13. Ignátkó Bence
14. Juhász Dorottya
15. Kacskó Fanni
16. Kassai Mercédesz
17. Kenesei Zsanett
18. Keszthelyi Boglárka
19. Kovács Beáta
20. Mónus Gergely
21. Muzsay Boglárka
22. Nagy Nóra
23. Németh Krisztina
24. Pallai Orsolya
25. Pápai Lőrinc
26. Réti Csaba
27. Steiner Luca
28. Szöllősi Zsófia
29. Takács Péter
30. Tóth András
31. Varga Boglárka
32. Zavecz Zsófia

A legjobb tanulók:

Bárdits Éva 5,00
Fülöp Péter 5,00
Fűzik Míra 5,00
Ignátkó Bence 5,00
Kenesei Zsanett 5,00
Kovács Beáta 5,00
Németh Krisztina 5,00

A jelentősebb osztályprogramok

szeptember 5–7.	osztálykirándulás (Zamárdi)
január 28–30.	téli túra (Börzsöny, Kóspallag)
június 23.	bankett

Osztálybeszámoló

Kezdetben mindenki félelemmel gondol az utolsó évre. Kezdődik a tizenkettedik, a szalagavató, a ballagás, és persze az érettségi. Ugyan mindenkiben ott motoszkálnak ezek a gondolatok, első nap mégis az izgalom kerekedik felül, amit a többi napon felvált az izgulás, figyelem, összpontosítás és a szinte elenyésző mennyiségben az unalom (persze csak a szünetek alatt).

Az érettségi gondolata az első pár hónapban csak egy távoli eseménynek tűnik, éppen ezért lehetséges, hogy néhányan az előző években is elegendőnek ítélt szorgalommal állnak neki a tanulásnak; azonban még ők sem menekülhetnek a tételkidolgozás alól. Ez a pár hónap, még messze-messze az érettségitől, szinte teljes nyugalomban telik, egyedül a táncpróbák, valamint a kevésbé boldog hangulatban zajló osztályfőnöki órák miatt érezhető valami különbség attól, amit már megszoktunk. Ezek a táncpróbák persze a szalagavató miatt szükségesek. Ahhoz, hogy addigra minden tökéletes legyen, már hamar el kell kezdeni őket, de először is a legnehezebb feladat: zenét választani a tánchoz. Ez nemcsak hogy rengeteg veszekedésbe, de még annál is több osztályfőnöki órába és szünetbe került. Ám végül mégis sikerült dönteni, és a próbák elkezdődtek. Azonban az elégedettség nem lehetett teljes, hiszen rengeteg feladat állt még előttünk: Milyen legyen a kiegészítők színe? Milyen legyen a lányok ruhája? Hosszú, vagy rövid ujjú? Milyen színekben táncoljon az osztály? Stb. Ezek az adott pillanatban rettentő fontosnak tűntek, kivéve a fiúk számára, akik tizedszerre hallgatták végig, hogy a lányok egyik része fehér, másik része kék, harmadik része piros, negyedik része pedig bármilyen színű pólóban szeretett volna táncolni. Legalább sosem unatkoztunk. (Végül több színben pompáztunk a fellépésen.) A sok próba, a lányoknak a fiúk hátán történő átforgatása, a póló- és zeneviták, s a szeretetteljes pillanatok után végül elérkezett a szalagavató napja, ami eseménytelennek semmiképp sem nevezhető. Utazás próbára, vissza a ruháért, el a fodrászhoz, utazás a helyszínre. Így a szülőknek is volt dolguk. Majd elkezdődött a műsor: szalagozás, öltözés, első tánc, öltözés, második tánc, öltözés, harmadik tánc, öltözés vissza a szép ruhákba, hogy a szülőkkel lehessen fényképezkedni. Utána persze a fáradhatatlan fiatalság – hogy ügyes-bajos dolgaikat megbeszélhesse – külön vonult egy after party keretében.

Ugyan a szalagavató után szünet következett, a legtöbb végzős (a második félév közeledtével) már nehezen tudta volna kiverni fejéből azt a bizonyos közelgő eseményt. Az iskolában még mindig minden a helyén volt, minden ugyanúgy ment tovább, valami mégis más volt. Ebben természetesen közrejátszott kedvelt magyartanárnőnk, Molnár Karolina távozása, ám emellett valami más is volt a levegőben. Minden tizenkettedikes érezte, tudta, hogy hamarosan bekövetkezik az elkerülhetetlen. Amit szinte már várnak is a sok izgalom miatt. Persze ez semmiképp sem az érettségi miatt volt, sokkal inkább a ballagás tehető felelőssé az egyre stresszesebbé váló hangulatért. Azonban mikor elérkezett a napja, valahogy mégsem tűntek olyan kétségbeesettnek a végzősök, a 12. a pedig talán még évfolyamtársain is túltett nyugalmával, ahogy végigballagott az iskolán, melyben – valószínűsíthetően – utoljára tanult. Majd kivonultunk a Múzeum kertbe, hogy elbúcsúzzunk az alsóbb évesektől és tanárainktól. Személyesebb búcsút a szerenádok alkalmával vettünk tőlük, amelyeken köszönetünket és kötődésünket fejeztük ki.

Azonban mindnyájan tudtuk, hogy ez a búcsú még nem végleges, hiszen nemsokára újra látjuk majd őket, lehet, hogy kevésbé nyugodt és boldog pillanataink egyikén. Erre valóban csak egy hétvégét kellett várni, hiszen hétfőn újra visszatértünk az iskolába, azonban már tényleg nem tanulni, hanem sokkal inkább bebizonyítani, hogy eddig tanultunk, és hogy tanáraink munkájának megvolt az értelme. Ahhoz képest, hogy mennyi munkát és időt fektettünk bele, hihetetlenül gyorsan repült el mellettünk ez a pár nap a vizsgákkal. Mindenki megkönnyebbülten lépett ki a kapun az utolsó dolgozat után, de még mindig hátra voltak a szóbeli vizsgák. A fennmaradó időben ezekre készültünk, majd mikor az egész osztály végzett, egy napsütötte szerdai napon végképp lezárult a trefortos életünk (mármint ilyen formájában) az érettségi bizonyítványok kiosztásával, és a bankettel. Ugyan ezután a legtöbben hazamentek, mégis biztosak lehettünk benne, hogy az iskola végeztével is megmaradnak az itt kötött barátságok. A sok fáradozás, tanulás és izgulás ellenére végül mégis mindenki a legszebb emlékekkel fejezte be ezt a hat felejthetetlen évet.

Németh Krisztina

12. b

Osztályfőnök: Magyarné Ulrich Zsuzsanna

1. Balaskó Dávid
2. Bálint Eszter
3. Bálint Orsolya
4. Barta Klára
5. Benda Felicián
6. Béres Roland
7. Császár Zoltán
8. Deák Tibor
9. Fehér Vanda
10. Főző Krisztina
11. Furák Fanni
12. Gregorics Balázs
13. Harsán Réka
14. Hatlaczki Ádám
15. Horváth Fábián
16. Jaczkó Dániel
17. Kádár Zita Ágnes
18. Karsai Szófia
19. Koczor Kata
20. Kovács Vera
21. Kolozsvári Anna
22. Kricsfalusy Márk
23. Magyar Dóra
24. Müller Barbara
25. Olajos Balázs
26. Orbán Balázs
27. Palotás Petra
28. Reményi Réka
29. Salgó Eszter
30. Somogyi Dóra
31. Soponyai Alexandra Bianka
32. Széman Szidónia
33. Szűcs Gergely
34. Temesi Fruzsina
35. Vadászi Henrietta

A legjobb tanulók:

Kovács Vera 5,00
Olajos Balázs 5,00
Palotás Petra 5,00
Temesi Fruzsina 4,88
Vadászi Henrietta 4,88
Bálint Orsolya 4,78
Barta Klára 4,78

12. c

Osztályfőnök: Faragó Norbert

1. Ádám Sándor
2. Adamik Dóra
3. Bakos Csenge
4. Bodó Kinga Sára
5. Bognár Petra
6. Dombi Eszter
7. Farkas Kinga Réka
8. Földes Péter
9. Gergely Kristóf
10. Gubicz Flóra Anna
11. Herczeg András
12. Jánosi Lilla Éva
13. Juhos Fanni Hanna
14. Kalocsay Noémi Petra
15. Karvalics Ákos
16. Kátai Kristóf
17. Kónya Kinga
18. Kovács Bálint
19. Laky Tibor
20. Lengyel Zsanett
21. Mester Barnabás
22. Nagy Petra
23. Piller Emese
24. Pistyán Jutka
25. Reményi Lilla
26. Sasvári Tunga
27. Sinka Gabriella
28. Sipos Júlia
29. Suba Gábor
30. Szabó György
31. Szabó Mihály
32. Szilágyi Krisztina
33. Szilvai Zoltán
34. Szüle Ildikó
35. Tóth Bence

A legjobb tanulók:

Sasvári Tunga 5,00
Kalocsay Noémi 4,89
Bodó Kinga 4,88
Reményi Lilla 4,88
Sipos Júlia 4,86
Adamik Dóra 4,75

AZ ISKOLAI ÉLET KÜLÖNBÖZŐ TERÜLETEI

A diákönkormányzat munkájáról

A diákönkormányzati képviselők: Szabó Máté, Fekete Borbála (7. a), Lindner Lídia, Csűri Soma (7. b), Czoch Ákos, Serebrenik Ávi (7. c), Pikó Fruzsina, Szénási Júlia (8. a), Migács Bálint, Yang Shan (8. b), Beleznai Kornél, Huczka Lili (8. c), Garamvölgyi Eszter, Petri-Lukács Simon (9. a), Jackli Zsófia, Zanathy-Pintér Anna (9. b), Nyikos Olívia, Rekvényi Kamilla (9. c), Fabók Norbert, Valovics Ágnes (10. a), Beleznai Csenge, Horkay Alexandra (10. b), Földi Viktória, Koczor Nóra (10. c), Ridly Tünde, Kovács Márta (11. a), Gáspár Ramóna, Braghini Rozina (11. b), Gencsi Katalin, Irmalós Bence, Heim Ágoston (11. c), Hompot Bálint, Fülöp Péter, Bárdits Éva (12. a), Balaskó Dávid, Magyar Dóra (12. b), Tóth Bence (12. c) voltak. A diákönkormányzatot Bárdits Éva (12. a) és Tóth Bence (12. c) vezették, a munkájukat segítő tanár Mészáros Péter tanár úr volt.

A diákönkormányzat által szervezett vagy támogatott programok

A dök havi rendszerességgel gyűlést tartott, az év elején egy kétnapos döktábor keretében megvitatta a legfontosabb teendőit. Üzemeltette a földszinti diákfénymásolót. December 6-án a dök Mikulás végigjárta az iskolát. A dök az őszi Trefort nap kapcsán fotópályázatot hirdetett, díjakkal, kiállítással, segédkezett a Trefort bál, és a GyalogTrefort túráinak szervezésében, valamint közönségdíjat ajánlott fel az iskolai diákszínjátszó fesztiválon. A dök honlapja megújult, egyesült a nyomtatott diákújsággal, és TrefortUtca néven on-line elérhetővé vált (trefortutca.hu).

Csütörtök és finom

A már több éve indított Komoly és finom rendezvény mostanra kinőtte magát, és több társprogram is csatlakozott hozzá: a Könnnyű és finom, mely a könnyűzenére helyezi a hangsúlyt, illetve a Beugró, az ismert televíziós program kópiája, mindkettő diák és tanár résztvevőkkel. Mivel a programok szokásosan csütörtökön kerülnek megrendezésre, így kapta a sorozat a „Csütörtök és finom" elnevezést. Ez évben kissé megritkultak ugyan a programok, de mindhárom fajta rendezvény képviseltette magát. Kiemelkedő volt közülük a karácsony előtti utolsó tanítási napon a szünetekben a folyosókon zajló zenés rendezvény, hagyományosan zenész diákok és a tanári kamarakórus részvételével. A Komoly és finom Valovics Ágnes és Nikolett, a Könnyű és finom Farkas Kinga és Horkay Alexandra, a Beugró pedig Zanathy-Pintér Anna gondozása alatt valósult meg.

1000 perces sportok

A tavalyi év kényszerszünete után 2011. április elsejére szerveztük a dök által rendezett legjelentősebb programot. Hosszú előkészítő munka után három sportágban egy éjszakán keresztül mérkőztek meg a jelentkezett osztályok diákjai. A kosárlabda egész éjjel, a foci 22 óráig, a röplabda pedig szürkületig zajlott. A dök biztosította az egyik büfét, felkérte a meccsek vezetőit és a segítő tanárokat, továbbá elkészítette a beosztást. A program jól sikerült, az iskola diákjai nagy számban vettek részt rajta.

ART napok

2008 szeptembere óta fűzte szorosabbra az együttműködést a három ELTE gyakorlóiskola, az Apáczai, a Radnóti és a Trefort diákönkormányzata. Az előző években számos közös program zajlott, melyek diákcsere keretében hozták közelebb a három iskola tanulóit. A diákcserék alkalmával az egyik iskola vendégül látta egy teljesen szokványos napon a két másik iskola kiválasztott tanulóit, akik így bepillantást nyertek a fogadóiskola hétköznapjaiba, összehasonlíthatták azt saját iskolájukéval, kicserélhették tapasztalataikat a két másik iskola diákjaival.

2011-ben a diákönkormányzatok kicsit más oldalát próbálták ki a diákcserének. A tanulók ugyanis nem egy hétköznapra látogattak át a másik gyakorlóiskolába, hanem az adott iskola egy-egy különleges, tanítás nélküli munkanapján vettek részt. A három esemény ez volt: április 7.: Apáczai napok – diákprojektek, diákelőadások és egyéb délutáni programok, április 8.: Radnóti tudományos diáknap Bolygónk, a Föld: felelősségünk, félelmeink, reményeink címmel, április 14.: a Trefort művészeti napja Tavaszünnep címmel. Az „iskolacsere" programban résztvevő diákok Gay Katalin, Seo Anna (9. a), Jackli Zsófia, Zanathy-Pintér Anna (9. b), Laczkovszki Gyöngyvér, Turóczi Fanny (9. c), Zarka Zsófia, Ginter Tamás (10. a), Beleznai Csenge, Klein Lilla (10. b), Jenes Vanda, Solymos Eszter (10. c) voltak.

A felvételi a Trefortba

Október végén közzétettük az iskola honlapján az idei felvételivel kapcsolatos legfontosabb tudnivalókat, illetve iskolánk felvételi tájékoztatóját. Fontos változás volt a korábbi évekhez képest, hogy – élve a jogszabály adta lehetőséggel – újra hirdettünk (két részből álló) szóbeli felvételit is a hozzánk jelentkezőknek.

A felvételin az elérhető maximális pontszámok a következők voltak: magyar nyelv írásbeli: 50 pont, matematika írásbeli: 50 pont, egyéni beszélgetés: 24 pont, közösségi játékok: 12 pont, általános iskolából hozott eredmények: 10 pont. Így összesen 146 pontot lehetett szerezni.

A november 26-án megtartott igazgatói tájékoztatóra mintegy 230 szülő és 160 hatodikos diák érkezett az iskolába. Míg a szülőket a nagy tornateremben az igazgató úr és helyettese az iskoláról és az aktuális felvételi eljárásról informálta, addig a leendő felvételizők – jól bevált módon – öt különböző helyszínen ismerkedtek a Treforttal: látványos biológia és kémia laborkísérletek, kreatív művészeti alkotóműhely, az iskola épületével és honlapjával kapcsolatos kvíz feladatok, a Trefortban tanított idegen nyelvekről tartott előadás és több társasjáték várta őket. A gyerekcsoportok kísérésében idősebb trefortos diákok és tanárok segédkeztek.

A központi írásbeli felvételi vizsgára magyar nyelvből és matematikából 2011. január 21-én, pénteken délután került sor. Iskolánkban (a január 27-i pótnapot is beleértve) 199 diák írta meg dolgozatát. Hagyományainkhoz híven hetedikes diákjaink segítettek a felvételizők és szüleik fogadásában, eligazításában, valamint a felvételi további lépéseiről szóló írásos tájékoztató kiadványunk kiosztásában.

Január 28-án az írásbeli dolgozatok eredményeit (kódszámmal ellátva) feltettük az iskola honlapjára, január 31-én és február 1-jén pedig lehetőséget biztosítottunk a szülőknek, hogy a kiértékelt feladatlapokat megtekintsék.

A Trefort iránt érdeklődő hatodikos diákoknak és szüleiknek idén is szerveztünk nyitott napokat, ezúttal január 31. és február 2. között. A tanárok 24 nyitott tanítási órát hirdettek meg, melyekre a honlapon keresztül lehetett bejelentkezni. A három nap alatt összesen 185 szülő és gyermek élt ezzel a lehetőséggel.

A február 18-i határidőig minden eddiginél több, 470 diák jelentkezett a Trefortba.

Annak az 50 tanulónak, aki az írásbelin elért eredménye és hozott pontszáma alapján a rangsorunk legelején állt, megajánlottuk a felvételt, így nekik nem kellett a szóbelin részt venniük (részükre jóváírtuk az ott megszerezhető, maximális 36 pontot).

A szóbeli felvételit február 26-án és 27-én (szombat-vasárnap) tartottuk. Az erre behívott 187 tanulót kétféle feladat elé állítottuk: egy egyéni, háromfős tanári bizottsággal zajló beszélgetésen, és egy 12 fős csoport tagjaként közösségi játékokon kellett megmutatni magukat. A szóbeli vizsga során az alábbiakat figyeltük: szókincs és kifejező készség, fantázia, asszociációs készség, kreativitás, kapcsolatteremtés, együttműködés, szabálykövetés, alkalmazkodó készség.

Március 4-én feltettük a honlapra a megszerzett összpontszámokat tartalmazó ún. ideiglenes felvételi jegyzéket, melynek ismeretében a szülők a jelentkezési lapon általuk megjelölt iskolák közötti rangsort március 18-ig módosíthatták.

Április elején elküldtük a győri Felvételi Központba azt a listát, amelyen a hozzánk felvételiző tanulók szerepeltek az elért eredményeik szerinti sorrendben. Két héttel később visszakaptuk Győrtől azt a névlistát, hogy valójában kik járhatnak majd a következő tanévtől a Trefortba.

Április 27-ig a felvételi pozitív vagy negatív eredményéről értesítettük a diákokat és szüleiket, majd május közepén a felvett diákokat három, egyaránt 34 fős osztályba soroltuk.

A 2011/2012-es tanévre szóló beiratkozás június 22-én volt.

Pál Gergely

A 2011/2012-es tanévre a következő tanulók nyertek felvételt a három hetedik osztályba:

Aradi Sára, Alaksza Flóra, Aradi Júlia, Bagossy Júlia, Bakos Lilla, Balázs Sámuel, Bálint Klaudia, Barborják Péter, Baumann Anna, Bazsik Laura, Berghammer Dávid, Birghoffer Tamara, Bognár Márk, Borsós Hanna, Bozsik Szabolcs, Bölcskei Andor, Bruckner Máté, Cervenak Márton, Cynolter Márton, Csépány Patrícia, Dallos Martin, Donáth Botond, Donkó Dániel, Farkas Dóra, Farkas Kelemen, Farkas Nóra, Fendle Minka, Frizzi Blanka, Fülöp Máté, Fürst Máté, Gaál Edina, Gaál Krisztina, Gaskó Simon, Gombás Dániel, Horváth András, Ispánki Marcell, Jávor Ádám, Kádár Anna, Kalapos Péter Pál, Kancsár Diána, Karancsi Eszter, Karancsi Zsófia, Kereszturi Dóra, Kis-Tóth Zsombor, Kméczik Regina, Koncz Lili, Kósa Eszter, Kristóf Benjamin, Kubik Csenge, Leiner Soma, Lengyel Dániel, Lini Ákos, Lovász Berta, Mészáros Blanka, Misius Tamás, Moró Júlia, Mosoni Anna, Nagy Emese, Nagy Krisztina, Nagy Viktória, Nagypál Petra, Németh Katalin, Nguyen Hoang Hai, Nguyen Nam Son, Papp András, Papp Noémi, Pásztor Rebeka, Póta Krisztián, Rácz Adrienn, Rácz Emese, Rácz Julianna, Rátki Annamária, Rieder Anna, Ringhoffer Márton, Rozsáli Márton, Simola Rita, Simon Dániel, Simon Mihály, Solymos Petra, Sonnevend Eszter, Soós Lilla, Stéger Sámuel, Szabados Gergely, Szabó Kitti, Szabó Sebestyén, Szántó Marcell, Szelényi Márton, Szlovák Balázs, Szondi Ádám, Szórádi Balázs, Szulovszky Péter, Tompa Gábor, Tóth Boglárka, Tóth Orsolya, Tóth Zsófia, Tőke Barnabás, Varga Nóra, Vass Antónia, Zarándy Lilla, Zarka Júlia, Zelnik Paloma Petra, Zólyomi Sára Borbála

A Frankofónia ünnepe

(2011. március 23.)

Március 20-a világszerte a Frankofónia nemzetközi napja. Mi is az a frankofónia? Frankofónia a frankofón országok és kormányok nemzetközi szervezete, francia nyelven a franciául beszélő emberek közösségére is utal a kifejezés. A szervezet hivatalos neve Frankofónia Nemzetközi Szervezete (Organisation internationale de la Francophonie, OIF), melynek 55 tagállama, valamint 13 jelölt országa van. Magyarország 2004 óta jelölt ország. A frankofónia elnevezés a francia földrajztudóstól, Onésime Reclus-től származik, aki ezzel a kifejezéssel először 1880-ban utalt az emberek és országok egy olyan csoportjára, melyek a francia nyelvet használják. A nagybetűs Frankofónia elnevezést viszont Léopold Sédar Senghor használta először, a Négritude irodalmi és politikai mozgalom alapítója, az Esprit magazin egyik számában 1962-ben. Senghor szavának értelme humanista elképzeléssel bírt. A modern értelemben vett Frankofóniát 1970-ben alapították. Mottója: egyenlőség, komplementaritás, szolidaritás (égalité, complémentarité, solidarité) Franciaország szabadság, egyenlőség, testvériség jelszavára utal. Március folyamán a francia nyelvet használó országok kulturális sokszínűségét ismerheti meg bárki, aki részt vesz az országszerte megrendezett francia nyelvű programokon.

A Terfort Gimnáziumban már évek óta ünnepelt Frankofónia napját 2011-ben a színház és a dal köré szerveztük. Délelőtt az órák közti szünetekben híres francia sanzonokat és népszerű mai dalokat sugárzott az iskolarádió. Énekelt többek között Yves Montand, Gilbert Bécaud, Jeanne Moreau, Jacques Dutronc, Edith Piaf, France Gall, a mai énekesek közül pedig Zaz, Carla Bruni, Zap Mama és Bénabar. Délután a földszinti tornateremben a francia színjátszó szakkör előadta a pécsi frankofón színjátszó fesztiválra készült darabját. Az előadást a következő plakát hirdette:

Les histoires d'A.

Les histoires d'amour finissent mal … en général! C'est une célèbre chanson des Rita Mitsouko, c'est aussi le point de départ de notre voyage au travers de la chanson française. Des êtres maléfiques essayent de prouver à des couples, exemples à l'appui, que les histoires d'amour ne valent pas la peine d'être vécues puisqu'elles finissent forcément mal. Les amoureux tiendront-ils le coup dans cette épreuve?

La totalité des textes sont des paroles de chansons françaises aussi bien classiques que modernes. Brel, Zaz, Michel Berger et bien d'autres encore… Saurez-vous les retrouver?

Joué par Boldizsár Célia, Kovács Beáta, Fűzik Míra, Varga Boglárka, Valovics Ágnes, Knopp Eszter, Nagy Jenő, Beregszászi Lilla, Nagy Dániel, Nyikos Olívia

Mise en scène: Gaële Le Hannier

Az előadás után francia finomságokkal megrakott asztal várta a résztvevőket a földszinti fogadóhelyiségben. Sokáig ettünk-ittunk, beszélgettünk, Zaz pedig egész nap nekünk énekelt…

Gonda Zita

A Trefort kórusáról

„Kicsinyke magyar Jean Cocteau bizony itt mindenki…"

A Très Fort 2010/11-es éve különleges volt. Más, mint az eddigiek. Az év során egy – vagy inkább kettő – színpadi produkciót kísérleteztünk ki közösen. A megfogalmazás szándékos: nem készen kapta a kórus az anyagot, nem megrendezte egy rendező a darabot, nem leolvastuk a zeneszerző által komponált anyagot. Az „alkotás útja" egész más volt. Csak az alapimpulzusokat kapta meg az együttes, minden további út nyitva állt. Ebből a hosszú alkotási folyamatból született meg először a Torockói Farsang. Mi ez az egész? Hogyan is történt részletesen a formálás? Erről szól az előadás prológusa:

„Véletlen egybeesés, hogy picinyke együttesünk nevének (Très Fort) és idei hatalmas projektünk címének (Torockói Farsang) monogramjai megegyeznek. Nyilván nem ez vezérelt minket, amikor eddigi zajos sikereink után újabb érdekfeszítő útvonalat kerestünk a kórus –mit kórus? művészeti csapat! – számára. Olyan feladatban gondolkodtunk, amelyben a magas létszám ellenére minden tag egyaránt fontosnak érezheti magát, amelyben mindenkinek felelősség nyugszik a vállán, és amelyben minden ember ötlete, részvétele ugyanúgy számít, hisz téglácskaként illeszkedik a nagy egészbe. Ezért egy keret kellett, amit a diákokkal karöltve töltünk meg tartalommal, és persze zenével. Így esett hát a választás egy erdélyi úton megismert népszokásra, amely egyszerre ősi és hagyományos, ugyanakkor félelmetesen modern is, továbbá civilizált agyunk számára is roppant elgondolkodtató. A torockói farsangtemetés a szórakoztatáson kívül mindig nevelő jellegű is, erkölcsi üzenete van a közösség számára. Felvonultatja a falu népét, köztük a szabadság jelképeként hangoskodó Betyárokat, a meghatóan éneklő, hittel teli Zsidókat, a ritmus királyainak számító Cigányokat, a Vénasszonyokat, akik immár egy újabb éven át nem keltek el, az üde Zenészeket, előtűnik a Menyasszony és a Vőlegény, a szerelem szimbólumai, aztán maga a Halál, és végül a Kántor, akiknek segítségével magunk mögé pakolhatjuk a rossz dolgokat. Büszkén állíthatjuk, hogy ezen szerepeket és a rájuk jellemző zenei anyagot a trefortos diákok – hétről-hétre csoportokba rendeződve – saját maguk kreálták és formálták meg. Mondhatni, az előadók ezennel maguk az alkotók is: zeneszerzők, koreográfusok, szövegírók, ötletgazdák. Kicsinyke magyar Jean Cocteau bizony itt mindenki. A Torockói Farsang à la Très Fort mindenekfelett feloldoz bennünket a lezajlott egy év bűnei és káros eseményei alól, hogy fehér lappal indulhassunk neki az új évnek. Igazi megtisztulás ez, amire – valljuk be őszintén – mindannyiunknak nagy szüksége van manapság."

A Torockói Farsang először 2010. december 11-én szólalt meg az iskola karácsonyi koncertjén az ELTE Jogi Karának aulájában. Ezután számos alkalommal került még színpadra: március 8-án, a Vörösmarty Gimnázium húshagyókeddi ünnepségén, március 24-én a Széchenyi Fürdőben a Víz Napja alkalmából tartott kulturális rendezvénysorozaton, május 16-án Esztergomban a Ferences gimnáziumban vendégjátékként.

A karácsonyi első fellépés után úgy éreztük, valami más kell: rendes, szokásos kórusmunka, megtanulandó nehezebb darabokkal, komoly előadással. És rendes kórusvezető módjára megkerestük a műveket, felénekeltük a szólamokat, elkészültek a fénymásolatok. Elkezdődött a munka. És egy ponton kiderült, hogy a véletlenszerűen kiválasztott darabok – azoknak a szövege – tökéletesen illenek a Torockói Farsang eddigi történetéből formált koncepcióhoz, mely egy szerelmes pár egymástól való elszakadását, bolyongását és egymásra találását tárná elénk. Nem lehetett kihagyni ezt a lehetőséget. Ebből az alapötletből – és egy elszólásból – született meg János és Julis története. A karácsonyra elkészült anyag felhasználásával, kibővítésével egy egészen önálló, bő egy órás produkció jött létre. Bemutatására a hagyományos év végi éjszakai koncerten került sor. Ez természetesen inkább egy színpadi drámai előadás volt, mint egy hagyományos kóruskoncert. A János és Julis megszólalt a Kultúrfürdő 2011 rendezvénysorozatán belül is szeptember 4-én, a Király Fürdőben.

Az előadás szövegkönyve a 162–169. oldalakon olvasható.

Mészáros Péter

A Très Fort tagjai ebben a tanévben Bánfi Bence (7. a), Bándi Gyula (8. a), Bárdi Bálint (11. c), Bede Fanni (8. c), Beke Gabriella (7. c), Beleznai Csenge (10. b), Cynolter Zsófia (9. c), Csermendy Éva (8. c), Cserne Flóra (8. c), Fehér Mária (10. b), Fekete Borbála (7. a), Für Veronika (8. a), Gergely Noémi (9. b), Gyetvai Dániel (9. a), Gyetvai Viktor (7. c), Heim Ágoston (11. c), Hoffmann Ráhel (9. c), Horváth Lilla (9. c), Iritz Borbála (8. c), Irmalós Bence (11. c), Jánosi Blanka (9. c), Jánvári Zsófia (7. b), Juhász Dorottya (11. c), Kemény Gabriella (8. a), Kiss Fruzsina (7. a), Kiss-Leizer Márton (11. c), Kiss Márton (11. a), Koltay Flóra (7. a), Laczkovszki Gyöngyvér (9. c), Magyar Márta (9. b), Mályinkó Lóránt (9. a), Meszerics András (10. b), Mógor Fruzsina (9. b), Nagy Eszter (7. a), Nagy Jenő (10. c), Novák Csilla (7. c), Rekvényi Kamilla (9. c), Ridly Tünde (11. a), Schuszter Eszter (11. c), Sipos Ágota (9. c), Soós Blanka (9. b),Stark Lívia (9. a), Szabados Márton (9. c), Szabó Dea (9. b), Szatmári Eszter (9. b), Tarczali Dorina (7. b), Trombitás Péter (11. a), Tremmel Dávid (7. a), Turóczi Fanny (9. c), Valovics Ágnes (10. a), Valovics Nikolett (10. c), Váradi Eszter (7. a), Váradi Szonja (11. c), Váraljai László (11. c), Várhelyi Hanga (9. b), Városi Dominika (9. b), Wittmann Franciska (10. c), Zanathy-Pintér Anna (9. b) voltak.

A kórus vezetői Mészáros Péter tanár úr és Halas Dóra tanárnő.

A zöld dök tevékenysége

A tanév elején a zöld dök ülésen és a környezeti nevelési munkacsoport megbeszélésén összegyűjtöttük az idei ötleteket. Év közben komoly érvágást jelentett a környezeti ügyekben legaktívabb tanáraink közé tartozó Csaba Orsolya külföldi munkavállalása. Igyekeztünk pótolni hiányát.

Elkezdtük a villanykapcsolók melletti jelzések feltérképezését, ki is választottuk a matricát, de a cserére a következő tanévben fog sor kerülni. Felmértük a hővisszaverő tükrök szükségességét is, de tovább egyelőre nem jutottunk.

A nyolcadikos kémia órán megvalósítottuk a „szén-dioxid nyomozók" projekt több elemét.

A tanév folyamán megtartottuk a szokásosnak mondható őszi és tavaszi papírgyűjtési akciónkat. A gyűjtés lebonyolításában a 9. a osztályos diákok segítettek. A versenyt a 9. c osztály nyerte, de igen sok papírt gyűjtött a 9. b, a 7. b és a 7. a osztály is. A papírért kapott pénzt az osztályok kapták meg, amelyből kisebb-nagyobb összeget felajánlottak az iskola folyosóinak zöldítésére. Ennek köszönhetően újulhattak meg az idei évben is a folyosó virágjai. A győztes osztály jutalma egy tanítás nélküli nap, amit közösen tölthettek el.

A tanév második felében egy komoly kísérletsorozatba kezdtünk. Arra voltunk kíváncsiak, hogy vajon a kóla (illetve annak foszforsav tartalma) milyen hatással van a fogaink épségére. A vizsgálathoz tejfogakat és csont fogakat szereztünk be. Ezeket kólába helyeztük és minden héten mértük a tömegüket, kimutatva a szilárd anyag mennyiségének csökkenését. A fogakat minden alkalommal fogkefével meg is mostuk, hogy így közelítsünk a valóságos szituációhoz. Keménységüket úgy vizsgáltuk, hogy próbáltuk őket körömmel megkarcolni. A kólát hetente cseréltük. Egy-egy fogat pedig vízbe helyeztünk kontroll mérésként. Tapasztalatunk szerint a tejfogak egy-két hét után már jelentősen veszítettek tömegükből, körömmel karcolhatóak lettek, sőt a kapargatás során idővel el is törtek. Velük a kísérletünk véget is ért. A csont fogak rövid idő alatt bebarnultak a mosás ellenére. Tömegük lassan csökkent, idővel karcolhatóak lett és jóval később el is törtek. A vízben ázott fogaknál változást nem tapasztaltunk. Tapasztalataink alapján megállapítottuk, hogy a kóla jelentősen károsítja a fogakat, elsősorban annak szervetlen anyag tartalmát oldja. Ennek következtében a fogak tömege és keménysége csökken.

Az iskolai zöld média a faliújságokat és a honlapokat foglalja magában. Egy lelkes diákcsoport elkezdte a megfigyelésre váró források felosztását, de a vezető tanuló túlterheltsége miatt igazán nem tudott elindulni az egyébként jól szervezett folyamat.

A szelektív hulladékgyűjtés kialakult rendszerét – mely folyamatos karbantartást igényel – szinten tartottuk.

A folyosói növények gondozása főként a 8. b osztályos gyerekek tevékenységét dicséri. Lezuhanyozták, átültették a növényeket, ellátták őket tápoldattal és sokat szaporítottak is.

A Trefort utca zöld átépítésének terveit a nyár folyamán kellett volna elkezdeni a Rév8 szakembereinek. Ez az új tanév kezdetéig sajnos nem történt meg. 2011-ben el kell készülniük a terveknek, ha reális esélyt szeretnénk arra, hogy 2012-ben megjelenjen Józsefváros költségvetésében, s az utca és az iskolaépület 125. születésnapjára befejeződhessen a felújítás.

A mozgásérzékelővel és alkonykapcsolóval szabályozott folyosó- és teremvilágítást szakemberek árazzák. Becsléseink szerint néhány hónap alatt megtérül a ráfordított összeg. Ha a számítások igazolják feltevéseinket, a rektor úrhoz fordulunk az ELTE intézményeinek energiatakarékossági átalakítása miatt.

A felsoroltak mellett tavasszal egy környezetvédelmi versenyt rendeztünk a 8. évfolyam diákjai számára.

Munkánkat jövőre folytatjuk.

Fernengel András

Francia színjátszó szakkör

Les histoires d'A

Mi vehet rá három tizenkettedikes franciás lányt, akiknek milliónyi más elfoglaltsága van, (érettségi, szalagavató, miegymás), hogy részt vegyen egy délutáni francia színjátszó szakkörön? A színészi ambíciók? A rivaldafény? A francia nyelv romantikus szépsége és dallamos csábítása? Nem. Franciatanárnőnk mindenkit lehengerlő lelkesedése.

Várakozással telve állítottunk be az első foglalkozásra, nem ismertünk senki mást. Attól is féltünk, hogy anyanyelvi rendezőnk, Gaële Le Hannier hogyan áll majd hozzánk, kinevet-e minket azért, ahogyan beszélünk, stb. Sok ellenérzés dúlt bennünk, amik az első játékok hatására alig enyhültek. Francia forradalmi hangulat támadt: „marchez, marchez!" kiáltások közepette kellett járkálnunk a teremben. Elgondolkoztunk: akarjuk mi ezt? Bár Gaële tündéri egyénisége és humora megfogott és feloldott mindhármunkat, mégis féltünk az egész éves kötelezettségtől.

Franciatanárnőnk győzködésének hála mégis maradtunk. Gaële pedig a próbákon eleinte nem a nyelvi készségek fejlesztésére törekedett, hanem a gátlásaink feloldása és egymás megismerése volt a cél. Szerda délutánonként két óra erejéig megfeledkeztünk a hétköznapi gondokról, problémákról, az érdekesebbnél érdekesebb játékok

alatt magunkra és egymásra figyeltünk, fokozatosan kiadva a felgyülemlett stresszt. A kedvenc játékunk az volt, amikor vakokként csukott szemmel járkáltunk, rábízva magunkat egyik társunkra. A „szoborcsinálás egymásból zenére" is hatalmas élmény volt, főleg azoknak, akikből kitörni vágyott a kreativitás. Amikor már kicsit összeszoktunk, jöhetett a francia beszédgyakorlat. Annak ellenére, hogy különböző évfolyamokból, különböző nyelvi szinten lévőkből állt a csoport, nem volt probléma. Persze ez annak volt köszönhető, hogy Gaële mindig kijavított bennünket, elsimította a nézeteltéréseket, még galette-et is sütött vízkeresztkor, megismertetve velünk a háromkirályok ünnepét.

Novemberben Gaële hatalmas döntés elé állított minket: adjunk-e elő egy teljes darabot Pécsett a frankofón színjátszó fesztiválon több száz ember előtt vagy sem. A kérdést néhányan lelkesedve, néhányan kikerekedett szemmel fogadták. Végül közös megegyezés alapján beneveztünk, és hosszas procedúra után (bár mi ebben nem sokat segítettünk, ugyanis az önálló vélemény közlése nem az erősségünk) Gaële megírta a darabot. Zseniális ötlete alapján a Les histoires d'A című darab csak prózában elmondott francia dalszövegekből állt, amit talán nehezebb hitelesen előadni, mint a drámákat. A különböző jelenetek egy téma köré csoportosultak: Les histoires d'A finissent mal en général (A Sz(erelmi) történetek általában rosszul végződnek).

Sok nehézség után végül eljutottunk Pécsre, ahová eljött velünk Gaële, Gonda Zita tanárnő és Poros András igazgató úr is. A nemzetközi fesztivált csak ajánlani tudom mindenkinek. Buliztunk, felvonultunk Pécs utcáin, barátságok kötődtek, láttunk románokat, luxemburgiakat, szerbeket és franciákat a színpadon, és nem mellékesen mindezt franciául! Ez majdnem olyan hasznos volt, mint egy diákcsere. Főleg kettőnknek, akik indultunk az OKTV-n, hiszen a fesztivál közvetlenül a harmadik (döntő) forduló előtt volt.

Azt hiszem, elmondhatjuk, hogy hatalmas előnnyel indultunk így, és nem véletlenül értünk el mindketten szép eredményt. Az egész éves francia színjátszó szakkör sokat segített, hogy fejlesszük nyelvi kézségeinket, és ne legyünk zavarban, ha meg kell szólalnunk franciául. Bár a fesztiválon nem nyertünk díjat, mégis gazdagabban távoztunk, mint ahogy odamentünk, ráadásul összetartó csapattá kovácsolódtunk. Erre való a színház! Remek darabunkat máshol is előadtuk: Pécs után felléptünk a Trefortban a Frankofónia napján, utána pedig az iskola diákszínjátszó fesztiválján és az Alternatív Közgazdasági Gimnáziumban is. Sok pozitív visszajelzést kaptunk, még azoktól is, akik egy kukkot sem értenek franciául.

Érettségi ide vagy oda, utólag visszatekintve mindhárman úgy gondoljuk, hogy a francia színjátszó szakkör kellett ahhoz, hogy ez az évünk teljes legyen.

Fűzik Míra, Kovács Beáta, Varga Boglárka (12. a)

GyalogTrefort

A túramozgalom harmadik évében Ferencz Gábor tanár úr vezetésével tíz túra volt, közöttük egy két-, egy három-, és a nyár folyamán egy hatnapos.

Részletes program

időpont	helyszín	táv (km)	idő (óra)	lépés (darab)	kalória (kcal)	létszám (fő)
2010. szept. 18.	Pilis (Prédikálószék)	21	7,8	30500	4830	16
2010. okt. 29-31.	Cserehát (kék túra)	60	18,9	81100	9625	13
2010. nov. 21.	Budai-hegység	17	5,25	23600	2400	27
2010. dec. 5.	Vértes (kék túra)	12	5,5	25000	1900	10
2011. jan. 15.	Budai-hg. (kék túra)	15	5,75	21300	2990	23
2011. febr. 19.	Gerecse (kék túra)	21	7	29000	2930	11
2011. márc. 6.	Pilis (kék túra)	19	6	25000	2860	18
2011. ápr. 16.	Börzsöny	18	7,5	27500	4000	7
2011. máj. 14-15.	Cserhát (kék túra)	43	15,1	52400	6150	14
2011. jún. 26.-júl.1.	Bükk és Mátra (kéktúra)	108	43	147800	20515	13
összesen		334	121,8	463200	58200	

A tanév során a túrázók által megtett kilométerek száma

Ferencz Gábor tanár úr	334
Szabó György (12. c)	334
Mészáros Péter tanár úr	299
Tóth Bence (12. c)	283
Benedek Zsófia	263
Borbíró Ádám (9. a)	249
Lengyel Róbert (11. c)	209
Győri-Molnár Bence (9. a)	200
Irmalós Bence (11. c)	197
Kéri Adrienn (11. a)	183
Ács Norbert (11. c)	176
Barborják Zorka (12. a)	173
Tobisch Márta tanárnő	139
Benedek Zsuzsa	136
Kása Barnabás (9. a)	136
Faragó Norbert tanár úr	120
Gyertyánfy András tanár úr	87
Nagy Antal	75
Gyurkovics Zoltán (9. a)	65
Olajos Balázs (12. b)	60
Nagy Ambrus	56
Nikolics Noémi tanárnő	56
Mógor Fruzsina (9. b)	46
Mógorné Hudomiet Ágnes	46
Várhelyi Hanga (9. b)	46
Kálna Róbert (11. c)	43
Várdai Attila	43
Bárdi Bálint (11. c)	36
Szabó Dávid (11. c)	36
Zanathy-Pintér Anna (9. b)	36
Ádám Sándor (12. c)	27
Csutora Mária	21
Greczula L. rokona	19
Greczula Levente (7. b)	19
Poros András tanár úr	17
Lakner Krisztina (11. a)	15
Olasz Tímea	12
Pál Gergely tanár úr	12
Wagner Hella	12
Eiben Ingeborg tanárnő	10
Patakfalvy Csenge	10
Patakfalvy Domonkos	10
Patakfalvy Luca	10
Patakfalvy Miklós	10
Patakfalvyné Eiben Mónika	10
Stela Jokic	10
Fernengel Ákos	4
Fernengel András	4
Fernengel Bálint	4
Fernengel Réka	4
Fernengel Zsuzsa	4
Szőkefalvi-Nagy Eszter	4

Megszerzett jelzések

Piros GyalogTrefort jelzés (500 km)

Tóth Bence (2010. szept. 18.)
Barborják Zorka (2010. okt. 31.)
Mészáros Péter (2011. jún. 26.)

Zöld GyalogTrefort jelzés (300 km)

Mészáros Péter (2010. szept. 18.)
Kéri Adrienn (2010. okt. 30.)
Győri-Molnár Bence (2011. ápr. 16.)
Borbíró Ádám (2011. jún. 26.)
Benedek Zsófia (2011. jún. 28.)

Sárga GyalogTrefort jelzés (100 km)

Lengyel Róbert (2010. okt. 30.)
Irmalós Bence (2010. okt. 31.)
Kása Barnabás (2010. nov. 21.)
Ács Norbert (2011. márc. 6.)
Tobisch Márta (2011. jún. 30.)

Honlap

Az iskolai honlap szerkezete a tanév végén

Bal oldali menüsor

- Nyitólap
- Bemutatkozás
- Iskola
  - Címek, telefonszámok
  - Elérhetőség
  - Igazgatóság
  - Dokumentumok
    - Szerv. és műk. szabályzat
    - Pedagógiai program
    - Házirend
    - Dök SZMSZ
    - Tűz- és bombariadó terv
    - A könyvtár működése
  - Alapítványok
    - Trefort alapítvány
    - Kolos Dávid alapítvány
  - Alaprajzok
  - DSD vizsgaközpont
- Tanáraink
  - Tanáraink
  - Osztályfőnökök
  - Tanári órarend
  - Fénykép a tantestületről
  - Osztályfőnöki honlap
- Diákság
  - Tanulók
  - Osztályok
  - Programok
  - Versenyeredmények
  - Versenyek 2010/2011
  - Diákönkormányzat
  - Fakultációs órák
- Külföldi kapcsolatok
- Felvételi
- Érettségi
  - Vizsgakövetelmények
  - Vizsgaidőpontok
  - Tudnivalók
  - Pontszámítás
- Tanárképzés
- Évkönyvek
  - 2003/2004-től 2009/2010-ig
- Média
  - Fotóalbumok
  - A hét verse
  - Reszkető Róbert képei
- Tantárgyak
  - (14 tantárgy külön-külön)
- Könyvtár
  - Admin
  - Új könyvek
  - Keresés
- Iskolatörténet
  - Közelmúlt
    - Események, beszámolók
      - 2003/2004-től 2009/2010-ig
      - Kereső
      - Osztályok múltja
      - Iskolaújság
      - Versenyeredmények
      - Innovatív iskolahálózat
  - Iskolaszerkezet
  - Az iskola névváltozásai
  - Trefort Ágoston
  - Egykori igazgatók
  - Diákok
    - Összes egykori diákunk
    - Ismertté vált régi diákjaink
    - Kitüntetett diákok
    - OKTV 1-10.
  - Tanárok
    - Összes egykori tanár
    - Osztályfőnökök
    - Ismertté vált régi tanárok
    - Kitüntetett tanárok
  - Tantárgyak
  - Visszaemlékezések
    - 1900-1908, diák
    - 1911-1919, diák
    - 1914-1922, diák
    - 1925-1937, tanár
    - 1934 tj., 1946-1949 tanár
    - 1936-1950, tanár
    - 1940-1948, diák
    - 1951-1979, tanár
    - 1952-1959, igazgató
    - 1980-1984, diák
    - 1982-1997, tanár
  - Archív fényképek
    - Tanári csoportképek
    - Érettségi tablók
    - Osztályok
    - Dokumentumok
    - Egyéb képek
  - Az első 90 év
  - Tablók könyve

Jobb oldali menüsor

- Névnapi köszöntő
- Eseménynaptár
- Trefort mail
- ELTE mail
- Taninform
- Órarend
- Tankönyvek
- Trés Fort
- GyalogTrefort
- Ökoiskola
- Európai Nyelvi Díj
- Öregdiák egyesület
- Treff érettségi felkészítő
- Repeta matek
- Hasznos oldalak
- Ajándéktárgyak

Igazgatói beszéd a ballagási ünnepségen

Tisztelt rektorhelyettes úr! Kedves ünneplő szülők, nagyszülők, családtagok, kedves ballagó diákjaink!

Ma már minden iskolaváltást ballagással ünnepelnek. Az igazi, maradandó emlék mégis a középiskolai ballagás. Nem azért, mert ennek van igazi hagyománya, hanem mert ezt az ünnepet abban az életkorban élitek át, amikor a gyermekkortól is búcsúztok. Mostanra lettetek nagykorúak, jogi és erkölcsi értelemben, döntéseiteket önállóan, felelősen kell meghoznotok. Szép trefortos hagyomány, hogy a búcsúzásra ezen a helyszínen, a Nemzeti Múzeum kertjében gyűlünk össze. Itt minden kő a kultúra, a nemzeti történelem lenyomatát őrzi, és nektek ez a helyszín emlékezetes lesz, életetekre útmutató érvényű. A 48-as forradalmárok nemzedéke jóvoltából örökre összefonódott a hazafiság, a szabadság, az öntudatára ébredt modern ember történelemformáló szándékával.

Rövidesen elválnak útjaitok. Fontos, hogy ne szakadjatok el végleg egymástól! Ne veszítsétek szem elől, és ha tudjátok, segítsétek egymást a felnőtt életben is! Gondoljatok arra, hogy a hat év alatt olyan mély barátságokat kötöttetek, amelyek elkísérnek további utatokon. Gyertek majd vissza tanáraitokhoz, akik számára fontos visszajelzés, hogyan sikerülnek első lépéseitek a gimnázium utáni életben. Várunk vissza titeket

jeles iskolai napjainkon, nézőként, de résztvevőként is. Ezekből a látogatásokból tudjuk, hogy erős szálakkal kötődtök a sokszínű iskolai élethez. És ez nekünk sokat jelent.

Tanáraitok nevében azt a reményüket szeretném megfogalmazni, hogy a sok tudás mellett, (amelynek a kilencven százalékára lehet, hogy nem lesz szükségetek, csak azt nem tudhatjátok, hogy melyik tízre igen), a kérdezés, a kíváncsiság igényét is átadták nektek. Azt, amit elődünk, a Mintagimnázium később világhíressé vált fizikusa, Teller Ede egy vita sommás megfogalmazásában így idézett egy másik nagy fizikustól: minden 18 évesnek meg kell értenie, hogy minden problémának két oldala van. Vagy azt, hogy adott problémára nincs megoldás, de ennek belátásához is egy probléma megoldásán át vezet az út. Teller Edétől én most még valamit idéznék, egy költeményt; a tudós nem csak fizikusi teljesítményét hagyta a világra, hanem verseket is írt, követendő példát adva ezzel a sokoldalúságra törekvő értelmiségi magatartásnak:

„Keresni, várni, semmit sem akarni,
Szeretni, vágyni, egyedül maradni.
Nézni a világot becsukott szemekkel,
Látni azt, amit még nem látott ember.
Gyönyörködni titkos mély harmóniákban,
Emlékezni arra, mit sohasem láttam.
Szeretni, imádni a szent tisztaságot,
A szelet, a felhőt, a havat, az álmot.
Tenni a helyeset, nem kis örömpénzért,
Nem a túlvilági örök üdvösségért."

Kedves ballagó diákjaink! A ti évfolyamotok a különböző tanulmányi és sportversenyeken nagyon jól teljesített. A díjak átadásánál erről még lesz szó, most csak annyit: 14 tanuló jutott az OKTV döntőjébe a két év alatt. Húsz éve nem volt az első tíz között ilyen sok diákunk, mint ebben az évben! Ezt csinálják utánatok a következő évfolyamok! Ez az évfolyam még egy dologról lesz nevezetes az iskola történetének lapjain: először érettségiznek diákok kínai nyelvből Magyarországon, ebben az évben és a mi iskolánkban.

Kedves ballagó diákjaink! Búcsúzáskor az ember sok mindent magával visz, de legalább annyi emléket is hagy maga után. Én – és ezzel bizonyára nem vagyok egyedül – sok képet őrzök arról, hogy nem nyomtalanul töltöttétek el a hat esztendőt. Látlak titeket – engedtessék meg a szubjektív emlékezet csapongása és önkényes sorrendje – például tavaly a nomád táborban fáradhatatlan segítőként dacolni az embert próbáló időjárással és csakazértis tüzet csiholni a lehetetlen körülmények között. Láttalak titeket a MEP pécsi rendezvényén imponáló felkészültséggel és lehengerlő vitakészséggel érvelni. Láttam diákszínjátszó előadásotokat és örültem a francia nyelvű színjátszás újraéledésének, amelyből szintén kivettétek a részeteket. Figyelemmel kísértem

az iskolatörténet 1956-ra vonatkozó visszaemlékezéseit összegyűjtő, régi diákokat megszólaltató interjúitokat. Követtem az elektronikus iskolaújság elindításáért végzett munkátokat. Figyeltem iskolanapi, művészetnapi előadásaitokat, szépet teremtő sürgés-forgásaitokat. Tapasztaltam azt is, hogy közületek kerültek ki a legodaadóbb ökotáborosok! És olvastak rólatok az évkönyvekben. Miről írtak a 12. c-sek a korábbi krónikákban? Arról, hogy tavainkat szisztematikusan körbekerekezték, és hogy Erdélyben is a Szent Anna tó volt a kirándulás egyik fénypontja. Arról is, hogy már az első évben a gyógynövények szakértőjévé váltak. Az ő kirándulásaik állandóan visszatérő motívuma a vonatok lekésése. Mit jegyeztek föl korábbi trefortos éveikből a mostani 12. b-sek? Hetedikes korukban volt egy közös gördeszkájuk, és akkori beszámolójukban, mint a „jövő kiemelkedő üzletembereit, kutatóit, orvosait, tanárait, művészeit" festik le magukat. Egy évvel később már összetört padokról, cserepekről és összetört lelkű kistanárokról írnak. Erdélyi úti beszámolójukban nagyon szépen írják le a szállásukul szolgáló árvaházzal való szívszorító találkozásukat. A 12. a-sok pedig? Nélkülük nemigen lehetett színjátszó fesztivál, a Helység kalapácsá-tól a Stílusgyakorlatok-ig. Később a táncos szereplésekben is kitűntek: két évvel a saját szalagavatójuk előtt parádés keringőt mutattak be a Trefort bálon. Az évkönyvek azt is megőrizték, hogy kilencedikes korukban osztályuknak az Ödön nevet adva, pontos és kritikus önjellemzésüket vetették papírra. És lehet, hogy az önkritika is hatott: ez az osztály egymaga hat OKTV első tízen belüli helyezést szerzett!

A legszórakoztatóbb beszámolókat mindegyik osztály a nomád táborokról írta, az egyik krónikás szerint ez valóságos beavatás volt számotokra. Itt most a közösségi élményeket idéztem föl, amelyekkel ez az évfolyam nyomot hagyott maga után. Amiről persze mindhárom osztály krónikái kevesebbet jegyeznek fel, azok az ún. szürke hétköznapok: az órák, amelyeken tanultatok, feleltetek, és amelyeket néha csak megúszni akartatok, dolgozatokat írtatok, vagy ellógtátok őket, szorgalmasan begyűjtöttétek az előrehozott érettségiket és a nyelvvizsgákat, úgy hogy mostanra nem is maradt már sok vizsgáznivalótok. Tanáraitok bíznak benne, hogy a most következő hetekben képesek lesztek a tanultak szintézisére, arra, hogy az érettségin a lehető legjobbat hozzátok ki magatokból. Azért a vak szerencsére ne bízzátok magatokat, mert ő nagyon is számító módon osztja kegyeit: aki minden témakört megtanult, a számára legkedvesebb tételt fogja húzni. Aki viszont egyet-egyet elmulasztott megtanulni, biztos szembetalálja magát vele a húzáskor!

Minden ballagó diákunknak sok sikert, szerencsét kívánok, közeli s távoli reményeitek valóra váltását kívánom!

Kémia napok, avagy Trefort varázslóiskola

2011 a Kémia Nemzetközi Éve. Ezt már mindenki tudja iskolánkban, mivel az ünnepi év örömére mi is két izgalmas, varázslatos nappal tisztelegtünk a tudományág előtt. De miért is voltak olyan érdekesek ezek a napok? Látványos kémiai kísérleteket vittünk az iskola falai közé, mondhatnák, hogy kiengedtük a laborból a kémiát, hogy mindenki rácsodálkozhasson.

Az első kémia napra februárban került sor. Az izgalmas események már délelőtt, az órák közti szünetekben, a második emeleti zsibongóban elkezdődtek. Mint egy rendes varázslóiskolában, tanáraink titokzatos, ámulatba ejtő világba vezettek. Schróth tanárnőtől megismerhettünk egy furcsa „titkosírást", Fernengel tanár úrral, csodák csodájára, éghetetlenné tettük a papír zsebkendőt. Kutrovácz tanár úr egy érdekes, kukoricakeményítős kísérletet mutatott be, Faragó tanár úrral fekete kígyót hívhattunk elő a homokból, Farkas tanár úr pedig golyókat változtatott láthatatlanná (köpönyeg nélkül). Mondja valaki, hogy nem igazi varázslóiskola! Órák után a kémia előadóban újabb csodákkal vártuk az érdeklődőket. A tanoncok, azaz a tizenkettedikes kémia faktosok, illetve mi, kémiaszakkörösök varázsoltunk: süvöltő lángcsóvát a vizes palackba, elefántfogkrémet, zöld lángot, szivárványhidat. Sőt, magnéziumot is égettünk vízgőzben, lángot festettünk fémsókkal, illetve ammónium-nitrát és cinkpor reakcióját is bemutattuk. De ennél is izgalmasabb dolgok következtek, amikor megkezdődtek az udvari előadások, aminek megtekintésétől még a hideg és a szemerkélő eső sem tudta elriasztani a hősies és érdeklődő nézőközönséget. Bár a szívecske alakú hidrogénes lufit (We love chemistry!) nem sikerült felrobbantani, a jód és alumínium reakciója elnevezésű kísérlettel lilává változtattuk a közönséget. Míg a hidrogén-peroxid katalizált

bomlása kifejezetten emlékeztetett egy kitörő vulkánra, a termit reakció robbanásakor, valamint a nátrium vízbe kerülésekor a kevésbé bátrak riadtan sikoltottak.

A sok élmény, tapasztalat és a nagy érdeklődés miatt, még egy kémia napot tartottunk áprilisban. Ennek egyik főszereplője a folyékony nitrogén volt. A szünetekben büfével vártuk az érdeklődőket. Fagyasztottunk csokoládét, gumicukrot, pattogatott kukoricát, csináltunk kis szörp golyókat, sőt fagylaltot is. Készítettünk instant jeget, oszcilláló reakciót, megmutattuk, mi rejlik a pelenkában, vagyis hogyan ejtjük csapdába a nedvességet (és lám, már nem is folyik ki a víz a fejre állított pohárból), legyőztük a gravitációt folyékony nitrogén, egy erős mágnes és egy szupravezető segítségével, a gumilabdákat törékennyé tettük, valamint egy labdát ki is lyukasztottunk (nem direkt). Robbantottunk üveget, illetve az első kémianapról ismert fáraó kígyóját is felélesztettük. De az igazi parti az udvaron kezdődött, amikor sok-sok megfagyott lufi figura éledt fel a szemünk láttára. Kipróbáltuk mi történik, ha forró vizet öntünk folyékony nitrogénbe. És mi történt? Szegény Kinga, a kísérlet végzője, egy pillanatra fehér gőzbe borult, de a mágiát sok esetben homály fedi. És végül, mi lehetett volna tökéletesebb lezárása egy ilyen napnak, mint egy iskolai kuka felrobbantása. Juhhhú!

A kémia csodálatos, titokzatos, de titkai megfejthetőek. Varázslatos, de nem varázslat (hacsak nem a természeté). Nem kell mágusnak lennünk, hogy használhassuk, érthessük erejét. Behálózza életünket, hétköznapjainkat, ott lakik a konyhánkban, a kifutó húslevestől elszíneződő gázlángban, a palackból kispriccelő szénsavas italban. Magyarázatot ad rendkívüli történésekre. Ez a két nap közelebb hozta hozzánk a kémiát, megmutatta, hogy ez a tudomány a miénk, egyszerű mugliké is.

Mógor Fruzsina (9. b)

Nyugdíjba mentek

Csabay Annamária tanárnő

Gömbösné Csabay Annamária tanárnő 1975-től 2011-ig tanított a Trefortban. A tanév végén nyugdíjba vonulása alkalmából Kálmán Éva tanárnő a tantestületi értekezleten így szólt róla.

Amy, Amyka, Ami néni, Amy-mami, és sorolhatnám a neveket, ahogyan kedves kolléganőnket az elmúlt 36 évben szólították. Biztos vagyok abban, hogy nincs az iskolában egyetlen olyan személy, gyerek és felnőtt, aki ne került volna kapcsolatba vele. Lehetett az valamiféle munkakapcsolat, vagy csak néhány kedves, jó szó. Nyitott szemmel és szívvel járt közöttünk, dolgainkról mindig véleményt tudott nyilvánítani, és ezt mindig a jobbítás szándékával tette. Harminchat év a pedagógus pályán, egyetlen munkahelyen nagyon hosszú idő, nagyon sok minden belefér.

Amy tanított, edzősködött, (volt, hogy egyszerre négy trefortos kosárlabda csapatot versenyeztetett) nevelt. Több testnevelő tanár őáltala került a pályára, az itt töltött gyakorlat során átélt élmények hatására döntöttek úgy, hogy a tanítást választják hivatásul. Megérezték ugyanis, milyen jó az, ha az ember munkája egyben a hivatása. Sok tanítványa emlegeti őt szeretettel és hálával. Néha fel-felkaptam a fejem az együtt töltött tizennyolc tanév során, amikor láttam, hogy egykori diákjai később felnőttként is a véleményét, tanácsát, támogatását kérték fontos döntéseik előtt, és közülük azok, akik a Trefortba íratták a lányaikat, reménykedtek, hogy Amy tanítja, neveli majd őket is.

Amy néni mindig nyitott volt a gyerekek felé, nem volt véletlen a „mami" becézés. Sok hasznos, az életben történő boldoguláshoz, eligazodáshoz nélkülözhetetlen tanácsot kaptak tőle a lányok. Néha irigyeltem a türelmét, a jóságba, a tisztességbe és a gyerekekbe vetett rendíthetetlen hitét, és azt a képességét, mellyel mindig volt ereje újrakezdeni.

Kollégának nem tudnék nála jobbat elképzelni. Segítőkész és odaadó volt, az elmúlt évek során igazi barát lett. Egyelőre nem tudom elgondolni, milyen lesz, ha nem látjuk őt és nem beszélünk nap, mint nap, de bizton állíthatom, nagyon fog hiányozni.
Nagy Nóra (12. a) az évzáró ünnepségen így búcsúzott a tanárnőtől

Tisztelt Igazgató úr, kedves jelenlévő tanárok, diákok és szülők! Megtisztelő itt állni és egy olyan személyről beszélni, aki a Trefortban töltött éveimnek egyik legmeghatározóbb alakja volt. Ami néni lelkesedéssel tanított, nevelt, meghallgatott és jó tanácsokkal látott el minket az élet minden területén. Végig türelmes, jó indulatú és segítőkész volt, ezért is kapta meg diákjai feltétlen bizalmát és szeretetét. Minden évben még a tanévnyitó előtt Ami néni vidám arca fogadott minket a tankönyvvásáron, és a hétköznapok monotonitását ő varázsolta színesebbé.

Ha kosárlabdáról volt szó, ő mindig ott volt. Kosárlabda tanfolyam, országos, kerületi és házi bajnokság, 1000 perces. Lelkesítette diákjait és rá tudta őket venni a csapatmunkára. A ziccerek mellett pontosságra és önfegyelemre is tanított minket, és ezeket elfogadtuk tőle, mivel több volt számunkra, mint egy tanár. De a 2011-ben végzős évfolyammal most ő is búcsúzik az iskolától. Valószínűleg utánunk csak egy tabló és néhány történet marad. Ami néni űrt hagy maga után itt hagyott diákjai és kollégái szívében. Hosszú évek munkája áll már mögötte, most már igazán megérdemli a pihenést, mégis kissé szomorúan búcsúzunk tőle. Hálásan köszönünk mindent, kedves tanárnő, egészségben és vidámságban gazdag nyugdíjas éveket kívánunk!

Glatz János tanár úr

Glatz János tanár úr 1966-tól 2011-ig tanított a Trefortban. Iskolánkban soha korábban nem volt még példa arra, hogy egy tanár negyvenöt éven át oktassa-nevelje a diákokat. Az ő nevükben Kiss Márton (11. a) a tanévzáró ünnepélyen ezekkel a szavakkal búcsúztatta a tanár urat.

Kedves tanárok és diáktársak! Egy olyan emberről szólok most pár szót, aki 45 éve tanít ebben az iskolában. Az itt jelenlévők közül sajnos már csak kevesen részesülhettek abban a megtiszteltetésben, hogy tanítványai lehettek. Ezen kevesek egyike vagyok én is, és emiatt szerencsés embernek tartom magam.

Hetedikesként, mikor először találkoztam a tanár úrral, erősen meg voltam illetődve, és azt hiszem nagyon nem voltam ezzel egyedül. Az első órán a rá jellemző hihetetlen határozottsággal magyarázott el nekünk néhány olyan dolgot, amit akkor még nemigen voltunk képesek megérteni. Az évek során persze folyamatosan tisztult a kép, így megtanultuk, mi a különbség a férfi és női trikó, vagy a fekete és a sötétkék nadrág közt. Ugyanígy lassan azt is felfogtuk, miért számít felszerelés hiánynak az, ha a zoknink nem fehér, hanem mondjuk szürke.

Rend. Ennyire egyszerű a dolog. A testnevelés órán rendnek kell lennie, és csak miután ezt megtanultuk, akkor voltunk képesek észrevenni, hogy tulajdonképpen ez a rend az, ami az osztály fiait egy csapattá tette. Glatz tanár úr ezt a rendet elsősorban egy egyszerű módszerrel érte el: mindig rövid, tömör és félreérthetetlen utasításokat adott.„A tanórán a diák akkor beszél, ha a tanár kérdezi" – hogy csak egy fontos példát említsek. Ennek a szabálynak a betartása nem esett nehezünkre, mivel sokáig egyáltalán meg se mertünk szólalni. Amikor ez a kezdeti félelem elpárolgott, azt kezdtük tanulni, hogyan válaszoljunk a feltett kérdésekre úgy, hogy abban még a tanár úr se találhasson kivetnivalót. Ez sem volt bonyolult. Egyszerű kérdésre egyszerű válasz. Határozottan, a tényekre szorítkozva, és hangosan kell válaszolni. Ugyanez volt igaz abban az esetben is, ha a kérdés épp az volt, hogy „miért nincsen felszerelésed?" Hamar

megtanultuk, hogy felszerelés hiány dolgában az egy, de még a nulla indok is sokkal több, mint a kettő.

Ami a testnevelést, mint tantárgyat illeti, annak is megtanultuk a legalapvetőbb axiómáit. A tanár úr rögtön hetedikben azzal kezdte, hogy eloszlatott néhány fontos tévhitet. Ilyen például az, hogy a gyermek másfél éves kora körül tanul meg járni. Megtudtuk ugyanis, hogy valójában egyikünk sem tudott még igazán, míg Glatz tanár úr kezei alá nem kerültünk. Ugyanez igaz a futásra is, aminek megvan a maga technikája, és egyáltalán nem azonos a haladás fogalmával, Megtanultuk azt is, hogy „pattogtatni a kukoricát kell, fiam!", bizony, a labdát vezetni szokás. Kisebb csalódásként ért minket, mikor arra kellett rádöbbennünk, hogy mikor szívünket-lelkünket beleadva rúgtuk a bőrt, vagy dobtuk a labdát, valójában sosem fociztunk, vagy kosaraztunk igazából. Amit mi tettünk, az mindössze futball-, illetve kosárlabda-jellegű játék volt. Persze többen voltak köztünk, akik előtte még ezt sem tették, hiszen egyszerűen nem szerettek focizni, vagy kosarazni. Ez a tanár úr számára sosem volt akadály. „Csak akkor fogod szeretni, fiam, ha már tudod" – mondta nekünk gyakran, és ahogy a tanulásban haladtunk előre, kénytelenek voltunk elismerni, ebben is igaza volt. Ugyanígy, mikor azt hangsúlyozta, hogy nem elég a dolgokat csinálni, jól kell csinálni!

Fejlődni a testnevelésben egyféleképpen lehet. Gyakorlással. A tudásnak ugyanis három szintje van. Az információszint, mikor értjük a feladatot, a jártasságszint, mikor időnként már meg is tudjuk csinálni, ha nagyon koncentrálunk, illetve a készségszint, mikor a berögzült tudást már bármikor tudjuk alkalmazni. A szinteket pedig mindösszse egy dolog választja el egymástól: az ismétlésszám. Mondanom sem kell, hogy ezt is Glatz tanár úrtól tanultuk meg. De nem csak tanácsokat adott, heti rendszerességgel exkluzív beszámolókat, értékeléseket hallhattunk a magyar, illetve a külföldi mérkőzésekről.

Az órákon gyakran felmerülő téma volt a testnevelésóra, demokrácia kérdésköre. Időbe telt például, mire elfogadtuk, hogy abból, hogy zuhog a hó és a hőmérő mínusz tízet mutat, egyáltalán nem következik az, hogy nem megyünk ki az udvarra tesizni. Emlékszem, szokta is mondogatni, hogy: „Jó reggelt, gyerekek, a hőmérő 4 fokot mutat – mínuszban… tökéletes idő a futáshoz." Ezzel lehetett ugyan vitatkozni, de teljesen hasztalan. A lányok benn voltak télen, és ha igazán hideg volt, akkor a többi fiú csoport is, de mi… mi nem. Tehát hogyan is jelenik meg a demokrácia a tesiórákon? Sehogy.

Eleinte bosszankodtunk azon, hogy néha kellemetlenek, vagy túl megerőltetőek voltak a tesiórák, de idővel elfogadtuk azt az igazságot, hogy ami nem öl meg, az csak erősít... Éljen a pozitív gondolkodás.., és talán tényleg így is lett, még ha voltak is, akik kevésbé bírták a testnevelés viszontagságait, mint mások. Ennek az okait is egészen egyszerűen magyarázta el nekünk a tanár úr. Fontos szempont például a hasznos és a haszontalan tömeg aránya, ami egyeseknél kevésbe megfelelő, mint másoknál. Ugyanígy egyesek koordinációja nem olyan jó, mint másoké. És természetesen akadnak olyan diákok is, akiknek a világon semmi testi hiányosságuk nincsen, egyszerűen csak a fe-

jükben van a baj. De rávilágított arra is, hogy nincs veszve semmi, mert az embernek akár a 60-as éveiben is lehet kockás a hasa.

Negyvenöt év... A Trefort minden padjába jutna egy-egy volt tanítvány az ez idő alatt általa neveltek köréből. Mondanom sem kell, hogy közülük jó páran lehetnének akár a szüleim is. Szóval rengeteg ember nevében kell hálálkodnom most. Ezért nem olyan egyszerű méltón köszönetet mondani. Mivel jobb ötletem nincs, ezúttal megfogadom testnevelőm tanácsát, és legalább itt, a mondandóm végén egyenesen beszélek: köszönjük.

Keleti Ilona tanárnő

2009-ben érettségizett diákjaink sok egykori tanítványa nevében a tanévzáró ünnepélyen ezekkel a szavakkal búcsúztak Keleti Ilona tanárnőtől nyugdíjba vonulása alkalmával.

Kedves trefortos diákok és tanárok, kedves tanárnő!
Két évvel ezelőtt, mikor legutoljára itt álltam a Trefort udvarán, egy frissen érettségizett végzős rutinos higgadtságával követtem az eseményeket valahol ott, az utolsó sor környékén. Most mintha valaki megcserélte volna a helyeket, a sorok állnak előttem, én meg előttetek, és korántsem vagyok higgadt. Talán pont azért, mert most nem én búcsúzok, hanem éppen búcsúztatok.

Ha a búcsúzásra gondolok, egy olyan kettőség merül fel bennem, mely egyfelől a lezártság, a véglegesség elfogadásából, másfelől pedig abból a tudatból áll, hogy egy korszak, még ha lezárul is, az ember emlékezetében tovább él, és ilyenformán bizonyos szempontból sosem múlik el. Húsz évemmel a hátam mögött nem tudom felmérni, mint jelent egy több évtizedes tanári pálya. Ezért egyszerűen és őszintén csak köszönetet szeretnék mondani. Ám a kapott szó jogán, most nem csak a kettőnk, vagy az egykori angolos hármas csoport, és nem is csak az iskola, hanem a tanárnő összes diákja nevében. Köszönjük, tanárnő!

Ám, azt sem mondhatnám, hogy abból az öt évből, melyet a tanárnővel együtt töltöttem, ne tudnék arra az egészre következtetni, amelynek ez az idő csak egy kis szeletét jelenti. Kezdve az angol csoportbeosztás szóbeli részével, ahol friss trefortos diákként, itteni „pályafutásom" második napján megállapítottam a velem szemben ülő hölgyről, hogy megjelenésében és stílusában pont olyan, mint amilyennek egy igazi gimnáziumi tanárnőt elképzel az ember.

Ő eközben azt állapíthatta meg, hogy a tudásom alapján az általa tanított hármas csoportba kerülök majd. Ahol többek közt megtudtam, hogy milyen az az emlék, amit még álmában sem veszíthet el az ember, és hogy a magyar nyelv egyik kihalófélben lévő kifejezése a „szoktam volt", melyet azóta is próbálok felújítani. Továbbá itt szembesültem azzal a félelmetes ténnyel, hogy a tanár néha többet tud a diákjáról, mint ő

saját magáról, és mint ez évekkel később kiderült számomra, a tanárnő ezt két ízben is bebizonyította nekem.

Bereczki Benedek

Trefortos éveim legszebb emlékei közé tartozik a tanárnő angolóráin töltött öt év. Az első években padtársammal, Kristóffal, azt hiszem, elég rendesen próbára tettük az idegeit, amire remélem, így utólag a tanárnő is jó szívvel emlékezik. Órái közül kedvenceim voltak az olvasmányelemzések, amikor egész órákat beszélgettünk át magyarul, sokszor elég messzire kanyarodva a tárgytól. Keleti Ilona tanárnő nagyon sokat tett értünk, a Trefortért, úgyhogy szeretném még egyszer megköszönni odaadó munkásságát, és szeretnék neki hosszú, boldog életet kívánni.

Csöndes Dániel

Kovács Károly tanár úr

Kovács Károly tanár úr 1978-tól harminchárom éven keresztül tanított matematikát a Trefortban. Nyugdíjba vonulása alkalmából a júniusi évzáró tantestületi értekezleten Gombos Éva tanárnő a tantestület előtt és nevében a következő gondolatokkal búcsúzott tőle.

Hasonló feladattal utoljára hat évvel ezelőtt álltam a tantestület előtt. Akkor Vörös Marit és Vörös Lacit köszönthettem nyugdíjba vonulásuk okán. Most Karcsi búcsúztatására vállalkozom, s ez legalább olyan nehéz számomra. A mindennapjaimból elvesztem azt a barátot, kollégát, aki – ha nem is iránytűm volt az utóbbi években már – gyakorta reparálta meg a funkcióját olykor nehezebben betöltő iránytűmet.

Ellentmondásosnak érzem a helyzetemet. Egyfelől az iskolában már nem dolgozunk tovább együtt, ezért tényleg búcsúzunk, másfelől – szándékom szerint – biztosan kapcsolatban maradok majd vele több közös teendőnk miatt is. Nagyon ódzkodtam, féltem a mai naptól, de senkinek sem engedtem volna át ezt a feladatot.

Mi a célja egy ilyen búcsúztatásnak? – tettem fel magamnak a kérdést. Nyugdíjba készülő kollégáinktól már búcsút vett az iskola közössége az évzáró ünnepségen. Szép és felemelő volt, ennek az évzáró ünnepségbe iktatását jó volna követendő hagyománnyá érlelni. Karcsitól elbúcsúzott a matematika munkaközösség is, amelynek harminchárom éven át volt tagja. Ez egy vidám, minden percében őróla szóló, bensőséges összejövetel volt, a múlt felidézése közben jókat nevettünk, majd finomakat ettünk. Gerőcs Laci megrótt engem, hogy „elvicceljük" a komoly dolgokat. Igaza volt, bár Karcsitól semmi sem olyan idegen, mint a pátosz. Szereti és értékeli a jó humort. Most – Laci megjegyzésének megfelelően – komolyabb húrokat szeretnék pengetni, most Karcsi méltatása a cél. Miért? Nem magam számára akarom összefoglalni az erényeit, mert én már nagyon régen tisztában vagyok ezekkel. Nem is az ő számára, mert bár jó

hallgatni az embernek más szájából saját érdemeinek felsorolását, lehet, hogy ő inkább feszeng majd. A tantestület előtt kell elhangoznia annak, amit fontosnak tartok: Karcsi érték és mérték. Olyan tulajdonságokkal rendelkezik, olyan módon végezte a munkáját, amelyek követendő példával szolgálnak számunkra. A dolgok sosem csak arról szólnak, amiről látszólag szólnak, fontos, hogy azokból következtetéseket vonjunk le saját magunk számára.

Amióta tudom, hogy beszélni fogok a tanévzáró értekezleten Karcsit méltatva, egy József Attila verssor motoszkál a fejemben: „apám szájából szép volt az igaz" (A Dunánál).

Ő IGAZ EMBER, így, csupa nagybetűvel. Soha nem esett a csalás, a sandaság, a kétszínűség bűnébe. Régi kollégánk, Gremsperger Laci egyszer azt mondta róla, hogy Karcsi annyira hibátlan, hogy az már zavaró. S valóban, sokszor élhettük meg saját kisszerűségünket a társaságában.

Mindenre nyitott, nagyon tájékozott. Minden érdekli a szakmán túl is, legyen az a kultúra bármely területe, a közélet vagy akár a kétkezi munkával összefüggő dolgok. Szépen, tisztán, egyszerűen és mélyen érti, és segít megérteni a környező világot, a valóságot.

Legendás a segítőkészsége: mindenkinek, mindig, de sose tolakodóan. S a későbbiekben nem nyújtja be a számlát.

Mindig a lényegről szól, hihetetlenül tömör, sallangmentes.

Nagy játékos.

Karcsiról, mint matematikatanárról szólt az évzáró ünnepségen egyik érettségiző tanítványa, Bodó Saci. Nagyon sajnálhatja, aki nem próbálta megérteni Karcsi tanári hitvallását, szándékát. A Karcsi által felvetett vagy megidézett problémák mindig lényegesek, a valóságról, a gondolkodásról szólnak. A legnagyobb öröm számára az, amikor a diákok oldják meg azokat, s ő a háttérben mosolyoghat. És egy személyes megjegyzés: ha az én fiamat, aki a matematikához is komoly tehetséget mutatott, ő tanította volna, akkor matematikus lett volna belőle.

Három osztálynak volt iskolánkban osztályfőnöke. Eredményes nevelőmunkát végzett, diákjai a mai napig tisztelik, szeretik. Sose telepedett rájuk, hagyta kibontakozni őket, a saját útjuk megtalálásában adott nekik segítséget. Egykori tanítványai saját és mások sorsa iránt érzékeny, felelősen gondolkodó emberekké váltak.

Több mint tíz éven át volt a matematika munkaközösség vezetője. Mindig kiállt értünk, az érdekeinkért, de kompromisszumokat is tudott kötni, ha az iskola érdekei úgy kívánták.

A következő tanévtől nagyon fog hiányozni. Bár nincsenek pótolhatatlan emberek, befejezésül álljon itt egy régi diákjának, Kósa Tamásnak (aki gimnazista korában megnyerte az Arany Dániel matematikaversenyt, most pedig kiváló matematikatanár) egy megjegyzése: „Karcsi bácsi nem csereszabatos."

Szociális munka

Iskolánkban a 2010/11-es tanévben indítottuk el a szociális munkát. Próbáltunk, s próbálunk elődeink nyomdokaiban járni, hisz voltak már régebben is pozitív kezdeményezések. Az idei 12. c osztály két éven keresztül végzett önkéntes munkát, a Heim Pál kórház gyerekosztályára jártak. A tavalyi év során az akkori 8. b osztály tanulói fogyatékos gyerekeket látogattak.

Idén önkénteseink részt vettek a Hospice Alapítvány rendezvényén, plakátokat készítettek, s helyeztek ki, s rendezési feladatokat láttak el. Mikulásra zoknigyűjtést szerveztünk, csatlakozva ezzel a Menhely Alapítvány akciójához. Ezt a szálat vette fel Sztrókay András tanár úr hetedikes osztálya, s tavasszal ugyancsak a hajléktalanok megsegítése céljából törülköző-gyűjtést szerveztek. A tavalyi 11. a osztály tanulói egy egészségügyi intézményben ablakot mostak. Több önkéntes is részt vett májusban a Fuss a fényben elnevezésű rendezvényen, melyen látássérült fiatalok futását segítették, illetve a szervezési munkában vettek részt. Az áprilisi művészeti napon rendeztük meg a Kapcsolda nevezetű programot. Értelmileg sérült fiatalokat fogadtunk az iskolánkban, s számukra egész napos programot szerveztünk, s közben ebéddel is megvendégeltük őket. Ezt az eseményt több program is megelőzte: foglalkoztunk a szociális munka kérdésével, meglátogattuk a gyerekeket az iskolájukban, felkészültünk a fogadásukra, majd a program lezajlása után megbeszéltük a tapasztalatainkat. A Kapcsolda napon készült közös alkotásunk azóta is látható a földszint és az első emelet közötti falon.

Domokos Katalin

Kapcsolda

Április 14-én reggel 8 óra felé sorban érkeztünk meg az iskolába, hogy izgalommal vegyes örömmel nekilássunk az előttünk álló nap előkészületeinek. Egyesek a termet rendezték át, mások a hangszerüket hangolták, páran pedig elmentek a közeli Tescoba uborkáért és ásványvízért az ebédhez. Gyorsan előkészítettünk minden fontosat, és már csak a gyerekekre vártunk. Hamarosan meg is érkeztek a Bárczy iskola tanulói.

A Bárczy egy olyan iskola, amelyben szellemi fogyatékos gyerekekkel foglalkoznak kis csoportokban. Hozzánk a 10-es csoport tanulói érkeztek, akikkel már korábban megismerkedtünk, mikor mi jártunk az ő iskolájukban. Három főből álló csoportokat alakítottunk ki, ezek elrendezését már korábban megbeszéltük. Minden fogyatékos fiatalhoz ketten csatlakoztunk. Miután kialakítottuk a kis csoportokat, megkezdődött a játék. Az első játék az volt, hogy a játékvezető mondott egy színt, és mindenkinek hozzá kellett érni egy tárgyhoz, amit olyan színűnek vélt. Mikor ráuntunk erre a játékra, más szórakozás után néztünk. A következő feladat a marionett nevet kapta, mivel a párunk marionettszerű mozgatása volt a cél. Ha ráböktünk társunk egyik

testrészére, azt meg kellett emelnie, vagy finoman megmozdítania. Ezután különböző körtáncokba kezdtünk, a zenei aláfestés az aktív tábláról ment. Mindenki nagyon élvezte a táncos gyakorlatokat, de kicsit elfáradtunk, így leültünk szusszanni egyet. A pár perces pihenő után a gyerekeket néhány trefortos segítő körbevezette az iskolában, míg a többiek előkészítették a termet a következő programunkra, a festésre. Mindenki jókedvvel és nagy lelkesedéssel állt neki a mázolásnak. Voltak nagyon tehetségesek és kicsit ügyetlenebbek is, de a hangulat jó volt, és ez a lényeg. A nagy művészkedés után ismét kisebb szünetet tartottunk, míg újból átrendeztük a termet, hogy legyen hely picit mozogni. Miután kicsit bemelegedtünk, újabb teremrendezés következett. Az asztalokhoz érkezőket színes gyurma várta, és közösen merültünk bele a gyurmázás élményébe. Sorban készültek el a kis gyurmaszobrok, csigák, virágok és gyümölcsök. A gyurmázás után hosszabb szünet következett, ez alatt páran berendezték a termet a közelgő ebédhez. Akik korábban a gyerekeket körbevezették a sulin, most lementek velük az udvarra, ahol már javában zajlott a kötélhúzó verseny. Miután nézelődtek kicsit, bementünk a „spenótba", ahol labdajátékokat és különböző fogócskákat játszottunk. A mozgástól mindenki megéhezett, így felmentünk a berendezett terembe, és vendégeink elfoglalták helyüket az asztaloknál. A menü fasírt volt, krumplipürével és uborkával. A gyerekek többször is megemlítették, hogy az ebéd nagyon ízlett nekik. Ebéd után vendégeink már nem sokáig maradtak. Még hallgattunk egy kis zenét, néhányan beálltak táncolni is. A nap zárásaként készült egy közös festmény is. Ezután a távozni készülő gyerekeket mini májusfákkal ajándékoztuk meg.

Összességében nagy öröm volt foglalkozni ezekkel a fiatalokkal, és egy vidám, új tapasztalatokban gazdag napot tudhattunk magunk mögött.

Traore Sibien Youssouf (9. c)

Történelem szakkör, ahogy mi szeretjük

„Ha nincs indián…”

Amikor kicsengetnek a hatodik órákról, hamar kiürül az iskola. Ki-ki haza, különórára vagy egy kis „csavargásra” siet. Mi viszont – tízen-tizenöten – keddenként még két órát együtt maradtunk. Töri szakkörünk volt Zsigmond Zsolt tanár úrral.

De nézzük sorjában.

A szakkörön gyakran néztünk filmeket, aztán beszélgettünk róluk. Néhány példa a sok film közül, amit megnéztünk: Nyugaton a helyzet változatlan, Levelek Ivo Dzsimáról, Hiroshima, Napola. Talán e legutóbbi érintett meg minket leginkább. Máskor kis csapatokba szerveződve amolyan „házi verseny” keretében érdekes, gondolkodtató feladatokat oldottunk meg. Áprilisban ellátogattunk a Páva utcai Holokauszt Emlékközpontba. „A vészkorszak az egész magyarság fájdalma; fölmérhetetlen veszteségeket okozott emberéletben, szellemiekben egyaránt. Az Emlékezés háza a magyar zsidóság, a faji alapon zsidónak nyilvánított polgárok modernkori üldöztetésének történetét, a hozzá vezető utat, a katasztrófa hatásait, a máig ki nem hevert veszteség következményeit, a magyar történelmi hagyományok erőszakos, tragikus megtörésének okait, tapasztalatait dolgozza fel és őrzi.” (Prof. Dr. Szita Szabolcs)

Egy alkalommal valódi kézműves műhellyé változott az osztályterem. Kipróbáltunk egy oktatócsomagot a holokauszt magyar nyelvű tanításához Egy pénztárca titkai címmel. Csapatokat alkottunk, minden csapat megkapta egy holokauszt áldozat nevét és jelképesen a pénztárcáját, benne fontos iratokkal. A mi feladatunk az volt, hogy valódi pénztárcákat készítsünk az okmányok számára, majd megadott szempontok szerint elemezzük azokat. Végül minden csoport bemutatta az Embert, aki már csak a dokumentumokban él. Nagyon érdekes és megható feladat volt ez.

Sokszor vettünk részt iskolán kívüli, szervezett programokon is. Múzeumi órát tartottak nekünk a Magyar Nemzeti Múzeumban a Széchenyi világai című kiállításon. Feladatlapokat is kitöltöttünk, jutalmul három szép képet kaptunk. Felejthetetlen élményben volt részünk, amikor ellátogathattunk az OSA Archívumba[1].

Végül, de nem utolsó sorban a színházlátogatásokról. Megnéztük G. B. Shaw Pygmalion című darabját és nagyon sokat nevettünk. Megnéztük és meghallgattuk Bálint András Radnóti című önálló estjét és mélyen elgondolkodtunk. Láttuk az Apacsokat, ez adta az ötletet beszámolónk alcíméhez. Hamar híre ment a jó progra-

1 „Az OSA-Archívum a budapesti Közép-Európai Egyetemen működő kutatási és kulturális intézmény, a közelmúlt és a jelenkor világtörténelmének egyik legjelentősebb sajtóarchívuma és audiovizuális gyűjteménye. Fontos kutatóhely mindazon történészek, jogászok, szociológusok, gazdaság- és társadalomkutatók, ökológusok, emberi jogokkal foglalkozó kutatók és egyetemi hallgatók számára, akiket a jelenben is nyomon követhető jelenségek, fejlemények közvetlen történeti előzménye, a máig ható folyamatok előtörténete is foglalkoztat.”

moknak, ezért gyakran csatlakoztak hozzánk olyanok is, akik egyébként nem voltak szakkörösök.

Köszönjük a változatos programokat és a sok munkát a tanár úrnak. Várjuk a folytatást, mi biztosan ott leszünk!

Rendhagyó szakköri óra az OSA-Archívumban

Örültünk, amikor Zsigmond Zsolt tanár úr azt mondta, múzeumba megyünk. Részleteket nem árult el, csak annyit: az OSA-Archívumba látogatunk. Ez nekünk semmit sem mondott, és egy hagyományos, kicsit talán unalmas múzeumlátogatásra számítottunk.

Amikor megérkeztünk az Arany János utcai épületbe, kiderült, hogy közülünk van, aki már járt itt és látta a srebrenicai mészárlásról készült kiállítást a Centrális Galériában. Az épület nagyon egyszerű, mégis szép volt, különösen az üvegtető tetszett nekünk, ami az épületen belül egy udvarszerű részt fedett. Később megtudtuk, hogy a tető az utóbbi száz év során alig változott. Érdekesnek találtuk, hogy ez a ház korábban a Goldberger textilgyár irodája és textilipari raktára volt, 1981-től pedig „Dollárbolt" volt, ahol azok vásárolhattak nyugati árut, akiknek külföldi útjukról megmaradt pénzük volt. 1995 óta ebben az épületben egy olyan kutatási intézmény működik, amely a mai kor és a közelmúlt világtörténelmének egyik legnagyobb sajtó-, hang- és filmgyűjteményét tartalmazza. Elsősorban történészek, jogászok, emberi jogokkal foglalkozó emberek kutatóhelye. Ez az OSA Archívum.

Nagy megtiszteltetés volt számunkra, hogy maga az igazgató úr, Rév István történész mutatta be az intézményt és mesélt olyan érdekesen, hogy szinte észre sem vettük az idő múlását. Megmutatták nekünk, hogyan kell eligazodni a források sokaságában és dokumentumot keresni a Párhuzamos (Parallel) Archívumban az OSA honlapján. Ez azért volt különösen nagy élmény, mert egyik osztálytársunk, Teplán Dani dédnagypapájának, Teplán Györgynek az első világháborúban távolról hazaírt leveleibe is beleolvashattunk, ugyanis ezeket is tartalmazza a gyűjtemény.

Megtanultuk, hogyan lehet ide saját anyagot, véleményt feltenni, írni. Bátorítottak minket, hogy végezzünk otthoni kutatómunkát és tárjuk fel saját családunk múltjának titkait, és el is határoztuk, hogy gazdagítani fogjuk a Párhuzamos Archívumot olyan anyagokkal, amelyek mások számára is érdekesek lehetnek. Az igazi meglepetés csak ezután következett. Szilágyi Csaba, az OSA-Archívum fő levéltárosa megmutatta nekünk a pincében tárolt, hosszú-hosszú polcokon sorakozó milliónyi irat- és filmanyagot. Ezt valóban nem sokan láthatják a kutatókon kívül. Nagyon érdekes volt ez a „szakköri óra" mindannyiunk számára.

Köszönjük, hogy ellátogathattunk ide, és betekintést nyerhettünk az OSA-Archívum munkájába. Reméljük, mielőbb visszatérhetünk!

McCall Júlia (8. b)

MŰVEK

János és Julis

Iskolánk kórusa 2011. június 17-én 21 órakor az iskola udvarán mutatta be azt a sajátos produkciót, melyet a kórus tagjai együtt és kisebb csoportokban Mészáros Péter tanár úr és Halas Dóra tanárnő irányításával több hónapon át közösen alkottak, formáltak, koreografáltak, tanultak. Az egyórás előadás mély hatást gyakorolt a hallgatókra, nézőkre. Kórusmuzsika és színjáték, zene és csend, népi humor és tartalmas mondanivaló, művészet és érzelem, komolyság és vidámság – mindez együtt és harmóniában egy nagyon összeszokott, láthatóan egymásra figyelő, az alkotásra koncentráló, azt mélyen átélni átadni tudó együttestől. Íme a szövegkönyv.

Az előadás előtt a közönség kis kék cetlikre felírja, hogy melyek azok a rossz dolgok, amelyektől meg szeretnének válni. Ezeket a cetliket bedobják a tér három pontján álló akváriumokba.

I. felvonás: FALU

Éjszaka van. Setét és néma csend.

Narrátor mikrofonba suttogva, mintha nem akarná felébreszteni a falu népét. (lassan, suttogva)

A kis falu csöndes volt, csak a molnár vén kutyája ugatott mindig, mintha verték volna. (kis szünet) A vénasszonyok rendszerint a házuk előtt jártatták a szájukat, unokákról, protézisekről beszélgettek, meg arról, hogy a Pallainénak honnan lehet megint ennyi csirkéje. (kis szünet) Ezzel szemben a zsidók hétköznap ordítva alkudoztak, (suttogásból átmegy normális hangba, gesztikulálva) Éles Pista szerint azért, mert azt hitték, hogy a nagy szakálluk alól nehezebben jön ki a hang. Szombaton viszont bevonultak a templomba, és olyan áhítattal imádkoztak, hogy még a Pista is elcsodálkozott néha, pedig róla köztudott, hogy mélyen beleásta magát az efféle vallási dolgokba, amikor tüdőgyulladással feküdt otthon. Hajj, szegénykémet ápolták is a lányok: szép kis Maricám éjjel-nappal az ágya mellett ült, az de jó kis leány. (hangsúlyosan, lassabban) Julisnak is barátnéje volt, kiskoruk óta együtt jártak ki a határba csuhébabát hajtogatni, meg vadvirágot szedni, oda ahol a cigányok verték fel sátraikat. (szünet, bólogatás) Úgy mesélik, akkoriban nagy volt az élet arrafelé, rohangáltak a kutyák, meg a pucér gyerekek, az öregasszonyok pipáztak, a férfiak kártyáztak, táncoltatták a lányokat, és naphosszat csak énekeltek, kontráztak. (kis szünet) Emlékszem, öreganyám sipákolt is folyton, (öreganyó hangon) mekkora itt a hangzavar, és azok a rühes, dög, korcs kutyák egyszer majd rákapnak a csirkékre, és ha azok elfogytak, akkor majd a mi nyakunkra is ráharapnak, felfalnak egy ültükben. (kis nevetés, szünet) Megvetették a lábukat a faluban, pontosabban a csárdában a betyárok is. Látta volna őket az öreglány, menten gutaütést kapott volna. Nem úgy a kocsmáros, aki minden reggel lustán törölgette a ragadós asztalokat, tudva, hogy este a mélyen tisztelt betyár urak – ahogy ő hívta őket – úgyis összetapossák majd a csizmájukkal. A Jóni Jani meg, az az aprócska termetű

kis hegedűs cigánygyerek, ott ült mellette, és már csinosítgatta is a szerszámát estére, azon gondolkodván, hogy vajon hány bankót ragasztanak majd az izzadt homlokára a tengermélyen tisztelt betyár urak – ahogy meg ő szólítja őket. (szünet)
(megint lassan, titkot elárulva) De ez az egész mit se számít. Az egész világ megfordulhat a tengelye körül, akkor is az a legfontosabb, ahogy János és Julis szerette egymást. Többet gondoltak egymásra, mint ahány csepp víz eddig kicsöpögött a Fő téren lévő szent kútból.

- Gajdos András: Ó, Hajnal

A falu népe:

Zsidók

- Hinejmátov – héber kánon
- Shalom chaverim – héber kánon
- Szól a kakas már – magyar népdal

Cigányok

- Általmennék nincs ladik
- Ritmus-improvizáció
- Áj, devláde/Jaj Istenem – cigány népdal

Betyárok

- Betyár-rap

A betyárok népe független és szabad,
Csattan az ostorom, eláll minden szavad,
Lemész az Alföldre, azt mondod sivár?
Vigyázz a fukszodra, mert elviszi a zsivány.

Este a kocsmában berúgok, mint a szemét,
Miközben a cigányok keverik a zenét.
A kocsmárosnét este elviszem egy körre,
A feleségem elcseréltem három szép ökörre.

Refr.: Vidróczki, Zöld, Savanyú, Sobri,
Veszelka, Rózsa, a kutyájuk meg Bodri.
Vidróczki, Zöld, Savanyú, Sobri,
Veszelka, Rózsa, a kutyájuk meg Bodri.

A gazdagokat meglopom, a szegényeknek adok,
Cserébe csajokat és sok pálinkát kapok,
Nem parancsolhat nekem se bíró, se pápa.
Ha parancsolgatsz, annyit mondok, menjél a nyájba!

Nincs rajtam bilincs, mert én kívülálló vagyok,
A lopásaimért csak dicséretet kapok,
A torockói nép szemében én vagyok a Zorro,
Nem parázok attól, hogy a kertben sok a kóró.

Nem rinyál az asszony, és nem szól be a gyerek,
Nem igazán érintenek a válási perek,
Elkap a kopó, becsukat az ítész,
Hisz mindannyian tudjátok, hogy én vagyok a csibész.

Refr.: Vidróczki, Zöld, Savanyú és Sobri,
Veszelka, Rózsa, a kutyájuk meg Bo-bo-bo-bodri.
Vidróczki, Zöld, Savanyú és Sobri,
Velük már biztos nem fogsz betyárkodni.

A Vénlányok
- („Csujogatások" és évődés a betyárokkal)

Betyárok: A kocsmárosnét este, elviszem egy körre,
feleségem elcseréltem, három szép ökörre.

Együtt: Ha asszonyod eladod
Egyikőnket megkapod
De ha őtet megcsalod
Jól teszed, ha titkolod

Betyárok: Nem rinyál az asszony, és nem szól be a gyerek
nem igazán érintenek a válási perek.

Együtt: Ha eladod lovaimat,
Kiverem a fogaidat,
Elviszed a vagyon felét,
Kiszúrom az anyád szemét.

Betyárok: Az összes nő közül a legjobb fej az anyukám,
a ti dolgotok meg csak annyi fújjátok a furulyám.

Együtt: A betyár mind ostoba,
Túl kicsi az ostora
Hujjujujujujjujujuj

Együtt: Szépek vagyunk bájosak,
nem is lettünk hájasak,
nincsen pénzünk, uracskánk,
bár egyet elfogadnánk.
Hujjujujujujjujujuj

Az Erzsinek sok a hája,
ebben rejlik minden bája.
Ittehateha

Ez a kislány olyan szexi,
mégse szokták vetkőztetni.
A feneke de feszes,
pedig nem is túl eszes.
Hujjujujujujjujujuj

A Zsuzsika, olyan szép,
itten teszi az eszét.
A szoknyája nem takarja,
ezért senki sem akarja.

A Piroska tiszta festék,
vele töltik el az estét.
Testrészeit gyakran lesték,
miközben fejte a kecskét.
Hujjujujujujjujujuj

Annácskának sok a baja,
mindenkinek ő a csaja.
Aki meg akarja kapni,
nem kell annak sokat adni.
Hujjujujujujjujujuj

A Juliska nem is szűz,
árad belőle a bűz,
nincsen melle van hája,
Petike majd zabálja.
Hujjujujujujjujujuj

A Jucuskát kergetik,
az ágyba lefektetik,
sütik rajta a tojást,
elkergetik a postást.
Ittehateha

- Apró murok petrezselyem, a vénasszony veszedelem – magyar népdal

Szerelem
- A menyasszony szép virág – magyar népdal
- Hajlik a bojzafa – magyar népdal

Átok
„Olyan átok száll most rátok, egymást addig ne lássátok,
Addig álljon ez a börtön, míg hülye ember van a földön!"

II. felvonás: BOLYONGÁS

A gonosz boszorkány elmondta átkát, a kórustagok zombihangokkal beállnak a nagy körbe.

Úgy hírlik, száz évben egyszer történik ilyen, hogy egy szép, turbékoló gerlepár egy sátáni szipirtyó, egy keselyű ármánya miatt egymástól ijedten elrebbenni kényszerül. Annyi idejük volt csak pusztán, hogy mindketten hazatérhettek még szülőházukba csókot nyomni szüleik ráncos homlokára...

János megvigasztalta hokedlin pityergő édesanyját, majd szobájába ment, ott utoljára nyomta meg villanykapcsolóját, utoljára vetette be ágyát. De mire első könnycseppje földet ért volna, János maga már messze járt a háztól.

Eközben Julis sem volt tétlen: belebújt új tornacipőjébe, ami ugyan még kicsit törte a lábát, de hát majd csak kitapossa szegénykém. Nem is gondolt ezzel Julis, csak a búcsún járt az esze. És mielőtt még csókra csücsöríthette volna azt a Jánosnak oly kedves ajakát, már tengernyi idegen országon járt túl.

- Vándordal

Fiúk:
Úgy elmennék, ha mehetnék
Ha szabad madár lehetnék.
Szabad madár nem lehetek
Rózsám hozzád nem mehetek
Salajlalaj…

Lányok:
Anyám, anyám, édesanyám
Ne kiálts több átkot reám.
Kiáltottál már eleget,
elégeld meg mindezeket.
Salajlalaj…

János szerencséje elsőre spanyol honba vezetett, ahol a búgóhangú szép leányok – kik majdnem ugyanolyan barnák voltak, mint a Jóni Margó a faluvégről – egy pár pillanatra feledtetni tudták szoknyalibbentős csábtáncukkal drága Julisát. (hangosan felkiáltva) Na de mi volt a spanyolok vagy akár a Jóni Margó barnasága a zulukéhoz képest?! Meg is figyelte János, hogy ahogy forog vele a földgolyó, dél felé haladva egyre feketébbek a népek. A pigment telítettségből tehát ki is következtette, hogy Európa legdélibb csücskéből eljutott Afrika leglentebbi sarkába. Az ottani falu egyetlen fája alatt hűsölt, hallgatta a zulu rigmusokat, és mint az ifjú Werther – ha emlékszik még rá valaki –, versek sorait szőtte sírásról és nevetésről, táncról, s az istenekről – na és az ő édes kicsi Julisáról.

- Spanyol reneszánsz dallam: Pase lagua ma Julieta dama
- Vándordal
- Zulu dallam: K'nos u sube man

Julis ezalatt Jánostól egy fél földrésznyi és egy Földközi-tengernyi távolságra, bolgár földön bóklászott. Itt izmos, bajszos nők közé keveredett, akik magukkal rántották táncolni – haaaj, Julis a múlt farsang óta nem mulatott ilyen jól. De lábai hamar a tengerpartra vitték, onnan egy pallón át egy hajóra, kicsit megtorpantak, majd tettek pár lépést, s Julis máris arab földön volt. Sűrűn szőtt szőnyegre ültették őt a népek, és mintha sirattak volna valakit, úgy jártak szomorú táncot a napszítta homokban. Ugyanezen napnak fénye vezette Julist tovább a legtávolabbi keletre, a Japánok titokzatos szigetországába, amelyről a lány sokat hallott világjárta nagyapjától. Tisztán emlékezett a mesék cseresznyefa-illatú szavaira. Így forgott el Julis kitaposott tornacipője alatt a szüntelenül mozgó földgolyó.

- Bolgár népdal: More sokol pie
- Vándordal
- Arab dallamok: Boldog az ki nem jár – Ajazéjn

Azt hinnénk, messzebbre már nem is juthat az ember. Ám János alatt eközben még egyet fordult a föld, és ő a távoli nyugaton fekvő Újvilágban találta magát. Míg őt a beteljesületlen szerelem, addig az ottani feketéket, a zuluk unokatestvéreit, kegyetlen földesurak tartották rabszolgasorban. A lemenő nap fényénél gyapotot szedő, szomorú szemű négerek fohászkodtak rekedt hangon az Úristenhez. Hitük nem ismert határt, önkívületig pörgették magukat és a megfáradt Jánoskát, míg az a leheletnyi erő is kiszállt belőlük.

- Néger spirituálé – My God is a rock

III. felvonás: KÖNNYEK TAVA

A kórus az utolsó hangot tartván hátrasziárog a Könnyek tavához.

Két fájó szívű hősünk már sokadik csukáját koptatta, amikor egy furcsa dolog történt. Tudjátok, ha például a világ közepétől elindulunk, mondjuk nyugatra és kitartóak vagyunk, mint Vili Fog, akkor egy idő után szépen visszaérünk ugyanoda, mivel a Föld a tudomány mai állása szerint gömbölyű. Valami ilyesmi történt a mi két szerelmes vándorunkkal is, akiknek az útjai épp a Jeges Izlandon keresztezték egymást. Illetve keresztezték volna, ha nem állt volna közéjük egy akkora, de akkora tó, amilyet még egyikük se látott életében. Ez a tó akkora, de akkora volt, hogy ekkorát még Pócsi Misi sem tudott volna elképzelni, pedig ő látott már sok nagy dolgot, sőt, ő maga is akkora volt, hogy két helyet foglalt el a füredi buszon. Ez a tó nem akármilyen tó volt ám. Ez volt a Könnyek tava. Ide gyűlt össze az emberiség minden bánata. Az elhullajtott bánatkönnyeken át persze János és Julis nem is látták egymást a két átellenes partról. Szemükből keserű könnyek hullottak alá a tó kelyhébe, ám ennyi fájdalmat még az izlandi Könnyek tava sem tudott már befogadni. A mederből kiáradt a sok víz, és párává változva felhő formáját öltötte, melyet azonmód fel is kapott egy hatalmas förgeteg, és hágókon, szorosokon át egészen a szerelmesek falujáig űzte. Ahol a falu népe éppen… no, de ne szaladjunk előre.

- Izlandi dallam

Tehát ott tartottam a mesémben, hogy a könnyekből alakult felleget épp János és Julis otthona felé vitte a szél. A faluban a nép már végleg feladta reményt, hogy valaha viszontlátják a két szerelmest. Annyi idő telt el azóta, hogy már árva fia sem emlékezett a sötét napra, amikor a gonosz mostoha elátkozta a két fiatalt. A szájhagyomány is úgy tartotta, odavesztek mind a ketten. Hogy hova? Azt se tudták, hova. Hát oda. Így köszönt már mindenki egymásnak a szomorú faluban: „Adj' isten! Odavesztek, mi? – Oda bizony! – De hova? – Hát.. oda." Elhatározta hát a falu vezetése, hogy eltemetik – legalább olyan szimbóleumosan – a két szerencsétlenül járt fiatalt.

Temetés a falu közepén

Zsoltárdallamra:
Temessük hát Juliskát és János vitézt! * Találjanak egymásra békességben!

János, az erős /tenyészbika * Mr. Torockó /2010.
Kisfiúként is hajtotta a /kisjányokat * Serdülő világbajnok lett /e sportágban.

Julis, a falu /csinibabája * a júniusi CKM /címlaplánya.

Leánykori barátnőjével, /Iluskával * naphosszat játszadoztak a /disznóólban.

Sok időt töltöttek együtt a /szerelmesek * nem tettek egy lépést sem /egymás nélkül.
Gyakran rándévúztak a /természet ölén * természetesen Julis a /János ölén.

János és Julis volt a /tökéletes pár * összeillettek, mint az ajkam és a /korsó szája.
De akárcsak annak idején engem /és kocsmát, * úgy választotta szét őket egy /gonosz banya.

Nem tértek vissza a faluba a /fiatalok * hiába űztük el a /vén boszorkányt.
Nem tudtuk az /átkát megtörni * nincs már több remény, hogy /visszatérnek.

A narrátor suttogva, idegesen a falu népéhez beszél:

Na jó. Ebből elegem van. Jó ez a narrátori szerep, meg minden, de ezt a sok passzív hülyét már nem bírom nézni. Psszt! Figyeljetek már ide! (1-2 ember a temetési menetből ránéz buta fejjel) Nem igaz, hogy nem emlékeztek, hogy mit mondott az a szipirtyó! (buta fej) Hahóóóó! Van itthon valaki? (Egyre hangosabban, magából kikelve) Nincs köztetek egy normális agyú ember, aki emlékezne a banya szavaira? Ne legyetek már ilyen tönkök! Nem kell eltemetni azt a két szerencsétlent. Csak az átkot kell feloldani! (már mindenki őt nézi, egyre erősebb az eső) Minden megvan hozzá! Ez a sok ember itt (közönségre mutat), meg a sok hülyeség! Hiszen (üvöltve) az átok csak addig tart, míg az emberiség butasága lepi el a föld felszínét! Temessétek el a rossz dolgokat!!! (mennydörgés) …

Az előadás elején begyűjtött cetliket az emeletről dobálják alá, a kórus néhány tagja hangosan felolvassa őket, és bedobja János és Julis koporsójába, az egyre gyorsuló vihar végén felhangzik feloldásképpen a Kafal szviri kezdetű bolgár népdalfeldolgozás.

- Koncepció: Halas Dóra
- Narrátor - szöveg és szerep: Bárdi Bálint
- János: Kiss-Leizer Márton, Julis: Für Veronika
- Betyár-rap szövege: Váraljai László, Irmalós Bence és Heim Ágoston
- Csábcsajok (csujogatók): Beleznay Csenge, Fehér Mária, Iritz Borbála, Jánvári Zsófia, Kiss Fruzsina, Rekvényi Kamilla és Tarczali Dorina
- Fénytechnika: Sztrókay András

Kiséry Tímea (10. c) novellája

Visitation in Alicante

It was a very hot day in Alicante. The sunbeams scorched the dry earth and the heat was almost unbearable. It was a bit cooler, when I got home at 6 o'clock, just about 28 oC. I felt elated after a long wonderful day on the beach with my boyfriend. I entered the house and went to the kitchen to have some dinner. I was fantasizing about Javier and our perfect day together. He had brought his guitar to the beach, and had played all my favorite songs on it. I could have watched him playing forever. He was so handsome when he was concentrating on his instrument. However the best part was undoubtedly when he finally finished playing and smiled at me. And we kissed, and the whole world stopped for that wonderful moment. The sound of the microwave startled me of my dreaming. I shoveled in my food quickly then went to my bedroom.
– Hi, Nuecíto! – I greeted my hamster, who was living in a very comfortable cage on one of my shelves. But now, I couldn't see him. It was weird. He always crept out of his little nook when he heard my voice. I walked nearer to his cage.
– Nuecíto! – I called him. Nothing. I rattled a box of hamster–feed. If there is something that he can't resist, it's definitely food. But this time, he didn't come out. I got worried. I opened the cage, and picked up his nook. He was there, crouching in the corner , his head hidden by his little paws. He looked totally horrified. I had no idea what could have frightened him so much.
– Hey, Nuecíto, what happened? – I tried to stroke him, but he shrilled and ran to the opposite corner of the cage when I touched him. It wasn't normal. My lazy, guzzler hamster liked being stroked. It took some time to make him calm down. When he was finally chewing at a lettuce I went to the living room to watch my favorite series on TV. Although it was a very exciting episode, I didn't pay much attention to it. I was wondering what had frightened Nuecíto so much. I could have asked my mother about it, but she and my father were in Paris on their second honeymoon. I was alone. Suddenly the picture changed, though I didn't do anything. The hero in the series, who had just admitted the heroine that he loved her disappeared, and I was looking at a little girl, whose face was hidden by her long black hair. She was wearing a nightdress and she held her arms straight ahead her, like a sleep-walker. I knew this film. It was The Ring.
– I must have sat on the remote control and it switched to DVD. – I murmured. But as I looked around, I realized that the remote control was on the table – far away from me. I felt astonished. I took it, and switched back to the series. A second later, Samara Morgan appeared on the screen again. I clinked the remote control with my finger.
– What's wrong with it? – I mumbled. I switched to the previous channel again, but the next moment Samara came back. I shivered with cold. I stood up and turned the

TV off. I didn't want to watch it anymore. But it came into gear, and the scary little girl stared at me again. I was bathing in sweat. I ran to the wall and pulled the TV's cable off the socket. The screen went black. It was ominous, in some way it was scarier than the flashing lights beforehand. I throw a glance at the shelf where we kept our DVDs and I saw The Ring. I opened the case with trembling hands. The disk lay inside. I looked at the DVD player. It was empty. I could hardly breathe. I dropped the DVD and ran to my room. I shot the door and sank into a chair, panting.
"Okay, okay, calm down. Maybe there's some problem with the TV." I tried to convince myself, but it didn't really work. In the past two weeks a number of strange events had happened to me. Sometimes I didn't find the things that I needed, though I remembered well, where I had left them. Sometimes my posters or the papers on my desk fluttered like the wind would have snatched at them though the window wasn't open. Books fell off my shelves by themselves and my drink was overturned when I stood far away from the table where I had put it. And sometimes I was startled out of my sleep because I heard a voice whispering my name. In these cases I had always convinced myself that I was hallucinating. But this one with the TV. was too much for me. I thought about the film that I had seen three days before. It was about ghosts. I didn't really believe in supernatural before but pondering over the events of the last two weeks... May be there's a spirit after me? "No! Drive this out of your head!" – I warned myself.
I decided to have a shower to distract my attention. I stood under the rose and enjoyed the stroking of the hot water. It relaxed me that I had almost forgotten about my fear. The mirror misted up as always so when I stepped out of the shower I didn't look at it. But out of the corner of my eye I perceived that there was something on the sheet. I looked at the mirror and saw a title written with big, straight letters in the mist: "ESTRELLA ENCANTADOR QUIMERA, 1992–2010. YOU'LL COME AFTER ME SOON."
I stared at the title benumbed for a moment. Than I screamed in horror and ran until I reached my bed. I threw myself into it immediately, and pull the blanket on my head, sobbing. I hunched up instinctively, trying not to lay myself wide open. It was getting dark outside and I was completely terrified. I felt as if I happened to find myself in a horror movie. I couldn't believe it. Estrella… She was my best friend in primary school, but teen–age had swept us far away from each other. She'd become popular and cool and I… well, I had not. She'd looked down on me and I'd thought she was a bumptious bitch. But now, she had been dead for three months. I remembered well, because she died when Javier and I began to go out together. She'd been hit over by a car. "Did she come back as a spirit? Is it possible? Was she behind those weird cases? Is she chasing me? But why? Okay, she hated me but it can't be the only reason. And what does she want? Just bugger me around? Make me scared? Or kill me?" Thoughts were racing in my head.
– No. I'm crazy. Spirits doesn't exist! – I mumbled, but it didn't put me ease at all.
It was the most dreadful night in my life. I shuddered at every little creak, I sat up in alarm at every howl of the neighbor's dog. I saw shadows coming towards me and

imagined terrible monsters in the place of the furniture. But the worst thing was the fear. I didn't sleep a wink during the night. When finally the first lights of the dawn appeared on the sky I got up and decided to go to the beach.
Half an hour later I was standing in the soft sand by the sea, watching the sunrise and inhaling the fresh, salty air. It was very peaceful, nobody else was there. In this place the dread of the night and the whole supernatural–thing seemed ridiculous. I smiled. "How stupid I was"– I thought. I changed in my swimsuit and ran to the edge of the sea. I plunged my toe in the water. It was cold, but refreshing. I threw myself into the waves laughing and began to swim. I felt totally free, looking at the never ending sea. All my bad thoughts and the memory of the horrible night cleaned out of my head. This was my real world. I swam further and further in, enjoying the water surrounding me. When I realized how far I was from the beach I turned around and began to swim towards the mainland. Suddenly I felt my leg catching on something. It was like a cold, bony hand. But as I looked down I saw nothing instead of the bottom of the sea about three meters under me. I was pulled down. It happened so quickly that I couldn't even take a breath. I struggled and kicked out and I felt that the grip of the invisible hand eased so o could reach the surface and turned up. I took a deep breath and screamed.
– Help! Help!
But the beach was empty. No one could hear me. "I'll drown" – as I thought this the invisible hand grabbed me again, and pulled me down. Water flew into my lung pushing out the oxygen. The salt bit my throat. I gathered all my strength and began to struggle again, but this time the hand grasped me tight and didn't release me. I weakened with every moment and I gave up struggling soon. My ears were buzzing and it felt like an iron band would have pressed my lung. The last picture I saw was the face of a girl, laughing at me. Than the world went black.

⌖⌖⌖

I woke up in a very cramped, dark place. I didn't remember how I had got there or how long I had been unconscious but it was quite uncomfortable. It felt like lying in a stuffy box. I strained my brain, trying to find out where I could be. Suddenly I was swamped with memories: the hand, pulling me down, the salt, biting my lung, the cold water surrounding me and that smiling face… and then I realized where I was lying: in a coffin, buried in the earth of the graveyard. I screamed in horror and wanted to bang at the coffin, but to my great surprise my hands slipped through the material without being held up. On the spur of the moment I shoved myself away from the bottom of the coffin. For a second I saw nothing but darkness and then I found myself in the graveyard, standing in front of a tomb. It seemed quite new, coved with flowers and wreathes. The moonlight illuminated the epitaph: María Sánchez González 1992–2010. I couldn't believe it. It was my name.
– Am I dead? – I whispered.
I looked down on my hands. Some strange dawning surrounded them, and I could see

the tomb trough my palms. And then I realized that I didn't breath. I didn't feel the wind on my skin or the smell of the wet earth. And my fingers slipped through the flowers on my grave when I wanted to touch them.
– I suspected that you wouldn't go on just like that – came a voice behind from me.
I turned around quickly and found myself face to face with a tall, thin girl, smiling at me derisively, her long black hair falling about her shoulders. Estrella. She was surrounded with that strange dawning , just like me. The perception swept me through like a hurricane.
– You! You've killed me – I whispered.
– Girl, you're a genius! Of course I've killed you!–she laughed. –You know the proverb: an eye for an eye. You killed me, I killed you. It's fair, isn't it?
– What? – I didn't understand what she was talking about. –I didn't kill you! You've been hit over by a car!
– Really? – her voice sounded ominous. – Don't play the innocent! – she shouted. –If I hadn't seen you dallying with my boyfriend in the park I wouldn't have run under that car by accident! I was angry and I didn't pay attention! And it's your fault! Your and your greenhorn boyfriend's! – she roared.
I felt astonished.
– Wait… are you talking about Javier? He's never been your boyfriend.
– But he could have been, if you two hadn't started going out together!
I saw some crack–brained light flashing in her eyes. And I understood: she felt jealous.
– But the time of revenge finally came – she continued in a law voice. I killed you and he will come next. And you'll watch him dying with the thought that you can't rescue him! – she produced a diabolic laughter.
– No! – I moaned. I was totally horrified.
– I'm sure you'll try it though – she went on – that's' why you haven't moved on to the other world. But I'm here too, and here I'll be until I've seen him dead.
She looked at the sky and watched the colors of the breaking down for a moment. Then she looked me in the eyes, smiling, and sad:
– Well, Javier's hour has come. Bye! – and she disappeared.
I stared at the place where she had been standing, benumbed. Thoughts were racing in my head. "She's after Javier, she'll kill him too! Please, no, just not him" I'm sure I would have cry out in despair if I could– but ghosts can't cry. Suddenly an idea came to my mind. If Estrella, as a ghost had the power to kill people, I may have the strength to protect them. Some hope came alive in my heart. But how could I get to Javier? "Maybe I should just concentrate" I closed my eyes and imagined him. I recalled his short, curly hair, his big, black eyes, his smiling face. I wasn't in the graveyard anymore. When I opened my eyes a terrible scene unfolded before me. The kitchen where I was standing, was flaming with red, raging fire. I recognized the place even with the great, black cloud of smoke surrounding everything. I had been there so many times – in Javier's house.

I heard a weak moan from under the table. Javier was lying there without moving, his eyes closed, his face black because of the adhered ash.
– No! – I cried. I didn't know what to do, but I had to protect him. The tap suddenly caught my eyes. I had an idea. It seemed foolish and maybe it was too late but I had to try. I concentrated on the tap, as hard as I could. Nothing had happened. I threw a glance at Javier and it gave me extra–power. I had to make it because of him. I stared at the tap again with all my might. Suddenly a great water jet broke forth the tap, inundating the whole kitchen the flames moved back, hissing. In two minutes the fire was over and the kitchen was filled with vapour.
I heard someone swearing. I turned around though I knew who would be there. I wasn't mistaken. Estrella was very, very angry, her body was shaking in rage, she seemed like a volcano that could erupt in any time.
– Don't think it's over! I'll kill him sooner or later!–she hissed.
– I don't think so! – I sounded more confident than I felt. But I had to act before she could done anything to Javier. I jumped on her and pressed her down. She hadn't expected on that so she couldn't defend herself; before she could wink she found herself on the ground, totally disabled. She tried to kick over, she shouted but I held her tight. She gave up fighting soon. She was lying in my pressure like a pathetic rag, I nearly felt sorry for her.
– Why do you hate me? – I whispered.
– Because you've always had a better life – she sighed. I was surprised. I didn't expect this answer.
– What? – I nearly laughed. – Are you kidding? You're beautiful and popular. You've a lot of friends you're invited into the classiest parties. And I'm a loser as you would say.
– No, you're not. I've always been jealous of you. You don't have to look perfect. I have to get up early every morning to do my hair and my make up, and I have to spend a fortune on clothes because people got used to that I'm beautiful. And you have real friends. Not many, but they always stand on your side when you need them. The guys who I hang out with are not like that. I think, you were my only real friend.
I got off her slowly and helped her up.
– I missed you – I said. These three words seemed to break the ice. She smiled at me with the old well–known smile that I hadn't seen on her face for years.
– I missed you too – she answered, but her voice sounded as if she was in a deep lake. Her contours grew blurred and her shape started to lighten.
– It's time to go on – she said. – We'll meet soon in the other world. Sorry for uhmm… killing you. She smiled at me at last, then she disappeared.

✦✦✦

And now, here I am recalling my last memories as a human and meditating on the events of the past few hours. I'm looking at Javier. He's very cute, as he is sleeping even with the scalds on his face. I'm breaking into a smile – he'll be all right from now on. I

wish him a wonderful life. And if the time comes, maybe we'll meet again in some sort of other world – wherever it will be. And now, as a reaction of my thoughts suddenly a great brightness is appearing, illuminating the little hospital ward with dazzling light. I'm not afraid. I'm looking at my love the last time once again, and than I'm walking into the light calmly into a new, unknown world.

Műfordítás

A francia műfordító verseny győztes fordítása Balogh Patríciától (12. a)

Faïza Guène: Kiffe kiffe demain (részlet)

C'est lundi et comme tous les lundis, je suis allée chez Mme Burlaud. Mme Burlaud, elle est vieille, elle est moche et elle sent le Parapoux. Elle est inoffensive mais quelquefois, elle m'inquiète vraiment. Aujourd'hui, elle m'a sorti de son tiroir du bas une collection d'images bizarres, des grosses taches qui ressemblaient à du vomi séché. Elle m'a demandé à quoi ça me faisait penser. Je lui ai dit et elle m'a fixée de ses yeux globuleux en remuant la tête comme les petits chiens mécaniques à l'arrière des voitures.

C'est le lycée qui m'a envoyée chez elle. Les profs, entre deux grèves, se sont dit que j'avais besoin de voir quelqu'un parce qu'ils me trouvaient renfermée… Peut-être qu'ils ont raison, je m'en fous, j'y vais, c'est remboursé par la Sécu.

Je crois que je suis comme ça depuis que mon père est parti. Il est parti loin. Il est retourné au Maroc épouser une autre femme sûrement plus jeune et plus féconde que ma mère. Après moi, Maman n'a plus réussi à avoir d'enfant. Pourtant, elle a essayé longtemps. Quand je pense qu'il y a des filles qui font pas exprès de

Hétfő van, és mint minden hétfőn, ma is elmentem Madame Burlaud-hoz. Madame Burlaud öreg, ronda, és bűzlik a tetűirtótól. Alapvetően ártalmatlan, de néha nagyon idegesít. Ma kivett nekem az alsó fiókjából egy fura képsorozatot. A képeken megszáradt hányásra emlékeztető pacák voltak. Megkérdezte, mi jut róluk eszembe. Elmondtam neki, mire rám szegezte kidülledt szemét, és úgy csóválta a fejét, mint a bólogató kutyák az autó hátuljában.

A gimi küldött hozzá. A tanárok két sztrájk között kitalálták, hogy valakinek meg kéne néznie, mert túl zárkózott vagyok. Talán igazuk van, de rohadtul nem érdekel. Azért eljárok hozzá, úgyis a biztosító fizeti.

Azt hiszem, azóta vagyok ilyen, mióta apám elment. Jó messzire. Visszament Marokkóba, hogy ott elvegyen egy anyámnál nyilván fiatalabb és termékenyebb nőt. Anyám nem tudott több gyereket szülni utánam. pedig sokáig próbálkoztak. Ha belegondolok, hogy vannak lányok, akik akaratlanul is teherbe esnek már az első alkalommal… Apám fiút

tomber enceintes du premier coup… Papa, il voulait un fils. Pour sa fierté, son nom, l'honneur de la famille et je suppose encore plein d'autres raisons stupides. Mais il n'a eu qu'un enfant et c'était une fille. Moi. Disons que je correspondais pas tout à fait au désir du client. Et le problème, c'est que ça se passe pas comme à Carrefour : il y a pas de service après-vente. Alors un jour, le barbu, il a dû se rendre compte que ça servait à rien d'essayer avec ma mère et il s'est cassé. Comme ça, sans prévenir. Tout ce dont je me souviens, c'est que je regardais un épisode de la saison 4 de X-files que j'avais loué au vidéo club d'en bas de ma rue. La porte a claqué. À la fenêtre, j'ai vu un taxi gris qui s'en allait. C'est tout. Ça fait plus de six mois maintenant. Elle doit déjà être enceinte la paysanne qu'il a épousée. Ensuite, je sais exactement comment ça va se passer : sept jours après l'accouchement, ils vont célébrer le baptême et y inviter tout le village. Un orchestre de vieux cheikhs avec leurs tambours en peau de chameau viendra spécialement pour l'occasion. À lui, ça va lui coûter une vraie fortune – tout l'argent de sa retraite d'ouvrier chez Renault. Et puis, ils égorgeront un énorme mouton pour donner un prénom au bébé. Ce sera Mohamed. Dix contre un.

Quand Mme Burlaud me demande si mon père me manque, je réponds « non » mais elle me croit pas. Elle est perspicace comme meuf. De toute façon, c'est pas grave, ma mère est là. Enfin, elle est présente physiquement. Parce que dans sa tête, elle est ailleurs, encore plus loin que mon père.

(Hachette littératures, 2004)

akart. A büszkesége, a neve, a család becsülete, meg gondolom, még egy csomó ilyen hülyeség miatt. De csak egy gyereke született. Egy lány. Én. Fogalmazzunk úgy, hogy nem igazán elégítettem ki az ügyfél igényeit. A baj csak az, hogy itt nincs vevőszolgálat, mint a Carrefourban. Egy nap aztán rá kellett jönnie a szakállasnak, hogy semmi értelme tovább próbálkoznia anyámmal, és lelépett. Csak úgy, szó nélkül. Emlékszem, éppen az X-akták negyedik évadját néztem, amit az utca végén lévő videotékából vettem ki. Becsapódott az ajtó. Láttam az ablakból egy szürke taxit elhajtani. Ez minden. Több, mint fél év telt el azóta. Már biztos terhes a parasztlány, akit feleségül vett. Pontosan tudom, mi jön ezután: egy héttel a gyerek születése után lesz a keresztelő, amire meghívják az egész falut. Zenekar is jön a nagy eseményre: vén sejkek játszanak majd tevebőrdobon. Egy vagyonba fog kerülni – rámegy apám Renault-tól kapott teljes nyugdíja. Aztán levágnak egy kövér juhot, hogy elnevezzék a babát. Mohamednek fogják hívni. Tíz az egyhez.

Amikor Madame Burlaud megkérdezi, hiányzik-e az apám, azt mondom, nem, de nem hiszi el. Éleseszű egy csaj. Mindenesetre nincs gáz, itt van az anyám. Legalábbis testben. Merthogy lélekben máshol jár. Még messzebb, mint az apám.

Az angol műfordító verseny győztes fordítása Traore Sibien Youssouftól (9. c)

Bundás kenyér

K: Egyszer régen történt, egy farmon, egy furcsa messzi tájon…
M: Messzi tájon…
K: Élt egy kismalac, aki különbözött az összes többi körülötte lévő disznócskától.
M: Mert zöld volt.
K: Most te mesélsz vagy én?
M: Te. Bocsi. Lakat a számon. Pszt.
K: Másképp nézett ki, mint a többi kismalac, mivel élénk zöld színű volt. Már majdnem „sötétben világító" zöld.
M: „Sötétben – világító" zöld. Mint a festék, amit a vasúti alagutakban használnak. Ugye olyan „sötétben világító" zöld, mint a festék, amit a vasúti alagutakban használnak?
K: Igen.
M: Igen.
K: Akkor most zavarjuk a mesét, vagy hallgatjuk és alszunk?
M: Hallgatjuk és alszunk.
K: Helyes. Tehát ez a kismalac nagyon szeretett zöld lenni. Nem mintha nem tetszett volna neki az átlagos malacok színe, úgy gondolta, a rózsaszín is szép, aminek azonban örült, hogy egy kicsit különbözhetett, hogy kicsit különleges lehetett. Ezt azonban a többi malac nem nézte jó szemmel. Irigykedtek rá, piszkálták, egyszóval pokollá tették az életét.
M: Pokollá…
K: És ez az egész civakodás a farmerek agyára ment, akik…
M: Mit jelent az, hogy az agyukra ment? Bocsi Katurian.
K: Semmi baj. Azt jelenti, hogy nagyon bosszantotta őket.
M: (ásítva): Nagyon bosszantotta őket…
K: Bosszantotta a farmereket, és tanakodni kezdtek:"Hm, valamit tennünk kellene az ügy érdekében." Így hát egy este, mikor az összes kismalac kint aludt a földeken, a farmerek előbújtak, felkapták a kismalacot, és beszaladtak vele a csűrbe. A kismalac visított, de a társai csak nevettek rajta.
M: (halkan): Disznók…
K: És mikor a farmerek bevitték a csűrbe, kinyitottak egy nagy edényt, tele egy nagyon különleges rózsaszín festékkel. Belemártották a kismalacot, majd mikor már teljesen belepte a festék, fülétől a farkáig úgy, hogy egy kis zöld folt sem maradt rajta, lefogták és megvárták, míg a festék megszáradt. És mi volt ebben a rózsaszín festékben a különleges? Az, hogy sosem lehetett lemosni és sosem lehetett

átfesteni. Sosem lehetett lemosni és sosem lehetett átfesteni. A kis zöld malac pedig így szólt (kismalachangon): „Kérlek, Istenem, kérlek, ne hagyd, hogy olyanná tegyenek, mint a többiek. Én boldog vagyok, ha egy kicsit különleges lehetek."

M: „Én boldog vagyok, ha egy kicsit különleges lehetek." – mondja Istennek.

K: De már túl késő volt, a festék megszáradt, a farmerek pedig visszaeresztették őt a földekre. Az összes rózsaszín kismalac rajta nevetett, míg végig sétált köztük, majd lehuppant kedvenc kis helyére, és azon töprengett, hogy vajon imája miért talált süket fülekre. Erre azonban sehogy sem találta a választ, és végül álomba sírta magát. Még az ezernyi könny, amit hullajtott, sem tudott segíteni rajta, nem tudta lemosni a szörnyű, rózsaszín festéket, mivel…

M: Azt sosem lehetett lemosni és sosem lehetett átfesteni.

K: Pontosan. Így hát álomba merült. Ám azon az éjszakán, ahogy az összes kismalac lefeküdt aludni, furcsa viharfelhők kezdtek gyülekezni felettük. Eleredt az eső, először lassan, cseppenként, majd egyre erősödött és erősödött. Ám ez nem egy mindennapi vihar volt. Az esőcseppek ugyanis sűrűk voltak, mint a festék. De nem csak ez tette különlegessé: sosem lehetett lemosni és sosem lehetett átfesteni. Sosem lehetett lemosni…

Katurian ránéz Michalre. Michal alszik. Katurian a történet végét suttogva meséli tovább.

…és sosem lehetett átfesteni. Ahogy eljött a reggel és az eső elállt, a kis állatok felébredve arra lettek figyelmesek, hogy minden egyes kismalac élénkzöld színűvé változott. Minden egyes kismalac, kivéve természetesen azt, aki korábban zöld színű volt. Most azonban ő lett az egyetlen rózsaszín, mivel az átszínezhetetlen festéket, amivel a farmerek beborították, még ez az eső sem tudta lemosni vagy átfesteni. „Átszínezhetetlen". (szünet)

És ahogy végignézett a körülötte fekvő zöld kismalacok furcsa tengerén, akik közül a legtöbben sírtak, mint a kisbabák, elmosolyodott és hálát adott az Istennek, mert tudta, hogy még mindig különleges, és örökre az is marad.

Újságcikkek

A diákoknak a német környezetvédelmi csereprogram keretében született újságcikkei a Népszabadságban jelentek meg 2011. március 17-én, illetve június 21-én. Ezek láthatók a következő két oldalon.

IFJÚSÁG A KÖRNYEZETÉRT

Az emberi környezet közös védelmével, a fenntartható fejlődés együttes tanulmányozásával is épülhetnek hidak különböző nemzetek fiataljai között. Ezt segíti elő a Német Környezetvédelmi Alapítvány (DBU) támogatásával folyó hároméves projekt. A mellékelt írásokat a budapesti Trefort Ágoston Gyakorlóiskola diákjai készítették, akik partneriskolájuk, a Bad Kötzing-i Benedikt Stattler Gimnázium csoportjával egy ökofarmot vizsgáltak Galgahévízen.

Ahol az ökojövő már jelen

Az ökofalu létrehozásának ötlete Budapesten a 80-as években született meg egy baráti társaságban. Első lépésként 1992-ben mintegy száz idős, a hagyományos termelésre még emlékező egykori tsz-taggal alakították meg a Galgafarm Első Magyar Organikus Hangya Szövetkezetet, hogy bizonyítsák: környezetbarát elkötelezettséggel is lehet élelmet termelni. A farm és a később általa ellátandó ökofalu fejlesztése érdekében a Galgafarm Humán Értékmegőrző Egyesület létrehozta a működésüket finanszírozó Gaia Alapítványt, amely helyi önkormányzatként irányítja és szabályozza a falu életét.

A Galgafarm növénytermesztése és állattartása hivatott biztosítani az ökofalu fennmaradását, a terveik szerint a helyi gazdaság látná el a falut élelmiszerrel: gabona- és tejtermékekkel, hússal. Az itt előállított termékek vegyszer- és adalékanyag-mentesek. *Vidák Miklós,* a farm vezetője elmondta: a profitnál is jobban szeretnék, ha követnék példájukat. Az ökokomplexum fizikai, lelki, szociális és morális értelemben egyaránt az egészség irányába tereli az ott lakókat, egyben meghonosítja a kistérségi termelési és önellátási modellt az országban. Itt nem egy kihalófélben lévő falu újraélesztésére tettek kísérletet, hanem vadonatúj település nő ki a földből. A barátságos, energiatakarékos épületekből álló ökofalu immár saját kúttal, biomasszával (később szélkerekekkel és más megújuló energiaforrásokkal) működtetett távfűtőrendszerrel, valamint épülőfélben lévő biológiai szennyvíztisztító-rendszerrel rendelkezik.

Népszabadság-grafika

Horváth Réka–Kapolcsi Szabó Lilla

Álomfalu – kezdeti (?) nehézségekkel

Paraszkay Sára is tagja volt annak a társaságnak, amelynek fantáziájában először megszületett a gondolat. „Találkoztunk, beszélgettünk, és ámultunk a külföldi ökofalvak hírein. Senki sem gondolta volna, hogy ez valaha megvalósulhat." A nyugdíjas pedagógus úgy látja, a jelenlegi ökofalu távol áll a 80-as évekbeli elképzelésektől. Az ideköltözők nagyvárosokból, főleg a fővárosból „menekülő emberek, akik megcsömörlöttek a városi élettől és kultúrától", de magukkal hozzák munkájukat, ingázni kényszerülnek. Így az eredeti célt – hogy a lakosok működtessék az őket ellátó Galgafarmot – egyelőre nem sikerül elérni. A falu lakosai törekednek ugyan az egyszerűbb és olcsóbb életre, a legtöbben mégis feleslegesen nagy házakat építenek. Így nem valósul meg az a fajta „önkéntes egyszerűség", amit ő a legfontosabbnak tart. Az építkezések sokáig szünteltek, mert a vályogtégla évekig nem minősült szabványos építőanyagnak. Tovább nehezíti a helyzetet, hogy korábbi építkezések során régészeti leletekre bukkantak, melyeknek feltárási költsége a telektulajdonosra hárul.

Baróti Tamás–Fehér Mária

Tönkölyre épített gazdálkodás

„Ötven tehénnel nem lehet az egész országot tejjel ellátni. Ha valakinek ez mégis sikerül, az csal" – mondja *Vidák Miklós.* Az általa vezetett Galgafarm háromszáz hektárja Budapesttől alig ötven kilométerre található. Kistérségi gazdálkodásra törekednek: arra, hogy a környező településeket ötven kilométeres körzetben egészséges élelmiszerrel lássák el. A csaknem húsz éve működő farmon alapítása óta vegyszermentes a termelés és a feldolgozás. Az itt előállított élelmiszereket a biotermelést is vizsgáló ellenőrzésnek vetik alá, de még soha nem találtak hibát.

A föld tápanyagpótlását például műtrágya helyett amerikai ötleten alapuló, magyar fejlesztésű módszerrel előállított természetes humusszal oldják meg. Egy speciális gilisztafaj, az Eisenia fetida és szimbiontabaktériumok segítségével istállótrágyából tápanyagokban gazdag, morzsás szerkezetű humuszt „gyárt". Az így trágyázott, jó minőségű talajba hagyományos tönkölybúzát vetnek, amelynek termesztése a hagyományos búzáénál kevésbé jövedelmező, ám amely sokkal egészségesebb. Mivel e gabona magjának mintegy 40 százaléka pelyva, jó másfél kiló szükséges belőle egy kiló liszt előállításához. Az állatok is csak természetes, stimulálószer-mentes élelmet kapnak, így a húsukba sem épül be semmilyen méreganyag.

Mintegy 40 százaléka pelyva Fotó: Tóth Bendegúz

Az állattartás természetes körülmények között zajlik. Itt egy tehén naponta átlagosan tizenhat liter tejet ad, ezzel nem tudja felvenni a versenyt a hormonokat nyelő tehenekkel, viszont a tej minősége kimagasló. A Galgafarmon nem elsősorban a haszonra törekednek, hanem, hogy egészséges élelmiszert állítsanak elő.

Pataki Tamara–Rohály Sára

Vidák Miklós a „szendvicsfallal"
Fotó: Fehér Anna

Szendvics a falban

A falu házai speciális szerkezetűek: két vályogtéglaréteg közé szalma kerül. Az így létrejött 70 centiméteres „szendvicsfal" hatékonyabb hőszigetelést biztosít a hagyományos építésű házak falaival szemben. A fűtésrendszer a vizet napenergia segítségével előmelegíti, majd falgázosító kazánokkal a kívánt hőmérsékletre melegíti fel. A három 100 kW teljesítményű kazánban a fa égetésekor felszabaduló füst 60 százalékban még éghető gázait szintén hasznosítják.

A fejlett országok ökológiai lábnyomát már-már a jeti is megirigyelhetné. A biogazdálkodással alig ötven kilométerre Európa egyik legszennyezettebb fővárosától kiutat mutatnak az ökológiai zsákutcából. Az eredmény jórészt attól is függ, vajon elfogadott, engedélyezhető építési módnak minősül-e a vályogos szendvicsfal, vagy engedélyt kap-e a falu háromnál több szélkerék létesítésére. Akkor talán Budapest is képes lesz kisebbre cserélni a cipőjét.

Újlaki Ágota

IFJÚSÁG A KÖRNYEZETÉRT

Az emberi környezet közös védelmével, a fenntartható fejlődés együttes tanulmányozásával is épülhetnek hidak különböző nemzetek fiataljai között. Ezt segíti elő a Német Környezetvédelmi Alapítvány (DBU) támogatásával folyó hároméves projekt. A mellékelt írásokat a budapesti Trefort Ágoston Gimnázium diákjai készítették, akik partneriskolájuk, a Bad Kötzingi Benedikt Stattler Gimnázium csoportjával a gazdálkodást és a faállomány védelmét vizsgálták a Bajor-erdő Nemzeti Parkban.

VASFÜGGÖNY

Jó a rosszban

Nem sok jót hallottunk még a vasfüggönyről, pedig annak köszönhető, hogy a Bajor-erdő élővilága ma is olyan sokszínű. A keleti és nyugati blokk határán elterülő erdő az átjárást tiltó intézkedések miatt emberi beavatkozás híján érintetlen maradt. A cseh Sumava Nemzeti Park és a Bajor-erdő Nemzeti Park (Nationalpark Bayerischer Wald) a vasfüggöny lebontása óta közös erővel küzd a természeti kincsek megóvásáért.

A több mint tízezer állatfajt számláló német nemzeti park 2010-ben ünnepelte fennállásának 40. évfordulóját. A közel Málta nagyságú területen 1882 óta se medvétől, se farkastól nem kell tartanunk erdei sétánk során. Kiemelkedő figyelem irányul viszont arra a még meglévő 1400 rovarfajra, amelyek többek között az itt heverő korhadékfáknak köszönhetik létüket.

Fehér Anna–Újlaki Ágota

Fajgyilkos erdőgazdálkodás?

Ami jó a természetnek, nem jó az embernek...

Vagy mégis? Nem újdonság, hogy a gazdasági és természetvédelmi érdekek sokszor ellentétesek. Vajon létezik-e az érdekellentétre megoldás, ha erdőgazdálkodásról van szó? – kérdeztük az ökonómia és ökológia közötti kompromisszum megtalálásán fáradozó *Jörg Müllert*, a Bajor-erdő Nemzeti Park erdész-zoológusát, aki munkatársaival 2007 tavasza óta dolgozik a Német Szövetségi Környezetvédelmi Alapítvány (DBU) projektjén. Céljuk, hogy meghatározzák a középhegységi elegyes erdők védelmének irányelveit.

Az erdőkkel kapcsolatban kialakult általános elképzelés, miszerint a korhadékfa nélküli erdők egészségesek, és csak ezek lehetnek esztétikusak, valójában tévhit. Gazdasági szempontból az ilyen erdő kedvező, de ökológiailag csupán egy sivatag. Ezt bizonyítja, ha számba vesszük az erdőket jellemző adatokat, amelyek begyűjtéséhez a terepen az erdészzoológus vezetőtől gyakorlati oktatást is kaptunk.

Az ökológusok és erdőgazdálkodók közötti egyik fontos vitapont az erdő kora, ami a benne található legidősebb fa korával egyezik meg. A legtöbb állatfaj csak idősebb erdőkben telepszik meg. A kis légykapónak például legalább háromszáz éves környezet szükséges, az ipar viszont fiatalabb fákat igényel.

Hasonló kifogások merülnek fel az odvas fákkal szemben. Rengeteg állatnak adnak otthont, kidőlésük után pedig korhadéklakó fajok telepednének meg rajtuk, ha az erdészek nem „takarítanák el" az emberi szemnek lehangoló látványt nyújtó fatörzseket. A szú apró mérete ellenére igen nagy hatékonysággal korhasztja el a fákat, négyezer szú akár egy termetes lucfenyőt is ki tud dönteni. Érdemes bizonyos területeket a szútól védeni, hiszen egy egészséges erdei juhar akár 35 ezer eurót is érhet. Ezért jelent problémát a német–cseh határ vidékén megfigyelhető szúinvázió. A korhadások elértéktelenítik a fákat – az odvas fák az iparban kevésbé hasznosíthatók –, ezzel szemben a faji sokszínűség (biodiverzitás) megőrzése érdekében nélkülözhetetlenek.

Akárcsak a tisztások: az erdészek szemében kihasználatlan területek, növényzetük és állatviláguk miatt viszont lényeges részei az erdőnek, és a fénykedvelő fajok csak itt kapnak elegendő napot.

Fontos környezeti tényező a lombhullató és tűlevelű fák aránya is. Utóbbiak gyorsabban nőnek, így kitermelésük hamarabb hoz hasznot, viszont kevesebb fajt tartanak el, és jó részük nem őshonos Európának ezen a táján.

Bár nehéz kompromisszumra jutni, a Bajor-erdő Nemzeti Park lelkes alkalmazottainak, Müllernek és munkatársainak talán sikerül megalapozni a hosszú távú együttműködést erdőgazdálkodók és természetvédők között. Miután összegyűjtötték az erdő fajgazdagságát és egyensúlyát biztosító lényeges természetvédelmi szempontokat, az említett környezeti tényezőkre olyan küszöbértékeket határoztak meg, amelyeket betartva a faji sokszínűség fennmaradása is biztosítható, és az erdőtulajdonosok számára is elfogadhatók. „Az optimális erdőnek minimum kétszáz évesnek kell lennie, hektáronként öt odvas fával és harminc köbméter korhadékkal. A fák 60 százalékát kell kitenniük a lombhullatóknak, és szükséges több, legalább félhektáros tisztás is" – tudtuk meg a projektvezető erdőkutatótól.

Amennyiben az erdészek eleget tennének ezeknek az ajánlásoknak, az általuk kezelt erdők nemcsak az embereknek, de a természetnek is hasznot hajtanának.

Rohály Sára–Unger Ágota

Időigényes állapotfelmérés

A vizsgálati módszerek alapja lényegében a szorgos, kitartó számolás, becslés és az egyszerű hagyományos eszközök: mérőszalag (egy 60 méter sugarú kör – nagyjából hektárnyi terület – kijelölésére, amelyet felmérve képet kaphatunk az egész erdő állapotáról), colstok, vízhatlan csizma, melyben az év bármely szakában ki lehet menni a terepre, no és éles szem, mely észreveszi az odúkat, kifürkészi a fényfoltokat a lombkoronában. Olyan adatokra van szükség, mint a lombkorona fényáteresztő képessége, a tűlevelű és a lombos fák aránya, valamint az odvas és a korhadékfák kora és hektáronkénti mennyisége. (Kapolcsi-Szabó Lilla)

Mekkora a korhadékfa átmérője?

KÖZÖS ÚT

Történet az erdőről

A Bajor-erdő Nemzeti Park látogatóközpontjában, a Hans Eisenmannházban található legújabb kiállítás ez év januárjában nyílt Út a természetbe (Weg in die Natur) címmel. Egyik falfelirata: „Ez az út sokkal több, mint természetvédelmi koncepció. Olyan út, melyen erdő és ember mindig közösen jár." A kiállítás minden korosztálynak lehetőséget nyújt az út felfedezésére, megismerésére.

Az állathangok, lábnyomok, fatörzsek felismerése mellett azt is megtudhattuk, milyen érzés mókusként odúba mászni, denevérként tájékozódni a sötétben. Választ kaphattunk megannyi kérdésre: Milyen feltételek mellett él meg a szú a fában? Hogyan zajlik az erdőkutatók munkája, milyen módszerekkel fogják be, illetve figyelik meg az erdő állatvilágát? Mennyire stresszes egy fajdkakas élete, s miről árulkodik az ürüléke? Az interaktív kiállítás segítségével közelebbről megismerhetjük az erdőket (nem csak a bajort), de betekintést nyerhettünk a nemzeti park mindennapjaiba is.

Novák Balázs–Szél Daniella

A nemzeti park számokban

FOTÓK: BARÓTI TAMÁS

ISKOLATÖRTÉNETI EMLÉKEK

Emlékeim a Trefort utcai iskoláról

Eöry Attila az iskola egyik legnehezebb időszakában volt annak tanulója. Sorsa – sok iskolatársához hasonlóan – 1951-ben, három év után a kényszerű iskolaváltás lett. Nem akart volna elmenni máshova, de az országban végbemenő politikai változások a Trefort életét is alaposan felforgatták. Eöry Attila így emlékszik vissza az itt töltött három esztendőre.

Mostanában gyakran gondolok vissza a Trefort utcai, úgynevezett Mintaiskolában eltöltött évekre. Olvasom az interneten az iskola történetéről szóló írásokat, de úgy látom, az 1948 és 1951 közötti időszakról kevés visszaemlékezés jelent meg. Nem is tudok róla, hogy ebből az időből valaki papírra vetette volna emlékeit. Történetírásra én sem vállalkozom, csupán néhány adalékkal szolgálhatok abból, ami emlékezetemben megmaradt.

1948-ban fejeztem be az – akkor négy osztályos – elemi iskolát színjeles bizonyítvánnyal. Szüleim úgy gondolták, ez az eredmény feljogosít, hogy egy jobb gimnáziumban tanuljak tovább. A Trefort utcai nagyhírű Mintagimnáziumra esett a választás. A felvételi vizsgát egy negyedórás beszélgetés helyettesítette, melyen dr. Újhelyi Sándor igazgató úr faggatott tudásomról és terveimről. Szeptemberben negyvenegy társammal együtt kezdtem a Trefort utcában az akkori iskolareformmal bevezetett általános iskola ötödik osztályát. (1872-től 1948-ig ez a gimnázium első osztálya volt.)

Tanárainkat kiemelkedő szaktudás és liberális polgári szellem jellemezte. Osztálytársaim kevés kivételtől eltekintve jobb módú, a felső középosztályhoz tartozó szülők gyermekei voltak. Mindez nagyon szúrhatta a hatalom szemét, különben miért távolította volna el egy éven belül csaknem a teljes tanári kart és miért számolt volna fel fokozatosan majd' teljesen évfolyamokat. A bomlástól külsőleg még érintetlennek látszó első tanév maradt meg világosan az emlékezetemben, a későbbiekre már halványabban emlékszem. Osztályfőnökünk egy sovány, őszülő hajú férfi, dr. Bernolák Kálmán volt, aki matematikát tanított. Később, úgy tudom a Műszaki Egyetemen kapott állást, és főképpen fénytannal foglalkozott. Irodalmat („magyart") dr. Szabó Mihálytól tanultunk, aki szelíd, nyájas stílusú bácsinak mutatkozott, a számonkérésben viszont annál szigorúbb volt. Szinte látom mozdulatát, ahogy elővesz egy fésűt, és anélkül, hogy a beszédét megszakítaná, gondosan eligazgatja gyér fürtjeit. Gyakran jelent meg kíséretében egy-egy példásan kiöltözött, merev tartású és szemmel láthatóan elfogódott fiatalember, hogy gyakorlatot szerezzen a tanításból. Szabó tanár úr sohasem vonult teljesen háttérbe, és ha szükségét látta, mindig átvette a szót. Még a tanév kezdetén döntenünk kellett, melyik idegen nyelvet óhajtjuk tanulni. A többség természetesen az angolt (dr. Berg Pált) választotta, a jól értesültek (vagy elkötelezettek?) az oroszt, a maradék pedig – közöttük én is – már nem tudom miért, a franciát. Dr. Semjén Gyula a játékos nyelvtanítás hívének bizonyult, nála beszélgetéssel és énekléssel telt az idő:

„… a hídon, a hídon táncra perdül Avignon…" – a francia szöveget már nem tudom. Egy évvel később Semjén tanár urat a kirúgással felérő büntetés érte: oroszt kellett az egész osztálynak tanítania, anélkül, hogy tudott volna oroszul. Az angol- és a francia-tanítást hosszú évekre száműzték az iskolából. A nyelvekhez hasonlóan a hitoktatás is három csoportban folyt. A kevés protestáns és a nyolc-tíz izraelita vallású fiú elvonult, bennünket, katolikusokat pedig dr. Pivárcsi István főtisztelendő úr vett szárnyai alá. Már idős, nehezen mozgó férfiú volt, lilában játszó szájszéle és orcája előrehaladott szívbetegségre utalt. Húsvétkor még lelkigyakorlatot vezetett a Horánszky utcai zárda kápolnájában, utána már egy fiatal, barátságos szerzetes helyettesítette, akinek nevét, szégyenemre, elfelejtettem. Máig tudom viszont a Jákob pátriárka tizenkét fiát felsoroló versikét: Ruben, Lévi, Simeon,/ Juda, Isszakár, Zebulon,/ Dán, Gád, Nafthalin,/ Áser, József, Benjámin.

A földrajztanárunk hivatalosan Solt Gyula volt, de vele ritkán találkoztunk, mert sűrűn betegeskedett, az órákat csaknem mindig gyakorló tanár tartotta. Az ének és rajz nem volt valamiféle kiegészítő tantárgy, sőt az előbbihez szégyenletes emlékem fűződik. Kalmár Márton tanár úr az unalmas szolmizálás után klasszikus zenét énekeltetett velünk és nagyon szigorúan osztályozott. Egy alkalommal nem készültem fel a Hovanscsina egyik dallamából és szövegéből, és persze felelnem kellett. A dal refrénje helyesen így hangzik: laaadu, laduuu…, én pedig így rögtönöztem ezt alighanem rémítően hamisan: luuudi, ludiii…Kalmár tanár úr szarkasztikus mosollyal hallgatta végig az előadást, majd az általános kuncogás közepette elégtelennel jutalmazta. Aztán őt is utolérte a végzet. Az éneket felszámolták, Kalmár tanár úrnak pedig, bár nem értett hozzá, egy ideig rajzot kellett tanítania, mígnem ezt a tárgyat is megszűntették. Rajzolni az első évben Marcell György festőművésztől tanultunk. A nagy rajzteremben kötetlenül folyt a munka, a tanár úr körbejárt, és kinek-kinek javítást javasolt, de anélkül, hogy kritikát fogalmazott volna. Az egyik sarokban az állványon egy kép függött, melyet, mikor ideje engedte, Noémi lányáról készített. A tanár úr vállig érő hosszú hajat viselt, ami abban az időben szokatlan jelenség volt, egyik szemgödrét fekete szemüveglencse takarta, és miközben rajzoltunk, mindenféléről színesen beszélt. Tagja volt valamilyen kórusnak, amely egyszer Bulgáriában szerepelt, és álmélkodva hallgattuk, hogy a bolgár bólintva mondja azt, hogy nem, és fejét rázva azt, hogy igen. A testnevelést Kolozs Ferenc vezette egy ideig, aki a kézilabdát részesítette előnyben, később pedig Becsy Zoltán, aki a kosárlabdát. Ez utóbbi olyannyira közkedvelt sportág lett, hogy a tanév végén az érettségizettek a többi osztály válogatottjával vívtak mérkőzést, így búcsúzva el az iskolától.

Amikor a hatodik osztályba léptünk (1949), már megszületett a döntés az iskola átszervezéséről. Nem indítottak ötödik osztályt, átalakították a tanrendet, a tanári kart pedig szinte teljesen kicserélték. Amikor hetedikesek lettünk, akkor is mi maradtunk a „legkisebbek", de természetesnek véltük, hogy majd a nyolcadik általánost is, utána pedig az első gimnáziumot is a Trefort utcában végezhetjük. Nem így történt, a

hetedik után szélnek eresztettek bennünket, az 1956-ban érettségizettek tablóján nem a mi arcaink láthatók.

Időközben az iskola szelleme teljesen átalakult. A fényes szelek fuvallata átjárta a gimnáziumi osztályokat, dekoráció borította el a tantermeket Lenin, Sztálin és Rákosi képével és bölcs mondásaival. Szinte minden hétre jutott egy-egy gyűlés a tornaterem-ben, hol ünnepelnünk kellett valamit vagy valakit ütemes tapssal, hol elítéltük a belső ellenség aknamunkáját, hol tiltakoztunk az imperialisták háborús uszítása ellen. Bizonyára meg nem érdemelten takarja felejtés néhány akkori tanáromat, de kettőjük kivételével nincs előttem alakjuk, arcuk, beszédük. Dr. Jablonkay Pál tanította a természetrajzot. A számonkérésre egyszerű tesztet rendszeresített. Tudnivaló, hogy akkoriban a hetes osztályzat volt a kitűnő, az egyes pedig az elégtelen. A dolgozathoz hét kérdést tett fel, amire egész mondatokkal vagy felsorolásokkal (például növényfajták nevével) kellett válaszolnunk. Hét jó feleletért járt a hetes osztályzat, amit, ahogy emlékszem, senki nem ért el. Az értékelés az „aranyköpések" felolvasásával végződött. Egy ilyenre emlékszem, valaki „nőszirom" helyett ezt írta: „lószirom". A tanár úr sokszor tartott órát a szabad természetben, olyankor a tanulás futballal vagy számháborúval zárult. Két éven át dr. Kerényi Károlyné volt az osztályfőnökünk, aki, mint sokak számára ismert, a latin és a görög nyelv tudósa volt. Most, több mint hatvan év múltán tudom csak igazán sajnálni, hogy nem a két klasszikus nyelvet, hanem egyedül csak a magyar irodalmat tanította nekünk. Mint minden igazán jó pedagógusnak, neki sem kellett fegyelmet tartania. Szerette azt is, amit, és azt is, akiről tanított. Ki tudja, miért, őt egymás közt és otthon is Stanci néninek hívtuk. Ő maga erről egy szülői értekezleten értesült, amelyen lestancinénizték. Humorral, megjátszott felháborodással tette szóvá ezt előttünk másnap a magyar órán. Amennyire tőle telt, igyekezett megkönnyíteni átlépésünket egy új iskolába, meglehetősen „feljavított" bizonyítvánnyal vettünk tőle búcsút hetedik osztály végén.

Befejezésül megkísérlem felsorolni egykori osztálytársaim nevét. Ajtai, Antalffy József, Balassai, Beér, Bugár, Csillag Péter, Deutsch, Durucz Elemér, Ebergényi, Fabinyi, Füredi János, Füstös, Gabos András, Gál, Gelléri András, Gergely, Gyomai, Jenik, Kéri, Lakner, Maróti András, Maróti Sándor, Medák, Müller, Nemessányi, Pilinyi Gusztáv, Rabek, Rékassy Csaba, Surán, Szabó Imre, Székessy Vilmos, Szomolányi, Varga, Vető, Vásárhelyi István, Végh, Wagner János. Összesen 37 név a kezdeti 41-ből. A hetedik osztály végére már harmincnál kevesebben maradtunk. Két osztálytársammal később az érettségiig ugyanabba az iskolába jártam: Füredi Jánossal, aki neves pszichiáter lett, és Szabó Imrével, aki pedig autóvezetőként dolgozott (2008-ban meghalt). Tudok még Rékassy Csabáról: kitűnő grafikusművész lett, fiatalon halt meg. Wagner Jánossal egyszer, valamikor régen találkoztam: ő is, mint édesapja, festőművész és tanár.

Eőry Attila

Húsz éve történt

1990 tavaszán, negyvenhárom év múltán ismét többpárti képviselőválasztást tartottak Magyarországon, ezt követően Antall József vezetésével megalakult és hivatalba lépett az új kormány. A Művelődési és Közoktatási Minisztérium egyik helyettes államtitkára Honti Mária, iskolánk igazgatója lett, aki a miniszter felkérését egy esztendőre, az ELTÉ-nél fennálló munkaviszonya megtartásával, rektori kirendelési állományban vállalta. Távolléte idejére 1990 nyarán jómagam kaptam megbízást az igazgatói teendők ellátására. Az alábbiakban néhány emlékezetes eseményt idézek fel az 1990/91-es tanév első félévéből.

Az iskola nemzetközi kapcsolatai

A nyolcvanas években egyre intenzívebbé váltak iskolánk nemzetközi kapcsolatai, ami elsősorban a kórusoknak volt köszönhető. 1990 nyarán gimnáziumi kórusunk (Herpyné Légár Piroska tanárő vezetésével) Görögországban járt, az általános iskolai kórus (Matos László tanár úrral) Németországban a gisseni Friedrich Ebert Schule vendége volt. Ezzel az iskolával cserelátogatásokon és tanári módszertani együttműködésen keresztül már hosszú évek óta kapcsolatban voltunk. Októberben mi voltunk a vendéglátók. Előbb a német és a magyar kórusok, majd a görög és a magyar énekkarok közös hangversenyére került sor az ELTE dísztermében.

Iskolánk a hetvenes évektől az UNESCO asszociált iskolák hálózatának volt tagja. Így kaptuk meg azt a lehetőséget, hogy diákokat jelöljünk a nemzetközi érettségire felkészítő Európa-iskolába való tanulásra. Emellett a nyolcvanas évek végén viszonylag sok diákunk vett részt hazai és külföldi konferenciákon, rendezvényeken. 1990 októberében a hollandiai Metropia alapítvánnyal közösen rendezhettünk nemzetközi konferenciát 59 külföldi és 16 magyarországi diák részvételével (valamennyien az UNESCO asszociált iskolák diákjai voltak). Az egyhetes konferencia, és a vele egyidejűleg megrendezett diáknapok komoly munkát jelentettek a szervezőknek (közöttük is elsősorban dr. Lénárd Gábor igazgatóhelyettesnek és dr. Guoth Jánosné angol szakos vezetőtanárnak), a résztvevő tanároknak és diákoknak. Nagyon sok diákunk gazdagodott ismeretekben, élményekben azáltal, hogy részt vett a tanácskozáson, így kapcsolatokat alakított ki a külföldi és hazai iskolákból érkezett diákokkal.

Teller Ede látogatása

Ötvenöt évvel azután, hogy Magyarországot elhagyta, 1990 decemberében hazalátogatott Teller Ede, a világhírű atomfizikus, iskolánk egykori diákja, aki ekkor már túl volt a 80. életévén. Látogatására az adott alkalmat, hogy a Magyar Tudományos Akadémia tiszteletbeli tagjának választotta. Szállásán, az InterContintental hotel halljában találkozhattunk vele, ahol az iskola kórusa énekszóval, Kotschy András, kiváló

diákunk rövid beszéddel köszöntötte az idős tudóst. Honti Mária levelében meghívta Teller Edét egy későbbi hazalátogatása alkalmával hajdani iskolájába.

Teller professzor januárban ismét Magyarországra jött, zsúfolt programja azonban ekkor sem tette lehetővé számára, hogy meglátogassa egykori iskoláját, a Mintagimnáziumot. Az épületre – elmondása szerint – a gépkocsiból vetett egy pillantást. Diákjaink egy nagyobb csoportjával a Fasori Evangélikus Gimnázium dísztermében hallgathattuk meg rövid előadását, melyben arról beszélt, hogy a tudomány fejlődésében milyen szerepet töltöttek be az USA-ban élő magyar fizikusok és Neumann János. Az ezt követő szűk körű fogadáson magam képviseltem iskolánkat, ekkor megragadtam az alkalmat, hogy egy albumot nyújtsak át neki, amely az ő diákéveiből és az iskola nyolcvanas évekbeli életéről tartalmazott képeket, dokumentumokat. Teller professzor kifejezte reményét, hogy a következő látogatása alkalmából lehetősége lesz az iskolát felkeresni. Búcsúzóul megkértem, hogy dedikálja a frissen megjelent első, magyar nyelvű életrajzát. Ennek készségesen eleget tett, de nagyon meglepődtem a talányos szövegen,[1] mely utalhatott szerénységére, de tudomány- vagy politikatörténeti hiányosságokra is.

Az iskola nevének megváltoztatása

1990-ben a rendszerváltoztatás eseményeinek lázában égett az ország, ami iskolánk életét sem hagyhatta érintetlenül. A politikai változások ezúttal is névváltoztatásokkal jártak együtt. Intézmények, utcák nevét keresztelték át, vagy vissza. Iskolánk névváltoztatásának gondolata már az 1988/89. tanévben felvetődött.[2] Az 1989/90. tanévben tantestületi döntés született arról, hogy megfelelő előkészítés után a következő tanévben kerüljön sor a határozathozatalra.

1 Teller Ede ennyit írt: Fele sem igaz.

2 1989. március 21-én az iskola diáksága körében működő Fidesz csoport nyílt levelet tett közzé, melyben kezdeményezte az iskola nevének Trefort Ágostonra történő megváltoztatását. Érveiket négy pontban foglalták össze. A levelet elküldték az iskola vezetőségének, az ELTE rektorának, a Művelődésügyi Minisztériumnak, és annak tartalmát megismertették az iskola diákságával is. (a szerk.)

A középiskolák névadásának története 1920-ban kezdődött Magyarországon, addig alig néhány iskola volt csak egy-egy híres emberről elnevezve. Az 1920/21. tanévben egy miniszteri rendelet a középiskolák számára magyar történelmi személyek neveinek felvételét ajánlotta. (1921-ben vette fel a budapesti egyetem Pázmány Péter nevét.) Iskolánk ennek az ajánlásnak nem tett eleget, egyedi voltára, gyakorlóiskolai jellegére az alapítása után meghonosodott Mintagimnázium (később csak „Minta") kifejezés utalt, bár ez sosem számított hivatalos elnevezésnek. A második világháború után megváltozott a politikai berendezkedés Magyarországon, ez pedig névváltoztatásokkal is járt. Az egyetem 1950-ben Eötvös Lóránd, iskolánk Apáczai Csere János nevét kapta. 1957-ben iskolánkat volt diákjáról, Ságvári Endréről nevezték el, az Apáczai nevet pedig a Cukor utcai gyakorlóiskola vette át (és viseli azóta is).

1990 őszén a hatályos miniszteri rendeletben foglaltaknak megfelelően – a fenntartó véleményének megismerése után – felmérést végeztünk a szülők és a tanulók körében a névváltoztatásról, hogy a szóba jövő változatok közül melyiket részesítenék előnyben. Ságvári Endre nyolc éven át az iskola diákja volt. Kármán Mór az iskola alapítója és negyedszázadon át pedagógiai vezetője volt. Trefort Ágoston miniszter rendeletére kapott az iskola méltó épületet, melynek átadásán maga is jelen volt. Róla nevezték el akkor az utcát is, melyet éppen ebből az alkalomból nyitottak meg, így az ő neve azóta összekapcsolódik az iskolával. A felmérésen a szülők és a tanulók 70%-a nyilvánított véleményt, ezek megoszlása a következő volt: Trefort Ágoston 56%, Trefort utcai gyakorlóiskola 24%, Ságvári Endre 12%, Kármán Mór 8%. Az ügydöntő tantestületi értekezletre 1990. október 24-én került sor, amelyen a szülői munkaközösség vezetője és a tanulóközösség képviselője is jelen volt. A tantestület 90%-a nyilvánított véleményt a következő eredménnyel: Trefort Ágoston 62%, Trefort utcai gyakorlóiskola 18%, Ságvári Endre 10%, Kármán Mór 10%. A tantestületi határozat egyrészt kezdeményezte (a rektornál) az iskola nevének megváltoztatását (az új név ELTE Trefort Ágoston Gyakorlóiskola legyen), másrészt kimondta, hogy „a tanári testület Ságvári Endrének, az iskola volt növendékének, eddigi névadójának, a magyar antifasiszta ellenállás mártírjának emlékét megőrzi." A határozatot a tantestület hét tartózkodással, egy ellenszavazattal elfogadta. Az értekezlet végén a nevelőtestület meghallgatta Honti Máriának, a Kármán Alapítvány kezdeményezéséről szóló levelét. Az alapítványt Honti Mária, mint magánszemély, az ELTE, valamint a Művelődési és Közoktatási Minisztérium hozta létre az OKTV-n kiemelkedően szereplő gyakorlógimnáziumi tanulók díjazására.

A tanári testület, a szülői közösség és a diákság véleményének ismeretében az Egyetemi Tanács egyhangú támogató javaslatát figyelembe véve dr. Vékás Lajos rektor 1991. január 1-i hatállyal iskolánk nevét ELTE Trefort Ágoston Gyakorlóiskola névre változtatta.

Vörös László

Ságvári Endre és Trefort Ágoston

Harmincnégy éven keresztül, 1991-ig Ságvári Endre volt iskolánk névadója, azóta pedig Trefort Ágoston. Ki volt Ságvári és ki volt Trefort? A róluk szóló esszét ifj. Bertényi Iván történész, a ELTE művelődéstörténeti tanszékének adjunktusa írta, aki iskolánk diákja volt 1989-től 1993-ig, másfél évig a „Ságváriba", két és fél évig a „Trefortba" járt.

Ságvári Endre

1913. november 4-én született budapesti polgári családban. Nagyapja telekspekulációkból szerzete vagyonát, apja pedig ügyvédként dolgozott, a rokonok értelmiségiek és kereskedők voltak. Az anyagi háttér tette lehetővé, hogy Endre (becenevén: Endri) jó nevelést kapjon és a kor egyik legszínvonalasabb gimnáziumába, a Mintába járhasson 1923-tól. Az osztály három legjobb tanulója közé tartozott, osztálytársával, a kiváló történész Kosáry Domokossal, aki a rendszerváltozás után a Magyar Tudományos Akadémia elnöke volt. A nagyapa tönkrement a gazdasági világválság idején, mely igen súlyos gazdasági és szociális helyzetet teremtett Magyarországon, és ez óhatatlanul megerősítette a szélsőséges mozgalmakat. Ez Magyarország esetében inkább különböző szélsőjobboldali eszmék elterjedését jelentette, ugyanis a Tanácsköztársaság 1919-es véres diktatúrája miatt a magyar lakosság nagy többsége már nem volt nyitott a szélsőbaloldali gondolkodásra.

Ságvári Endre az 1931-es érettségi után a drága orvosi tanulmányok helyett a jogi karra iratkozott be. Itt olvasott először marxista irodalmat és bekapcsolódott a munkásmozgalomba. 1935-ben már a Magyar Izraelita Egyetemi és Főiskolai Hallgatók Országos Egyesülete keretében működő ifjúsági szervezet, az ún. Haladó Diákok Pártja egyik vezetője volt, majd 1936 elején későbbi feleségével, Bars-Bachrach Magdával együtt belépett a Magyarországi Szociáldemokrata Pártba. Ságvári elsősorban az ifjúmunkások nevelésével, szervezésével foglalkozott. Az 1936 végén megszerzett államtudományi doktorátus után fővárosi adóhivatali tisztviselőként szerzett állást, de közben hétvégi kirándulásokon a marxista elméletet igyekezett magyarázni a fiatal munkásoknak, és a szocializmus és a Szovjetunió iránt elkötelezett fiatal harcosokat igyekezett nevelni belőlük.

Ennek jegyében 1937. szeptember 16-án Ságvári vezetésével ifjúmunkások megtámadták a Tompa utcai nyilas gyűlést, és korábbi atrocitásokért bosszút állva véresre verték az ott tartózkodókat. A bíróság ezért 8 hónapi szabadságvesztésre ítélte a szülei nyilatkozata szerint is rossz társaságba keveredett fiatalembert, de a fellebbezés miatt csak 1940. júniusban kezdte meg büntetése letöltését, és (rövid hódmezővásárhelyi katonai szolgálatot követően) 1941 elején térhetett vissza a civil életbe. Közben, mivel állásából elbocsátották, a szociáldemokrata párt napilapja, a Népszava terjesztési osztályán kapott munkahelyet, és emellett pártfeladatként az Országos Ifjúsági Bizottság

egyik vezetőjeként folytatta az ifjúmunkások szervezését. Illegális kommunistaként megismerte pl. Kádár Jánost, vagy azt a Vida Ferencet, aki majd 1958-ban a Nagy Imre-per hírhedt bírájaként játszott fontos szerepet. Mivel a szociáldemokrata pártvezetés nem tudott arról, hogy Ságvári kommunista, megbízták a IX. kerületi pártszervezet vezetésével, majd 1941-től ő vezette az OIB munkáját és bekerült a szociáldemokrata párt budapesti vezetőségébe is.

A legfeljebb pár száz fős illegális magyarországi kommunista mozgalom igyekezett a szociáldemokrácia mögé bújva szervezni akcióit, és mindig Sztálin aktuális érdekeihez igazították politikájukat. Érthető tehát, hogy amikor 1941-ben a tengelyhatalmak és Magyarország is támadást indított a Szovjetunió ellen, a kommunista propaganda a háború befejezésére, a békére összpontosított. Ságvári háborúellenes tüntetések szervezésében is részt vett, így pl. a Batthyány-örökmécsesnél lezajlott 1941. október 6-i akcióban. A Petőfi-szobornál lezajlott 1942. március 15-i tüntetésen ellenben nem volt ott, mert nem akarta a hatóságok figyelmét az OIB-ra irányítani. A kommunisták üldözését egyik fő feladatának tartó államrendőrség azonban így is gyanút fogott, ezért Ságvári 1942-ben illegalitásba vonult. 1944. március elsejétől a kommunisták illegális lapját, a Béke és Szabadság című kiadványt szerkesztette. A rendőrség 1944. július 27-én nyomára akadt, és amikor a hűvösvölgyi Nagy-cukrászdában egy társával találkozott, letartóztatta. Ságvári azonban előkapta revolverét és több lövést adott le a nyomozókra, akik közül az egyik a kórházba szállítás közben meghalt. Ez a sors érte a nyomozók által eltalált Ságvárit is.

Az 1945 utáni magyarországi kommunista hatalomátvétel következtében megkezdődött Ságvári kultusza: utcákat, tereket, közintézményeket neveztek el róla. Ebben közrejátszott az is, hogy húga, Ságvári Ágnes előbb Rákosi Mátyás, majd Kádár János közvetlen munkatársaként dolgozott, majd befolyásos történészként (a fővárosi levéltár igazgatójaként) sokat tett bátyja emlékének propagálásáért. Az 1956-os forradalom leverését követő megtorlások részeként a Ságvárit letartóztató csendőr őrmestert, a parancsot követő, kötelességét teljesítő Kristóf Lászlót 1959-ben (!) kivégezték. Az ítéletet a Legfelső Bíróság 2006-ban hatályon kívül helyezte.

✦✦✦

Trefort Ágoston

Külföldi eredetű értelmiségi családban született az akkori Magyarország északkeleti részén, Homonnán, 1817. február 4-én. Apja orvosként dolgozott, de az 1831-es kolerajárvány idején életét vesztette, és egy nappal követte őt felesége is. Az árván maradt fiút a gyermektelen Csáky Petronella grófnő fogadta örökbe, és biztosított számára jó nevelést. A rendkívül szorgalmas, jól tanuló fiú szó szerint éjt nappallá téve olvasott, tanult. Német anyanyelve mellett természetesen magyarul, továbbá latinul, szlovákul, franciául, angolul és olaszul is tudott. Kora egyik legolvasottabb, legműveltebb embereként fontos szerepet játszott a korabeli nyugat-európai eszmék magyarországi meg-

honosításában, mert vallotta, hogy a fő cél „a magyar cultura előmozdítása a nyugati civilisatio ösvényén".

Bölcsészeti és jogi tanulmányai mellett személyes úti élményeivel gyarapította tudását: osztrák, német, itáliai, francia, németalföldi, brit területek mellett megfordult Skandináviában, Oroszországban, Görögországban és Törökországban is. Az 1840-es években a fiatal reformer értelmiség egyik vezéralakja volt. Ekkor elsősorban közgazdasági kérdésekkel foglalkozott, s így a Magyar Tudományos Akadémia már 1841-ben levelező tagjává választotta. Zólyom város követeként részt vett az 1843/44-es országgyűlésen, mert, másokhoz hasonlóan a megreformált városoknak a magyar polgári átalakulásban kitüntetett szerepet kívánt adni. Az 1844-ben az ún. centralista kör irányítása alá került Pesti Hírlap legtermékenyebb cikkírói közé tartozott. A centralisták (Szalay László, Csengery Antal, Trefort, Lukács Móric, stb.) bírálták az elmaradott vármegyei intézmény visszásságait és a nyugat-európai mintájú, parlamentáris, felelős kormányzás bevezetését sürgették. Trefort nézeteire nagy hatással volt jóbarátja, Eötvös József báró, akivel rokonságba is került, hiszen egy Békés megyei birtokos lányait vették feleségül.

Bár a mérsékelt Trefort egyáltalán nem volt forradalmi alkat, az 1848. áprilisi békés átalakulás után szerepet vállalt a megújult Magyarország vezetésében: a gazdasági kérdésekkel foglalkozó minisztérium államtitkáraként dolgozott szeptember végéig. Ekkor azonban, látva, hogy az ellentétek erőszakos összecsapásba torkollanak, lemondott, és Eötvössel együtt Münchenbe távozott. Csak 1850-ben tért haza, és felesége birtokán, a Békés megyei Csabacsűdön telepedett le, ahol gazdálkodott és családjának élt a nehéz politikai viszonyok között.

1860-ban Békés megye alispánjává, majd 1861-ben országgyűlési képviselővé választották. Deák mérsékelt irányzatához csatlakozott, s az 1867-es kiegyezést is támogatta. Először csak országgyűlési képviselő volt, és 1867-ben az Akadémia rendes tagja lett. Kegyeletből csak Eötvös halála után egy évvel, 1872-ben vállalta el a vallás- és közoktatásügyi minisztérium vezetését, hogy azután mind a mai napig ő legyen az, aki leghosszabb ideig állt e tárca élén, egészen 1888. augusztus 22-i haláláig. (Közben, 1876 és 1878 között a gazdaságért felelős minisztérium élén is állt.) Miniszterként ugyan sok tekintetben az Eötvös által lerakott alapokra épített – de ez az építkezés mind a mai napig meghatározó oktatási és kulturális intézményrendszerünkben. Ha pedig a Trefort minisztersége alatt létesített intézmények nagy számát azzal összefüggésben szemléljük, hogy 1873-tól a nyolcvanas évek végéig állandó takarékosságra kényszerült az állam a nagy költségvetési hiány és a jelentős államadósságok miatt, akkor értékelhetjük igazán a kultuszminiszter teljesítményét.

Trefort jelszava szerint tudomány, vagyonosság, egészség kell a sikeres országhoz, és miniszterként a „közértelmesség" előmozdítása volt a feladata. A tárcájához tartozó minden részterületet figyelemmel kísérte. Az Eötvös-féle népiskolai törvény nyomán az ő minisztersége alatt jutott közelebb az ország az általános elemi ismeretek töme-

gessé válásához, aminek érdekében népiskolák százait hozta létre. Korát megelőzve is fontosnak tartotta a nőnevelést, mert, mint mondta, „a nép erkölcsi, egészségi s anyagi jólétére nézve a nők igen fontos tényezők". Az elemi iskolák színvonalának emelése érdekében állami ellenőrzés alá vette és fejlesztette a tanító- és tanítónőképzést, de liberális gondolkodóként a nem állami iskolafenntartók (a korban elsősorban a különböző vallásfelekezetek) szabadságjogait nem kívánta korlátozni. Sok nehézség árán 1883-ban elfogadtatta a középiskolai törvényt, mely létrehozta annak a gimnáziumi és reáliskolai képzésnek a kereteit, mely valóban európai színvonalú elitet hozott létre. Ezekből a középiskolákból olyan tudással kerültek ki a magyar fiatalok, amellyel Franciaországba vagy Angliában is megállhatták a helyüket. A XX. századi magyar Nobel-díjasok sikereit az ország anyagi teljesítőképességét szinte meghaladó módon fejlesztett középiskolákra, és így Trefort működésére is visszavezethetjük. Ezek közül is kiemelkedett az egyik szívügyének számító gyakorló gimnázium, az 1872-ben induló „Minta", melynek mai épülete is Trefort miniszterségének eredményeként jöhetett létre.

Trefort azt vallotta, hogy az 1867-ben kivívott politikai önállóság mit sem ér, ha kulturális és gazdasági értelemben nem tudunk a nagy európai nemzetekhez felzárkózni. Az ő megfogalmazásában: az a cél, hogy „a tudományos élet nagy nemzetközi munkájában egy önálló és művelt nemzethez méltó részt biztosítsunk magunknak". A szűkös anyagi lehetőségek közepette is mindent megtett a felsőoktatás fejlesztéséért. Minisztersége kezdetén, részben elődei érdemeként jött létre az ország második egyeteme, a kolozsvári Ferenc József tudományegyetem, s ha a pénzhiány miatt nem is tudta megalkotni sem a harmadik, Pozsonyba szánt egyetemet, sem a legkiválóbb egyetemisták kollégiumát, a majdani Eötvös Collegiumot, sokat áldozott a meglévő infrastruktúra fejlesztésére, bővítésére. A budapesti egyetem mai épületeinek jó részét (így a Múzeum körúti bölcsészkari vagy az Üllői úti orvosi épületeket) Trefort finanszírozta, s a kényszerű takarékosság az épületek egyszerű külsején látszott csak, de a bennük alkalmazott tudós oktatók szellemi színvonalán nem.

Trefort sokat tett a magyarországi művészeti élet fellendítéséért és a művészképzésért is. Közreműködött az Erkel Ferenc igazgatására bízott Zeneakadémia, a Benczúr Gyula vezetésével működő festészeti mesteriskola, az Iparművészeti Múzeum megalapításában. Minisztersége alatt indult el az Országos Rabbiképző és sokat tett a műemlékvédelemért is. Munkássága elismeréseként 1885-ben a Tudományos Akadémia elnökévé is megválasztották.

Trefort Ágoston a reformkori magyar nemzeti liberálisok kiváló személyisége volt. Európai műveltségű, hazáját szerető értelmiségi és politikus, aki nem annyira önálló elméletek megalkotásával, hanem nagy eszmék színvonalas megvalósításával tett sokat Magyarország modernizálásáért.

Lénárd Gábor igazgatói munkássága

Dr. Lénárd Gábor egyetemi tanulmányait a debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetemen biológia-kémia szakos középiskolai tanárként végezte. Egyetemi doktorátusát a budapesti Eötvös Loránd Tudományegyetemen biológiából summa cum laude minősítéssel abszolválta. Tanári munkáját a piliscsabai általános iskolában kezdte (1966–69), majd az érdi Vörösmarty Mihály Gimnáziumban tanított (1969–74). Ezt követően öt éven át az Országos Pedagógiai Intézet biológus munkatársa volt, majd 1979-ben iskolánkba került biológa szakos vezetőtanárnak. Itt volt igazgató öt éven át. 1999-ben ment nyugdíjba. A Magyar Biológiai Társaság didaktikai szakosztályának elnöke (1989–1998) és az MTA Pedagógiai Bizottságának tagja (1990–1993) volt. Több évtizeden keresztül természettudományos tantárgy-pedagógiai kutatásokat végzett és vezetett, számos általános iskolai és középiskolai tanterv és tankönyv szerzőjeként 2006-ban a természettudományok területén elsőként kapta meg az Érdemes Tankönyvíró címet.

Dr. Lénárd Gábor 1992-től 1997-ig vezette iskolánkat, mint a rendszerváltoztatás utáni első kinevezett igazgató. Biológia szakos tanárként már az 1970-as évek végétől ismertek voltak tankönyvei, melyeket mindenféle iskolatípusban használtak, és mind a mai napig szerte az országban használnak középiskolás tanárok és diákok. Ő volt – még a '80-as években – az iskolai biológia tagozat egyik kezdeményezője és megvalósítója. Közvetlenül az igazgatóvá történt kinevezése előtt, 1991-ben vette fel iskolánk Trefort Ágoston nevét.

A rektor által öt évre kinevezett igazgató dr. Gremsperger Lászlót és Gulyás Gabriellát kérte meg az igazgatóhelyettesi feladatok ellátására. A munkamegosztás nagy vonalakban a következő volt. Iskolaszervezési, pedagógiai, munkaügyi kérdésekben az igazgató, nemzetközi kapcsolatok területén Gulyás Gabriella, a diákság problémáiban pedig Gremsperger László volt az illetékes. Obendorfer Péterné lett a gazdasági ügyek vezetője, őt az egyetemről hívta át Lénárd Gábor.

Igazgatóként az ő nevéhez fűződik a hatosztályos gimnáziumra történő átállás. A Trefortban – amely 1949-ig nyolcosztályos, utána négyosztályos gimnáziumként működött – általános iskola felső tagozata is jelen volt, így a tanárok számára a 12-14 éves korosztály egyáltalán nem volt idegen. (Ellentétben sok olyan négyosztályos gimnázium tanári karával, amely szintén ekkor vált hatosztályossá azáltal, hogy bővült.) Az előkészületi munkák másfél évig tartottak. Át kellett gondolni a hatosztá-

lyos gimnázium pedagógiai koncepcióját, meg kellett tervezni egy új struktúrát, ki kellett dolgozni az egyes tárgyak tanterveit és tanmeneteit, majd ezeket koherenssé kellett alakítani a kialakítandó óraszámokkal együtt. Lénárd Gábor az ezzel kapcsolatos tantestületi megbeszéléseket, vitákat már 1992-ben elindította, 1993 végére lényegében készen állt a terv, melynek gyakorlati megvalósítása 1994-ben kezdődött el. Ekkor indultak – és 2000-ben érettségiztek – az első osztályok, amelyek hat évig tanultak a Trefortban. Az átállás felmenő rendszerű volt, ami azzal járt, hogy 1995-ben indult és 1999-ben érettségizett az utolsó négyosztályos gimnáziumi évfolyam. A hatosztályos gimnáziumban a fizika, a biológia és a kémia sajátos módon indulnak: az első év tanórái a diákoknak félosztályos keretben kísérletezéssel, méréssel, labormunkával telnek, hogy megismerjék a természettudományos gondolkodásmód alapjait. Kilencediktől két idegen nyelvet tanul minden diák. Minden évfolyamon heti három óra testnevelést tűzött ki az órarend. A művészeti nevelést is fontosnak tartotta Lénárd Gábor, ennek szellemében vezette be a néptánc oktatást az alsó évfolyamokon heti két órában.

Érdekes módon bukkant elő rejtekhelyéről 1992-ben az iskola zászlója. Demeter bácsi, aki akkor már mintegy harminc éve az iskola fűtője, gondnoka volt, a pincében levő egykori szenes raktárakban ténykedve, egy félreeső helyen meglátott egy szokatlan alakú ismeretlen tárgyat különös és gondos csomagolásban. Szólt az igazgató úrnak, aki óriási meglepetéssel vette tudomásul, hogy egy gyönyörű hímzéssel díszített, nagyméretű nemzeti színű zászló került elő a pince eldugott sarkából. Ennek egyik oldalán a „Budapesti M. Királyi Tanárképző Gyakorló-Gimnázium" felirat és a magyar címer, másik oldalán pedig Magyarok Nagyasszonya ábrázolása látható. Valószínűsíthető, hogy még a kommunista diktatúra időszaka előtti utolsó igazgató, Újhelyi Sándor rejthette ide az iskola zászlaját az 1940-es évek végén. Lénárd Gábor a zászlót restauráltatta (a restaurátor megítélése alapján nagyon jó állapotban maradt meg), és az első emelet központi részén méltó körülmények között helyeztette el. Addig az itt meg-

lévő szoborfülkében Ságvári Endre mellszobra állt, melynek elvitele a névváltoztatás miatt amúgy is időszerűvé vált. A szobrot egy, az egyetem által meghatározott helyre szállították, ahova ekkortájt a rendszerváltoztatás miatt feleslegessé váló, a különböző egyetemi épületekben mindeddig kint lévő szobrok, jelképek, címerek kerültek. Kiss Istvánnéval közösen – aki az iskolatörténet jeles kutatója volt – kialakították a zászló környezetének koncepcióját is. Így született meg 1993-ban a ma is látható két emléktábla, Eötvös Józsefé és Trefort Ágostoné. Ezek fölé a bronz domborművek egy évvel később kerültek.

Lénárd Gábor Guoth Jánosnéval és Rubovszky Katalinnal együtt az iskola számára létrehozott egy alapítványt, az iskola azóta is működő és mindmáig egyetlen alapítványát. Az alapító okirat szerint az alapítvány céljai a következők. 1. Az iskola tudományos és művészeti diákköri rendezvényeinek támogatása, a diáknapok rendszeres szervezésének elősegítése. 2. Az iskola nemzetközi diákkapcsolatainak kiszélesítése, elsősorban az Európai Unióval kapcsolatos rendezvények, konferenciák, valamint a nemzetközi ökológiai és környezetvédelmi diákkapcsolatok területén. A diákok részvételének támogatása ilyen jellegű nemzetközi és hazai diáktáborokban, iskola szervezésű táborok és kirándulások támogatása, színházlátogatások, egyéb kulturális programokon történő részvétel szervezésének elősegítése és támogatása. 3. A rászoruló tehetséges diákok nemzetközi diákkonferenciákon és nyelvi továbbképzésen való részvételének támogatása, elsősorban nyelvtudásuk fejlesztésére. 4. A gyakorlóiskola tanulói által használt oktatási eszközrendszer fejlesztésének támogatása.

A korábbi hagyományok felelevenítését jelentette, de önmagában is jelentős kezdeményezés volt, hogy Lénárd Gábor 1994-től kezdve évről évre kiadta az iskolai évkönyveket. Ezek tanári és diák névsorokat, az egyes munkaközösségek éves beszámolóit, az osztályok tanulmányi és érettségi eredményeit és az osztályoknak az adott tanévről szóló, a diákok által írt beszámolóit tartalmazták. Korábban, 1872-től 1949-ig minden tanévben megjelentek Értesítő néven az évkönyvek, az ezt követő negyvenöt évben azonban csak négyszer: 1962-től 1964-ig, és 1972-ben. Az évkönyvek az 1994-es újraindítástól napjainkig minden évben elkészülnek, 2003 óta már ugyan más formában, és bővebb tartalommal, mint a '90-es években.

Lénárd Gábor diákok számára adható kitüntetést alapított. A Trefort Emlékérmet azóta is meghatározott kritériumok alapján ítéli oda a tantestület a legkiválóbb tizenkettedikes diákoknak. A kitüntetést 1995-től kezdve minden évben a ballagási ünnepségen adja át az igazgató. A bronz plakett, amelyet ilyenkor a kiválasztott diákok átvesznek, az első emeleten látható Trefort dombormű kicsinyített mása. (Trefort Emléklapot 1998-ban, már a következő igazgatói ciklusban adott először az iskola az arra érdemes érettségiző diákoknak.)

Igen jelentősnek mondható mindaz a munka, ami Lénárd Gábor vezetése alatt az iskola egyes helyiségeinek funkcionális átalakítását, vagy felújítását jelentette. A kivitelezések többnyire nyáron folytak, ami azzal járt együtt, hogy az igazgató a nyár egy je-

lentős részét az iskolában töltötte. 1992-ben műszakilag rendkívül leromlott állapotú mellékhelyiségeket örökölt az új vezetőség, az egyetem műszaki osztálya sem tartotta elodázhatónak az összes mellékhelyiség azonnali és teljes felújítását. Ezekben az években alakították ki a köznapi iskolai szóhasználatban „spenótnak" nevezett földszinti testnevelő termet (ennek helyén korábban a gyakorlati foglalkozás elnevezésű tantárgy számára biztosított műhelyek és konyha voltak), és a pincében meglévő kisebb tornatermet. Ekkor készültek el az ehhez kapcsolódó fiú- és leányöltözők is. Lénárd Gábor új tanári szobákat alakíttatott ki: a mai földrajz és kémia tanári szobák korábban különböző raktárhelyiségek voltak. A fizika helyiségei is jelentős átalakításon mentek át. Ki kellett alakítani egy fizika laboratóriumot, amelyben a hetedikesek félosztályos keretben dolgozhatnak. A mai fizika labor helyén 1994-ig tanári szoba volt, a mai fizika tanári szoba pedig egy kisebb tanterem volt. Mindemellett fel kellett szerelni kísérleti eszközökkel a fizika szertárat. Ekkor bővült a könyvtár a ma is használatos olvasóteremmel, ennek helyén korábban tanári szoba volt. Lénárd Gábor alakíttatta ki az aulának (2007 óta Kodály terem) mint egyfajta díszteremnek a mai formáját a színpaddal, a függönyökkel, a bútorzattal. (Az aulát hosszú éveken keresztül csak iskolai rendezvényekre lehetett használni.) 1996-ban mind a négy szinten az összes folyosót felújították. A korábbi, már sok helyen töredezett csempét felváltotta a folyosók ma is látható burkolata. A lábazat feletti részt részben festmények reprodukcióival, részben az iskola érettségi tablóival díszítették. (Növények ekkor még nem voltak a folyosókon.)

Az 1992/93-as tanévben indult az ún. Trefort-napok rendezvénysorozat, amely ugyan átment formai és tartalmi változásokon, de a mai napig fontos része a tanításon kívüli programoknak. A kétnapos rendezvény egyik napja ún. tudományos diáknap volt előadásokkal, bemutatókkal, a másikat pedig vidámabb, könnyedebb diákprogramok töltötték ki. (Érdemes megjegyezni, hogy Lénárd Gábor ezzel párhuzamosan kísérletet tett Trefort-esték rendezésére is, melyek elsősorban művészeti produkciók számára adtak bemutatkozási lehetőséget. Valamiképpen a 2006-tól két éven át tartó Komoly és finom rendezvénysorozat elődjének volt ez tekinthető, annyi lényeges eltéréssel, hogy ez utóbbin az iskola tanulói, és nem külső előadók léptek fel.)

Lénárd Gábor új címert alakíttatott ki az iskola számára. A megelőző évtizedekben többféle címert (volt vörös csillagos és vörös csillag nélküli változat), és több, nem túl jellegzetes jelvényt is magáénak tudhatott az iskola Az új, 1994-ben elkészült címer az egyetem címerét vette alapul, annak egy kicsit egyszerűsített és átalakított változatát

készítette el egy heraldikus, Benedek Ottília tanárnő és az igazgató véleményének figyelembe vételével. Motívumként megmaradtak benne a nemzeti színek, a hármas halom, a kettős kereszt, új elem egy nyitott könyv, amely az iskola alapításának dátumát hordozza. Az új címert nagy méretben a bejárattal szemben a földszinten helyezték el, az iskolába a kapun belépő diák, tanár, szülő, vendég így vethetett rá egy pillantást. (A belső terek átalakítása, a liftépítés miatt a szóban forgó hely 2010 óta már nem létezik.) Kis méretben elkészítve pedig minden év elején a belépő hetedikeseket a címert ábrázoló jelvénnyel köszöntötték az idősebb diákok. Ez a hagyomány megmaradt, az évnyitón most is a kilencedikesek tűzik fel a hetedikeseknek a jelvényt.

1994-ben megvált az iskolától Gulyás Gabriella, és lemondott az igazgatóhelyettesi munka folytatásáról Gremsperger László is. Ettől kezdve Kozocsa Sándor egyetemi adjunktus, magyar szakos tanár töltötte be az igazgatóhelyettesi posztot, aki korábban nyolc évet már tanított a Trefortban. Lénárd Gábor őreá bízta a tanárképzéssel kapcsolatos ügyek vitelét, minden mást maga irányított. A tantestület összetétele is folyamatosan változott, '92-97 között minden évben a tanári kar 12-19 százaléka cserélődött ki. (Összehasonlításképpen: a megelőző öt évben 4-13%, a következő öt évben 8-19%-os volt az éves fluktuáció.)

Néhány egyéb kezdeményezést, programot érdemes még megemlítenünk, melyek ugyan nem közvetlenül az igazgató munkássága körébe tartoztak, de az ő vezetése alatt indultak, működtek vagy vertek gyökeret az iskolában. Ezek a következők: környezeti nevelési projektek (vízminőség mérés a Dunán, Phare program, dán-magyar tankönyv adaptáció, iskolai papírgyűjtés, ami az 1994/95-ös tanévben volt először, a Föld Napja alkalmából szervezett iskolai programsorozat), német diákcsere programok (Reinbek), visegrádi nyelvi táborok, Európai Unió-klub, fordítási verseny. A '95/96-os tanévben volt először erdei iskolai program az egyik osztálynak, két évvel később pedig már négy osztály vett részt nomád táborban.

Összességében azt mondhatjuk, hogy Lénárd Gábor határozottságával és elkötelezettségével meghatározó módon hagyta rajta keze nyomát az iskolai élet egészén, még ha tevékenységét időnként komoly viták kísérték is. Ötéves igazgatói munkája során komoly újításokat vezetett be, jelentős átalakításokat vitt véghez a rendszerváltoztatás utáni évtizedben, ezek ma már az iskola mindennapjaihoz tartoznak, ugyanakkor fontosak az ide járó diákok, az ő szüleik és az itt tanító tanárok számára. Az általa megkezdett munka a következő tíz esztendőben sok területen megerősödött, folytatódott.

Mohay Péter

Tanulmányi előmenetel, magatartás, szorgalom

Az iskola története során a tanulmányi előmenetel, a magaviselet (magatartás) és a szorgalom értékelésére a következő jegyeket, illetve kifejezéseket használták.

	előmenetel		magaviselet		szorgalom	
1872–1879	1	kitűnő	1	példás	1	ernyedetlen
	2	jeles	2	dicséretes	2	kitartó
	3	jó	3	jó	3	kellő
	4	elégséges	4	törvényszerű	4	hanyatló
	5	elégtelen	5	kevésbé törvényszerű	5	csekély
	6	semmi	6	nem törvényszerű	6	semmi
1879–1885	1	jeles	1	jó		
	2	jó	2	szabályszerű		
	3	elégséges	3	rossz		
	4	elégtelen				
1885–1920	1	jeles	1	jó		
	2	jó	2	szabályszerű		
	3	elégséges	3	kevésbé szabályszerű		
	4	elégtelen	4	rossz		
1920–1924	1	jeles	1	dicséretes		
	2	jó	2	megfelelő		
	3	elégséges	3	tűrhető		
	4	elégtelen	4	rossz		
1924–1927	1	jeles	1	példás		
	2	jó	2	jó		
	3	elégséges	3	tűrhető		
	4	elégtelen	4	rossz		
1927–1939	1	jeles	1	példás		
	2	jó	2	jó		
	3	elégséges	3	szabályszerű		
	4	elégtelen	4	kevésbé szabályszerű		

1939–1949

	előmenetel		magaviselet		rendszeretet
1	jeles	1	jeles	1	jeles
2	jó	2	jó	2	jó
3	elégséges	3	elégséges	3	elégséges
4	elégtelen	4	elégtelen	4	elégtelen

1949–1951

7	kitűnő	3	példás
6	jeles	2	jó
5	jó	1	tűrhető
4	közepes		
3	gyenge		
2	elégséges		
1	elégtelen		

1951–1958

5	jeles	5	példás
4	jó	4	jó
3	közepes	3	tűrhető
2	elégséges	2	rossz
1	elégtelen		

1958–1964

5	jeles	5	példás
4	jó	4	jó
3	közepes	3	kifogásolható
2	elégséges	2	tűrhető
1	elégtelen	1	rossz

1964-től

	előmenetel		magatartás		szorgalom
5	jeles	5	példás	5	példás
4	jó	4	jó	4	jó
3	közepes	3	változó	3	változó
2	elégséges	2	rossz	2	hanyag
1	elégtelen				

AZ ISKOLA ALAPRAJZA

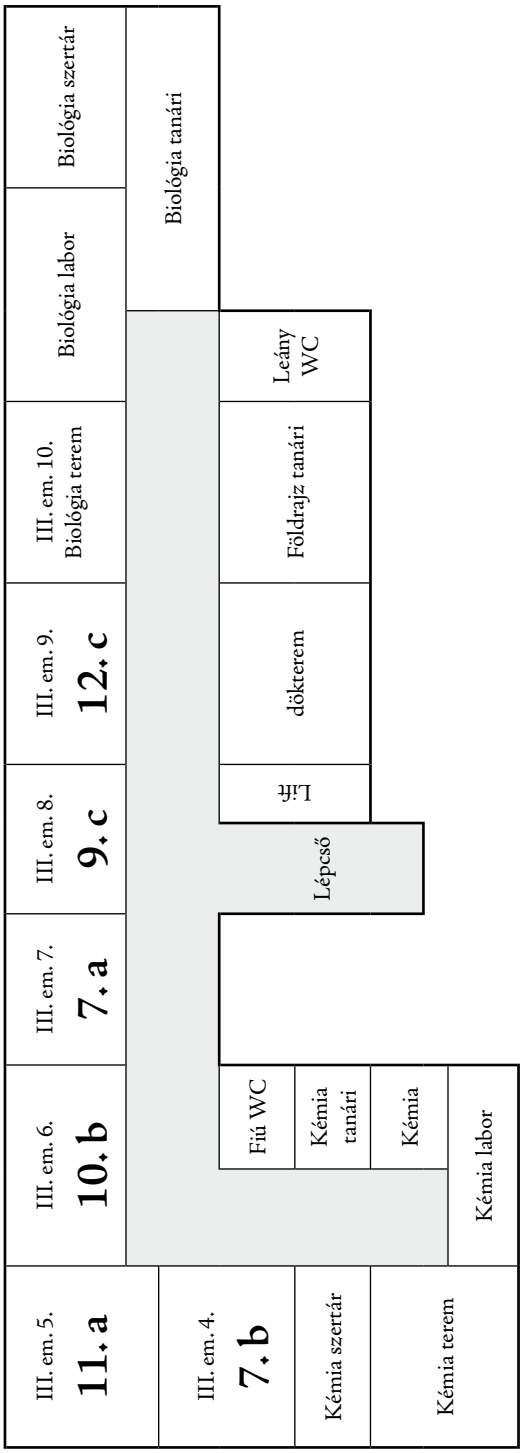

HARMADIK EMELET

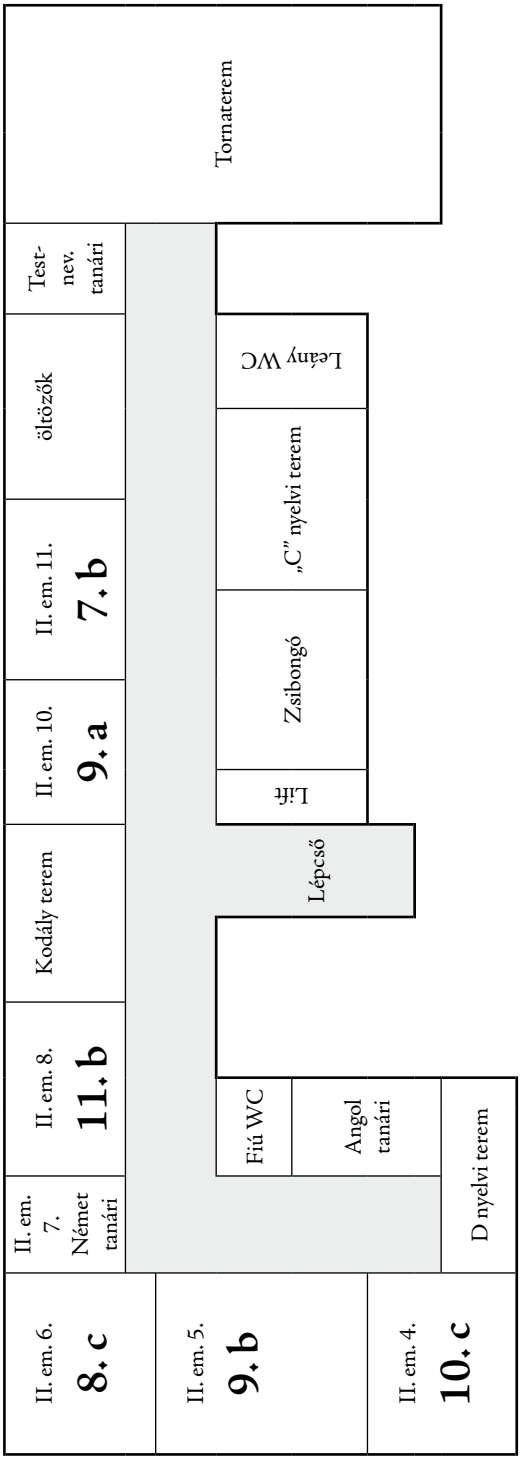

MÁSODIK EMELET

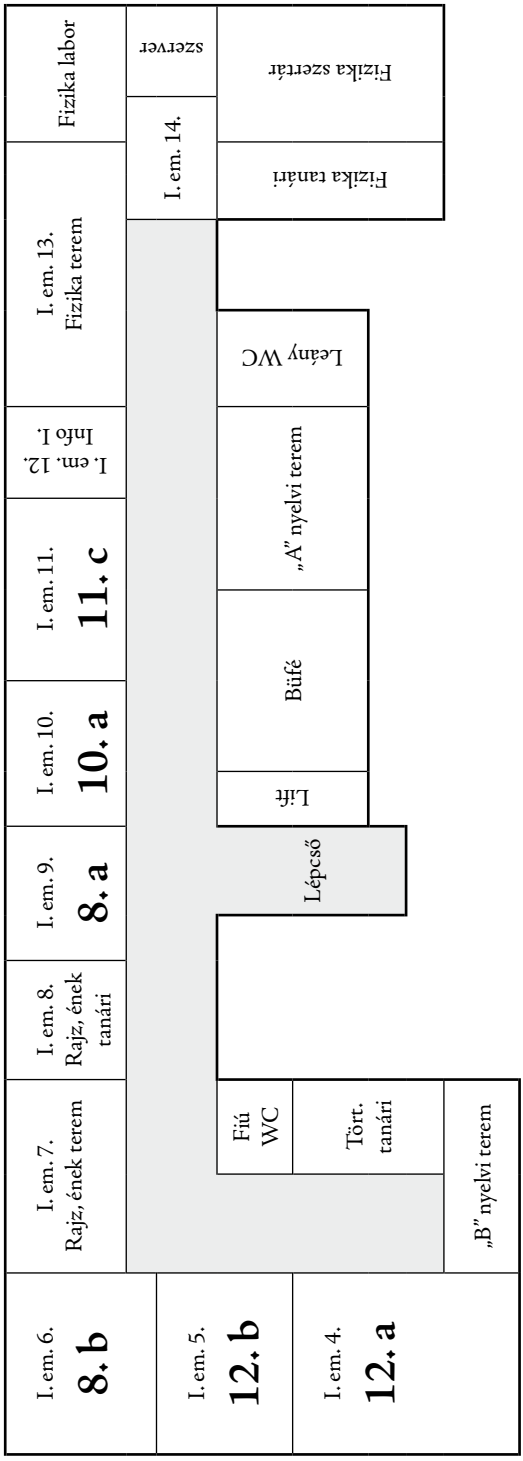

ELSŐ EMELET

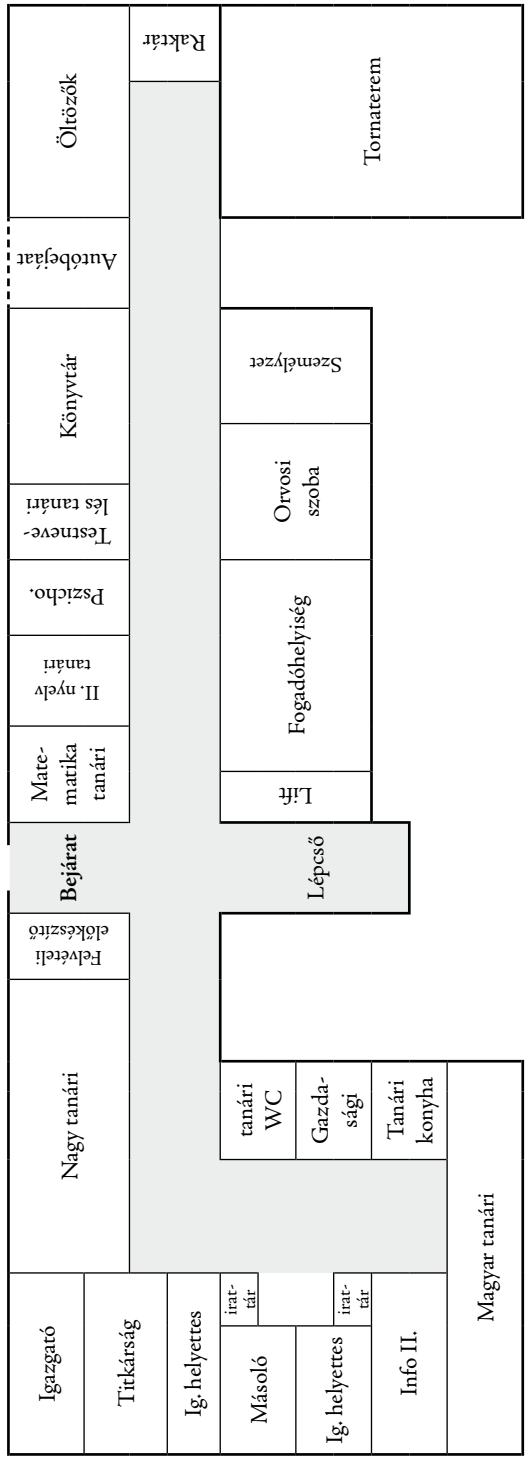

FÖLDSZINT

ELTE TREFORT ÁGOSTON GYAKORLÓISKOLA 1872